

Daniel Podnecký

Ke Světlu

1.

Rituál krve

Jemným pohybem svých dlaní sjížděl po páteři jejích krásných zad až k bedrům, kde se jeho ruce rozdělily a po bokách opět stoupaly k jejímu útlému krku. „Je nádherná“, vždy si říkal, když masíroval její nahé tělo. Přesunul se níž k jejím nohám, uchopil je za nártý a roztáhnul je od sebe. Malá červená kapka krve jej zarazila.

„Možná jsem už začala menstruovat,“ promluvila do ticha. „Vadí ti to?“

„Vždyť víš, že ne,“ odpověděl jí. „Přece zrovna včera jsme si četli o posvátnosti ženské krve. Když už je to tady, mohli bychom vyzkoušet to napojení. Co ty na to?“

Otočila k němu hlavu. „Ty bys chtěl?“

„Proč ne? Známe se už docela dlouho. Mohli bychom se spojit v posvátném rituálu s vesmírnou energií a třeba se nám otevrou vzájemné hlubiny našich duší a objevíme něco z naší minulosti nebo budoucnosti. Třeba bychom mohli prožít něco podobného, jako prožili Io s Eiou, jak o tom píšu ve své knize. Mohli bychom vyvolat Světlo. Vždyť víš, kolik je kolem temnoty a světelný paprsek tu chybí jako sůl.“

Pozorně se na něho zadívala. Pokaždé z něho vyzařovalo něco, čemu nikdy nedokázala odolat. Obdivovala ho, i když mnohé z toho, co hlásal, se jí stále zdálo trochu přitažené za vlasy.

Přemýšlela o tom, jak ho potkala, když pro firmu, ve které pracovala, hledala novou kancelář. A on, Daniel, dělal správce v jednom z administrativních objektů v Praze. Hned od první chvíle jí byl sympatický. Měl milé vystupování, příjemný hlas, a hlavně to vypadalo, že se nedrží striktně všech těch omezení a nařízení, které tak komplikují lidem život. Jediné, co jí vrtalo hlavou, bylo, kolik mu je asi let. Dokázala by si začít něco s někým, kdo je třeba o dvacet let starší než ona? Ale to setkání bylo takové milé, takové... jak by to jen pojmenovala... lidské, vzpomínala, že ho prostě musela vidět ještě jednou. A tak, ačkoli věděla, že si vedení vybere jiné kanceláře, dělala, že firma má o prostory zájem a že přijde ještě na druhou prohlídku. A tehdy jí řekl, že by se s ní rád setkal i po práci. Tolik si to přála, a když to přišlo, tak jí to zaskočilo. A pak souhlasila.

Stále měla v živé paměti jejich první rande, kdy seděli v malé romantické čajovně nedaleko místa, kde pracoval a povídali si o životě. A jí překvapilo, že nemá sebou mobilní telefon.

„Vždyť je to nezbytné,“ zmínila se opatrně.

„Vždy si musíš vybrat,“ řekl jí tehdy, „buď chceš žít jako člověk ve Světle, Lásce a radosti z života na Zemi, kde nejsou žádná nařízení a omezování než ta, která nám dal náš Stvořitel – a mezi ně určitě nepatří mít povinnost nosit s sebou mobilní telefon, nebo se necháš ovládnout Systémem, který tě nutí dělat věci, které bys jako člověk nikdy nedělala. Je to dnes tak, že jeden Systém vládne všem, jeden jim vše káže, jeden všechny přivede, do temnoty sváže.“

„Není to z Pána prstenů?“

„Ano je, jsme totiž ve stejném postavení jako byli lidé tehdy pod mocí Saurona. Dnes ale není prsten, dnes je tu dokonalejší Systém. A jeho nástrojem jsou mobily. Proč by tě ten, kdo chce ovládnout svět, nutil nechat se očipovat, když ví, že to uděláš dobrovolně? Stačí ti dát hračku, vždyť hravost je zakódována v naší podstatě. A toto je ta hračka, pro děti i dospělé – v ní máš všechno, co potřebuješ k životu, nejen hry, ale jejím prostřednictvím jsi ve spojení 24 hodin s rodinou, přáteli, obchodními partnery, atd. – no není to úžasné? Díky ní můžeš všude platit a

nemusíš nosit s sebou žádné peníze nebo snad karty. Prostřednictvím příslušné aplikace máš přehled o svém zdraví a jsi ve spojení se svým lékařem. Nebo komunikuješ s úřady. Všechny informace, které ti systém zpřístupní, jsou ti k dispozici – mapy, jízdní řády, spojení, trasy, jak se kam dostat, a mnoho, mnoho dalšího... no není to geniální. No a to, že tě díky tomu bude mít Systém neustále „na očích“ a všechno o tobě vědět, je přece jen malá daň za všechny ty výhody, které ti nabízí. A hlavně, tuhle maličkost ti nikdo nebude připomínat. Tedy pokud se budeš chovat tak, jak Systém žádá. Samozřejmě, kdyby ses snad chovala jinak, tak tě může v něčem omezit, ale proč bys to dělala, když ty jsi hodná a poslušná členka stáda, sloužící účelům mocných a díky kterému ten, kdo řídí Systém, ovládne svět?“

„Ty mne děsíš.“

„Ne, to bych nechtěl, jen ti říkám něco, co bys měla vědět.“

„Vím to. Jen si to bojím přiznat. Jen se o tom bojím mluvit. Tedy kromě s dědečkem.“

„Dědeček je moudrý muž.“

„Mám ho moc ráda. Jen teď za ním nemohu moc jezdit.“

„Jak to? Máš moc práce?“

„Ne, to ne, ale...“ odmlčela se.

„Tak co je s ním?“

„Patří mezi tu skupinu neposlušných lidí. Jak jsi o tom mluvil. Je to přesně tak, nechce používat mobil, nechce být připojený na Systém, elektronicky platit, a tak podobně. No a Systém mu začal penalizovat důchod a když ho odpojili od elektřiny, na kterou jsme museli všichni přejít, musel se odstěhovat na chatu k horám. Teď ho čeká nějaké popotahování za to, že si tam topí dřevem, aby měl alespoň teplo. Odmítají mu dát základní léky, protože nechce absolvovat povinná vyšetření a očkování pro seniory a když jsem za ním byla naposled, druhý den mi přišla na mobil zpráva, že identifikovali můj kontakt s osobou s protistátní činností a pokud s ním nepřeruším styky, tak mi uloží pokutu. Chápeš to?“

„Chápu, a proto mobil nepoužívám a ani s ním necestuji.“

„Ale když v něm máš nahrané osobní doklady a řidičák, tak jak se prokážeš při kontrole, kterých stále přibývá? Nevím, ale mám pocit, že Systém, od doby těch divných pandemií, válek a katastrof, zneužívá hesel, že se stará o naši bezpečnost a zdraví, hlavně k tomu, aby nás omezoval.“

„Přesně tak! O to jim jde. A doklady nemám v mobilu nahrané. Ještě kdysi jsem mohl zaplatit nehorázné poplatky za papírovou formu. Ale jak to vypadá, až skončí jejich platnost, nebudu mít nic. Teď to ale neřeším, ještě dva roky.“

„No jo, nově už tyhle doklady vůbec nevydávají! Kolik je ti vlastně let?“ zeptala se zčistajasna.

„Je to důležité?“

„Není, ale chtěla bych to vědět.“

„Padesát osm.“

Zamyslela se. „Vůbec na to nevypadáš.“

„Občas mi to někdo řekne,“ usmál se na ni.

„Mně je dvacet devět. To je skoro třicet let rozdíl.“

„To ne, dvacet devět,“ poznamenal. Rozesmáli se.

„No jo, vidíš, dvakrát já.“

„Mne bys stačila pouze jednou.“

Zpřímá se na něho zadívala. „A co bys se mnou dělal?“

„Třeba bychom se spolu mohli vydat hledat Ježíšovu knihu,“ řekl vážně.

„Hledat Ježíšovu knihu,“ opakovala po něm. „Víš, že někdy mám schopnost vnímat u druhých energii, kterou vyzařují?“

„Myslím, že toho umíš ještě mnohem víc.“

Pousmála se. „Nevím, jestli nebudu šílet z toho, že mám vedle sebe někoho, kdo by mohl být mým otcem, ale ta energie, která vznikla v okamžiku, jak jsi vyslovil Ježíšovu knihu, to je něco úžasného. Asi bych to měla zkusit. – Netušila jsem, že Ježíš napsal knihu.“

„Ježíš není autorem, pouze ji používal pro šíření Světla v temnotě, která padla na Zemi. Je to trochu složitější. Píšu o tom ve svých knihách Na Počátku byla Matka a Jako na Zemi, tak i na nebi.“

„Vážně? Ty jsi napsal dvě knihy? Kde se dají sehnat?“

„Nikde. První jsem si vydal sám v roce 2012 a ještě mám pár výtisků, takže tu dostaneš ode mne, druhou jsem dopsal po dvaceti letech, ale tu mám pouze v počítači. Vytisknu ti ji, když se ti bude první díl líbit.“

„Děkuji. A vlastně proč bychom měli hledat Ježíšovu knihu?“

„Abychom zachránili Matku Zemi a zbavili svět Temnoty. V podstatě něco jako zničit prsten. Však víš.“

Eliškou projela mocná vibrace. Zavřela oči a vnímala Daniela jako světelnou bytost, se kterou jí musí pojit něco z dávné minulosti. Když je otevřela, řekla: „Bude to velké dobrodružství s nejistým výsledkem. Ale měli bychom se o to alespoň pokusit.“

Naklonil se k ní a vzal ji za ruku. „Čekal jsem dlouho na tuhle chvíli. Dlouho jsem prosil o pomoc tam nahoře.“

„Ale víš, že vše přijde, až když je čas.“

„Jinak řečeno, když všechny události, které měly naše setkání předcházet, proběhly.“

Tahle poslední věta jí ze vzpomínek opět vrátila do ložnice.

„Eli, na co myslíš?“ slyšela jeho hlas.

„Promiň, nějak jsem se ztratila ve vzpomínkách na to, jak jsme se seznámili. A přemýšlím o nás a o tom, že síly Antisvětla téměř vyhubily lidi Světla. Všude se píše, že přijde další pandemie, další válka, další přírodní katastrofy. Všude kolem nás se šíří tolik strachu, aby se mohla přijímat další omezení a kontroly. Zase budou přidávat další kamery a všichni, kdo je mají na svých budovách, je musí napojit do systému. Od příštího roku budou nasazeni na různá místa roboti, aby zamezili tomu, že by se vlivem lidského faktoru dostal někdo tam, kam nemá. A drony budou kontrolovat, zda si někdo tajně na zahradě nepěstuje domácí zeleninu a ovoce. A někde se již objevují úvahy o tom, že z důvodu ochrany přírody, bude i na vstup do lesa či do hor potřeba povolení, aby se do daných oblastí vpustil pouze omezený počet osob. A samozřejmě, kdo nebude loajální, tak těžko povolení dostane. Začínám rozumět tomu, když jsi říkal, že lidé Světla jsou pronásledováni. A pomoc od Stvořitele nepřichází. - Přesto to nevzdáme!“ pronesla na závěr rezolutně. „Protněme světelným proudem černočerný svět kolem nás. Jdu do toho!“

Pohládl ji po jejích dlouhých blondatých vlasech, sklonil se k ní a políbil ji.

„Máš pravdu, Antisvětlo, zdá se, vítězí,“ řekl. „Osviřme spolu, alespoň na kratičký okamžik, temnotu, jež nás obklopuje. Otoč se, miláčku.“

Pomalou se otočila a on nabral z misky do dlaně kokosový olej a začal jí ho roztírat po břiše. Jemným kruhovým pohybem roztáčel pravotočivou spirálu, až se doslal k jejím prsům a pak pomalu klouzal do jejího klína. Cítil, jak se celá chvěje, jak jemné vibrace rozkmitaly její tělo. Tak, jak se blížil k jejímu klínu, začala uvolňovat nohy od sebe, aby se dostal prsty až k ústí brány do její říše. Kapky krve pomalu vytékaly na prostěradlo pod nimi, ale ty nikdo z nich nevnímal. K jeho silnému vzrušení se najednou dostavil proud zvláštní energie, který ho chtěl pohltnout. A on se nechal. Proniknul její branou pevným pomalým pohybem, až dostoupil na konec jejího lůna. Vykřikla blahem a on spatřil nad nimi světelný proud, prostupující stropem. Uchopil ji do náruče, a ještě hlouběji přirazil. Pevně ho stiskla svými stehny a její ruce ho obemkly. Najednou oba cítili, jak se jejich srdeční čakra otevřela a oni napojeni na vesmírný proud přestali vnímat čas a prostor. Sami nevěděli, jak dlouho tak setrvali, když najednou pocítili potřebu propojit se se Zemí. Zaměřili

tedy svoji pozornost na první čakru a proud světelné energie provedli svým tělem k zemi. Pocítili závan zemského víru a spatřili jemně zelenou energii Země, jak je obepíná a spojuje se se světelnou vesmírnou energií. Jejich těla uprostřed postele zazářila. Začali se líbat a propojovat tak kanály svojí duše prostřednictvím dechu, který si předávali. Jejich energie pulzovala a jim se promítaly různé obrazy, vidiny a fantazie. Pak vše zmizelo a rozhostilo se naprosté ticho vůkol. Eliška uvolnila svoje sevření a opustila vzájemné spojení.

Jeho lingam byl celý červený od krve. Vzala ho do rukou a její dlaně se obarvily. Pak mu, jak se naučila ze starých rituálů, svými rukama rozetřela svoji krev z lůna po krku a páteři. Pocítil silný příval energie.

„Pojď,“ vyzvala ho, a on do ní opět vešel. Byl to mohutný proud extáze, který je oba dovedl k neuvěřitelnému orgasmu. Sotva stačil uvolnit lingam ze sevření její jóni. Výron semene byl tak mohutný, že jí dostříkl až na prsa. Eliška si ho hned začala roztírat po těle a míchat se svou krví. Pak si na ní lehl a její krev smíchaná s jeho spermatem je spojila. Převalili se na bok a drželi se v pevném objetí. Možná na čas usnuli, přesto oba naráz v jednu chvíli otevřeli oči a spatřili se v nich. Láska, ta nejmocnější energie ve vesmíru, je spojovala. Pochopili, že prožili něco, co jim otevřelo cestu ke Světlu.

„Umyjeme se?“ zeptala se. Přikývnul. Vstali, ona sundala zakrvácené prostěradlo, zatímco se šel sprchovat. Přišla za ním a napustila do kýble studenou vodu a prostěradlo do něho namočila. Pak jej vystřídala ve sprše. Vše dělali mlčky, ještě plni emocí z toho, co právě prožili. Než se vysprchovala, Daniel vyndal čisté prostěradlo a natáhl je na postel. Když přišla, už bylo vše připravené, aby mohla vklouznout k němu pod peřinu.

„Měla bych si konečně přečíst ty tvoje knížky,“ řekla do ticha.

„Vážně? To ti přišlo v obrazu?“

„A nejen to, nevím proč, ale objevil se mi tam dědeček. Jako bych ho měla navštívit a knihy mu přivést.“

„Tak to je zajímavé. Vlastně v té první knize „Na Počátku byla Matka“ se také píše o tom, jak Eia, žena Prvotního Stvořitele, loá, jde za dědečkem.“

„Nemusím být ženou Prvotního stvořitele, stačilo by mi být ženou jeho syna,“ zažertovala.

Podíval se na ni. Byla tak krásná. „Je okouzlující, a přitom má takové úžasné postřehy,“ pomyslel si. „Ano, chtěl by mít takovou manželku.“ „Každý muž by chtěl mít takovou ženu, jako jsi ty,“ řekl. „Nesmírně si přeji, abys byla šťastná. Jen nevím, jestli tohle dokážu splnit.“

Jeho slova ji nepřekvapila. Cítila to, ale přesto jí její vnitřní intuice říkala, aby mu důvěřovala. To, co dává on jí, jí jiní muži nikdy nedokázali dát. Nevěděla, jak si s tím poradí, ale obrazy, které jí při dnešním rituálním spojení vyvstávaly před očima, ukazovaly, že toho mají ještě mnoho před sebou.

„Vím, co cítíš,“ odpověděla mu. „Ale také vím, že na nás čekají společné náročné úkoly. Tak si mne teď uživej, miláčku!“ rozpustile prohodila. „Právě jsem si zakázala menstruovat.“

Vzal ji do náruče. „Víš, já jsem ti měl zvláštní vidění,“ pronesl. „Viděl jsem před sebou dlouhou cestu, která vedla temnými chodbami a jen blikající světélka dávala tušit, kudy jít. Vypadalo to, že nemá konce, ale pak, najednou, se v dálce něco rozsvítilo. Problém byl, že před světlem stál stín. A já věděl, že bude nutné se s ním utkat, jenom jsem nevěděl jak. Pak obraz zmizel.“

„Až přijde ten čas, určitě to vědět budeš,“ pošeptala mu.

STALO SE

α

Pád Akkonu

18.5.1291

„Mistře,“ zvolal Alfréd, který právě celý zakrvácený vběhl do citadely, „mamelukové podkopali hradby a připravují se na dobytí věže. Je potřeba vyrazit!“ Velmistr a jeho osobní strážce, velkopřevor Jakub de Molay, se zvedli. Věděli, že jdou na smrt a byli na to připraveni. Poslední zařinčení jejich mečů, poslední boje. Poslední pevnost templářů ve Svaté zemi bude dobita.

„Běž, Alfréde, na místo, hned přijdu,“ poručil velmistr. Alfréd se otočil a vyrazil. Jakub se chystal vydat za ním, ale velmistr jej chytil za ruku.

„Ty ne, Jakube,“ řekl. „Pro tebe mám jiný úkol!“ Jakub se zarazil a otočil se k velmistroví. Ten se pousmál. „Naše poslání jsme utopili v krvi těch, kteří, jako my, věřili, že bojují za svatou věc, že jejich Bůh je ten pravý. Ale jsme jen nástroji zla, a i když věříme, že se smrtí vykoupíme z našich hříchů, nikdo neví, zda tomu tak bude i doopravdy.“ Velmistr se odmlčel a Jakub napjatě čekal na jeho další slova. Byl zmatený tím, co slyšel, ale neodvážil se velmistroví oponovat. „Zpronevěřili jsme se našemu poslání. I nás zaslepila pýcha, bohatství, moc. Stále jsme upravovali naše regule podle toho, jak náš řád rostl a bohatl. Zapomněli jsme na chudobu, pokoru, Boha a jeho milosrdenství. Chránili jsme sebe místo, abychom chránili ostatní. A toto je důsledek. Jsem nejspíše poslední velmistr, který zemře ve Svaté zemi. Ale jsem na to hrdý!“ zvolal a na chvíli se odmlčel, aby pokračoval. „Je konec. Konec slávy templářů. Neznamená to však, že vše je ztraceno. Dokud máme víru v Boží Světlo, do té doby je naděje. Slyš, Jakube a zachovej v tajnosti: když první velmistr našeho řádu, Hugo de Pays, přišel do Jeruzaléma, usadil se v Šalamounově chrámu a hledal archu úmluvy, svatý grál a další artefakty té doby. Naši předci kopali hluboko a našli mnoho cenností. Co však chtěli najít, nenašli. Až pak, jednou v noci, měl Hugo sen, aby se vypravil do Nazarethu. Okamžitě sedl se svými čtyřmi druhy na koně a vyrazili. Nazareth byl v té době malá vesnice. Rozdělili se tedy a chodili dům od domu a pátrali. Nevěděli, co hledají, ale Hugo měl sen stále před očima. A pak se to stalo – před jedním z domů si hrálo malé děvčátko. Sypalo písek na jakousi zvláštní kamennou cihlu a zase ho ručičkama smetávalo.

„Dobrý den, pane,“ řeklo to malé děvčátko.

„Dobrý den,“ odpověděl jí Hugo. „Jakpak se jmenuješ?“

„Já jsem Marie Magdalena, a vy budete nejspíš Hugo?“ Hugo se překvapením nezmohl na odpověď a děvčátko pokračovalo: „Včera nás navštívil anděl Páně a řekl, že přijdete. Můj prapraprapradědeček tady nechal svoji knihu, než se vydal do Jeruzaléma na svoji poslední cestu. A moje praprapraprababička ji už nestačila vzít s sebou, když odtud musela narychlo uprchnout. Tak tady zůstala,“ povídala jakoby nic malá Marie. „Tak tady zůstala až dodnes. Ale včera přišel ten anděl a říkal, že si pro ni přijdete a že vám ji máme dát. Všichni o ní mluví jako o knize, ale vypadá spíš jako kus kamene. Podívejte,“ řekla a uchopila ten podivný předmět, se kterým si hrála, a podala ho Hugovi. Ten jej uchopil a ve chvíli, kdy se ho dotkl, rozzářil se emblém umístěný ve středu předmětu, představující trojúhelník s vrcholem vzhůru, ve kterém bylo vykresleno Boží oko.

„Je to on, je to on,“ radostně volala holčička a svým křikem přivolala obyvatele domu.

„Toto budiž znamením, že je vám určena,“ řekla jedna z žen, jež byla mezi nimi a uchopila malou Marii do náruče. „Jděte v pokoji, necht' je vám tato kniha požehnáním. Nikdo z nás neví, co znamená, ani co ukrývá, co však nyní víme, je, že se nachází ve správných rukách. S Pánem Bohem.“ Po těch slovech se všichni otočili a zašli do domu. Ulice se vyprázdnila.

Takto dostal Hugo de Pays nejčinnější relikvii, která tu zůstala po Ježíšovi. Velmistr velmistřovi předává tuto knihu, ale jelikož já ji nebudu moci nikomu předat osobně, dávám ji tobě, abys ji ty předal tomu, kdo bude za velmistra zvolen. Po těch slovech se otočil a zamířil k truhlici, která stála v rohu citadely.

Odemkl ji a otevřel. Pak vytáhl z truhlice zvláštní předmět a podal ho Jakobovi. Jakub ho uchopil a emblém v jeho středu se rozzářil. „Vidím, že možná i já ji nakonec předávám budoucímu velmistřovi! To by bylo moc dobře,“ radostně zvolal velmistr. „Mně už se nerozsvěcuje,“ pokračoval, „promarnil jsem svoji příležitost použít ji pro dobro a Lásku. Boj a války nejsou naším posláním, Jakube! Naším posláním je šířit Lásku! Mně to již není souzeno, ale ty a tvoji následovníci máte možnost to změnit. Vzáž jim to, co ti nyní právě říkám. Držte se Ježíšova poselství! To je ukryté v této relikvii. Rozsvítí-li se ti její emblém, je možné ji otevřít a objevíš několik prázdných volných listů, vyrobených ze zvláštního materiálu. Sotva je však uchopíš, najednou se ti na nich začne objevovat text a obrazy, kterým buď je ti dáno rozumět anebo není. Je-li ti dáno, najdeš v knize odpovědi na svoje otázky.“

„O, Mistře!“ zvolal Jakub.

„Teď již chápeš, jaký je její význam! Je to nejvyšší svátost, jakou řád má, a přinesla by mu i mír a pokoj, kdyby nejednal proti Ježíšovu učení. Pokud se staneš velmistřem našeho řádu, chlapče, buď prozíravější a hledej Světlo, milost, pokoru a mír v činech, které ti bude souzeno učinit. Jeruzalém je nyní v moci temnoty, avšak kdesi ve středu Evropy je údajně místo, které se stane novým domovem těch, kteří hledají a ctí Ježíše a jeho poselství. Nevím, zda bude tobě dáno toto místo najít a tuto posvátnou knihu tam dopravit, přesto bych byl rád, kdybys přijal tento můj poslední úkol!“

Překvapený Jakub stále nevěřicně hleděl na zářící emblém knihy, zatímco velmistr vyndal z truhlice zaprášený plášť a tornu. „Pojď, obleč si to,“ vyzval Jakuba. „Pro nejbližší čas zapomeň, že jsi templář a staň se prostým poutníkem.“

Jakub opatrně odložil knihu a převlékl se. Mezitím mistr vyndával z truhlice zlaté mince a šperky a dával je do torny, kam předtím vložil knihu. Venku bylo slyšet čím dál silnější lomoz a výkřiky těch, kteří umírali na hradbách pod šípy a kamením, bortícím se pod palbou metacích strojů obléhatelů.

„Toto ti zajistí cestu do bezpečí,“ řekl velmistr, když naplnil tornu. „Za chvíli odpluje poslední loď, je potřeba, abys ji stihnul. Knihu střež jako oko v hlavě a pokud ji budeš muset předat jinému velmistřovi, dohlédni prosím na to, aby ji dopravil na svaté místo. Ten, kdo s knihou bude umět zacházet, bude prý mít moc zbavit celý svět temnoty. Nikdo však, kdo jí dosud měl v ruce, toto nedokázal. Hledej spolu s bratry místo, které je jí určeno, aby v ní četl ten, jenž je vyvolený rozumět tomu, co se v ní píše!“ Pak si sundal prsten velmistra a zasunul ho Jakobovi do pláště. „Věřím, že tě kniha vyvolí novým velmistřem, pokud by tomu tak nebylo, předej prsten tomu, kdo bude zvolen.“ Nakonec mu položil ruku na rameno a pohlédl zpřímá do očí. „Běž rychle a nezastavuj se!“

V tom pohledu Jakub spatřil vše, co s mistřem za poslední roky prožil, aby na jeho konci užřel nebyvalou hloubku moudrosti a záblesk světla jeho poslání.

„Udělám, co bude v mých silách, abych splnil vaše přání!“ zvolal.

„Děkuji ti, Jakube,“ odpověděl mu mistr, přešel ke stěně za Jakobovými zády a zatlačil na jeden z kamenů. Zatlačením kamene se uvolnil kus stěny a otevřel se prostor do skryté chodby. Mistr sejmul ze stěny louč a podal mu ji. „Utíkej!“

Jakub si rychle nasadil tornu na záda, naposledy se podíval na velmistra a vyrazil do tmy. Z dále pak jen slyšel, jak se stěna za ním zavřela. Běžel tak rychle, jak jen mohl. Znal tu chodbu, již dvakrát tudy šel s velmistřem, když se potřebovali nepozorovaně dostat z hradu do přístavu. Nikdy mu ale nepřipadalo, že je tak dlouhá, jako nyní. Najednou uslyšel obrovské dunění a stěny chodby

se otřásly tak mohutně, že pochopil, že kdesi za ním se zřítily a chodba se zavalila. Přidal do běhu a za okamžik spatřil v dáli před sebou slabý paprsek světla a ucítil svěží závan mořského vzduchu.

Chodba ústila do nevelké jeskyně na břehu moře a v rohu jeskyně byla ukrytá malá bárka. Jakub ji rychle dovlekl na vodu, naskočil a zabral do vesel. Opatrně vyjel na moře a svůj pohled okamžitě nasměroval ke hradu. Hradby Akkonu se propadly a hordy mameluků slézali rozvaliny, aby se dostaly dovnitř. Nikdo jim neodporoval, všichni obránci zahynuli. Jakub zamáčkl slzu a zamířil lodkou k přístavu. V tom spatřil, jak poslední templářská loď právě vyplouvá na širé moře. Opustil všechny chmurné myšlenky a zabral do vesel. Naštěstí bylo moře klidné a loď plula jeho směrem. Pádloval ze všech sil a vzdálenost mezi jeho bárkou a lodí se zkracovala. Když byl na dosah volání, nechal pádla, povstal a snažil se svými výkřiky upoutat pozornost.

Netrvalo dlouho a jeden z námořníků si ho všiml a upozornil kapitána. Snad to byl lehký závan mořského vánku či to byla letmá myšlenka, která kapitánovi přinesla obraz jeho mládí, kdy ho zachránila loď, když si v mladické nerozvážnosti vyjel na člunu na moře a nenadálá bouře jej pak odnesla do širého oceánu, že, ačkoli to bylo v nastalé situaci riskantní, neboť nikdo nevěděl, zda je loď mameluků nebudou pronásledovat, poručil zastavit v plavbě a nechal Jakuba doveslovat k lodi. Jakub se vyšplhal po shozeném provazovém žebříku na palubu.

„Děkuji, kapitáne za záchranu,“ řekl, sotva se postavil na nohy. „Jsem nejspíš poslední, koho jste zachránil z tohoto místa.“ Pak sáhl do torny, vyndal tři zlaté livry a podal mu je. Kapitán se usmál. „Kam pluješ, poutníku?“ zeptal se.

„Tam, kam vy,“ odpověděl Jakub.

„Vzhůru tedy na Kypr,“ zavelel kapitán a loď se dala do pohybu.

Směr Kypr

Jakub sešel do podpalubí. Nikdo si přicházejícího nešímal, všichni ti, kdo zde byli, měli svoje starosti, byli vyčerpaní, zranění nebo se modlili a děkovali Bohu, že přežili a nyní je tato loď odváží do bezpečí. Se soucitem hleděl Jakub na toto utrpení a vzpomínal na velmistra. Jeho život je již v rukou Pána. Velmistrova slova však ležela Jakobovi stále v hlavě. Proč se tak rozcházela s tím, co se do této doby učil, o svatosti jejich posláních, o potřebě dodržovat řád a jeho pravidla, o potřebě bohatství k tomu, aby mohli zastávat svůj úkol, o potřebě rozhodovat a ovlivňovat rozhodování druhých, aby nebyli ve své moci oslabeni. Mnoho toho vyslechl, mnohému se naučil, přesto cítil, že velmistrova slova jdou hlouběji, jdou k samotné podstatě posláních templářů. A toto posláních se rozplynulo v lesku peněz, množství krve a touze po moci. Možná proto skončilo tak, jak skončilo. Jeruzalémská říše je ztracena a kdo ví, jaký osud templáře čeká doma, ve Francii či Anglii? Vypadá to však, že kdesi ve středu Evropy je naděje. Při svých úvahách došel až k místu, které se mu zdálo vhodné k tomu, aby si odložil svrchní plášť, rozestřel ho na zem, odložil tornu a posadil se. Tornu si dal za záda, aby nepoutala pozornost. Meč pod pláštěm mu trochu překážel, ale již si zvykl. Ještě jednou se rozhlédl kolem a zavřel oči.

Nejspíše usnul, protože ho najednou probudilo zvláštní bodavý pocit na krku. Otevřel oči a spatřil zarostlou divokou tvář muže sklánějícího se nad ním. Bodavý pocit byl způsoben ostřím dýky, která se zarývala do jeho kůže.

„Vypadá to, že bys mi chtěl dát tu tornu, co máš za zády, poutníku. Je-li ti tedy život milý,“ procedil tiše, ale ostře, neznámý. „Tak honem,“ poručil. „A nesnaž se udělat levou, našli by tě tu až při vyloďování a pak hodili do moře, jako ty, co plavbu nepřežijí. Podej mi mošnu!“

Jakub znal tyto situace, tolikrát se dostali s mistrem do střetů, kde zbraně nepřátel byly tak blízko jejich těl. Pochopil, že neznámý neví, kým je. Položil ruce na zem, jako důkaz toho, že nechce soupeřit, ale vstát, aby uvolnit tornu za zády. Přitom nahmatat meč, který byl pod pláštěm. Uvolnil svoje záda a muž musel uvolnit tlak dýky, aby si ji přendal do levé ruky a pravou uchopil tornu.

Avšak ještě, než se jí stačil dotknout, Jakubova ruka sevřela meč a nečekaným výpadem se jeho meč nepatrně zabodl do krku neznámého. Ten přidušeně vykřikl, upustil dýku a začal se třást.

„Naše role se obrátily, pane,“ tiše pronesl Jakub. „Zasloužil bys probodnout, aby se s tebou stalo to, co jsi plánoval pro mne. Ale já ti dám ještě šanci.“ Po těch slovech to vypadalo, že se muž uvolnil. „Promiň, nevěděl jsem, že jsi bojoval,“ chrčel, neboť Jakubův meč byl stále vražen jemně v jeho krku a z rány stékala krev na jeho šat. Byla však noc a nikdo jejich rozhovoru nevěnoval pozornost.

Jakub sebral mužovu dýku a zasunul si ji za opasek. Pak pomalu vstal a muž se pod ostřím meče také napřímil. „Projdeme se ke kapitánovi,“ pronesl Jakub. „Jdi a věř, že pokud uděláš jediný krok stranou, tento meč, který již sprovodil ze světa tolik pohanů, nebude mít problém přidat k nim i jednoho hříšného křesťana.“ Uvolnil meč z krku a nechal muže otočit. Sklopil zbraň a jemným bodnutím do zad ho přiměl, aby šel. Pomalu vyšli na palubu. Byla jasná noc a jen pár opilých námořníků se potloukalo po palubě, nevěnující si nikoho a ničeho.

„Kde je kapitán,“ zavolal Jakub na toho, který byl nejbliž. Ten zavrával. „Kapitán,“ zvolal, „Siegfriede, kde je teď kapitán?“ zahalekal na námořníka, který se opíral o vyvýšenou druhou palubu. Ten se zachechtal. „Jestli už není pod stolem, tak nasává na můstku.“

„Jdeme,“ zavelel Jakub. Vyšli na můstek a spatřili čtyři námořníky vzájemně se válející po sobě a mumlající něco nesrozumitelného.

„Hledám kapitána,“ zvolal na skupinu Jakub tak důrazně, že všichni se zarazili a mžouravě hleděli na příchozí. „Á, to je náš loďkař,“ zvolal kapitán, „ale pozor, platící pasažér! – Co se děje, že to nepočká do rána.“

„Vedu ti škodnou, která se ti potuluje na lodi. Chtěl mne okrást a snad i zabít. Kam ho mohu zavřít?“

Kapitán se zarazil. Neměl rád problémy a v kajutě pro vězně měl právě složený kontraband, který slíbil dovézt jednomu kupci na Kypr. Vůbec se mu nechtělo zavírat někoho do kajuty. Snažil se trochu vystřízlivět a dopotácel se blíž k Jakubovi a jeho zajatci.

„A hele, tebe jsem už někde viděl,“ spustil kapitán, když si zajatce důkladně obhlédl. „No jasně, tebe jsem vyhodil z lodi, nechtěl jsi zaplatit ani centim. Jak ses sem dostal?!“ zaburácel.

Muž mlčel a zle se po kapitánovi podíval.

„Nech ho tady,“ řekl Jakubovi, „černý pasažér, však mi si to s ním vyřídíme. Chlapi!“

Zbývající tři námořníci se zvedli a dopotáčeli se ke kapitánovi.

„Svázat!“ poručil.

„To ti nedaruji,“ zasyčel muž.

Kapitán se rozesmál. „Tak ty mi budeš ještě vyhrožovat? Máš čím zaplatit cestu?“

„Zaplatím, až budu na místě. Čekají mne tam.“

„Buď zaplatíš teď nebo vystupuješ.“ rozhodl kapitán.

„Není kam vystoupit.“

„Ale je, to by ses divil. Tak jak je to, zaplatíš?“

„Teď nemám, ale...“

„Dost, chyťte ho a hodte přes palubu!“ poručil kapitán.

„Ne, to nemůžeš udělat,“ vzrušeně vykřikl muž, „pusťte mne! Zaplatím po přistání!“ Ale to ho již tři silní námořníci vlekli na okraj paluby. „Raz, dva, tři, hop,“ zaznělo sborově a mužovo tělo se ocitlo třepotající ve vzduchu. „Néé,“ ještě znělo jakoby z hlubiny, než šplouchlo do vody.

Jakub schoval meč, otočil se a klidně se vrátil na své místo. Torna zde ležela bez povšimnutí a ostatní spali. I on opět uleh a zavřel oči. Zdá se, že to nebude snadný úkol, ještě mu problesklo hlavou, než usnul.

Kypr

Slunce stálo vysoko na obloze, když všichni zaslechli volání: „země na obzoru!“ Každý, kdo mohl, začal vybíhat z podpalubí, aby se zahleděl do dále přes hladinu moře a tam někde na obzoru hledal pevninu. A vskutku, netrvalo dlouho a malý bod v dále se začal přibližovat, aby se z něho nakonec stal dlouho očekávaný cíl, kam všichni mířili s nadějí na dny příští, dny bez boje, bez krve a strádání.

Jakub stál opřený u zábradlí na přední palubě a zamyšleně hleděl před sebe do dálky. „Co ho asi tak čeká?“ přemítal. „Má se na Kypru zdržet nebo co nejrychleji pokračovat do Templu? Kde se asi tak sejde rada, aby zvolila nového velmistra řádu a on mu mohl předat prsten? Jak má naložit s posvátnou knihou? - Snad mi cestu ukáže Bůh,“ uzavřel svoje úvahy a pozoroval, jak země na obzoru se pomalu, ale jistě, přibližuje.

Jakmile loď přirazila ke břehu, rozloučil se s kapitánem a zmizel v davu, který se mezitím shromáždil v přístavu a vyhlížel nové návštěvníky. Věděl, že by mohl vyrazit do některého z templářských domů ve městě, ale nejdříve se chtěl najíst a zjistit, kdy vyplouvají lodě do Evropy. Bude-li ještě dnes spojení, bude to brát jako znamení, aby pokračoval v cestě.

Když se od námořníka v přístavu dozvěděl, že v podvečer odplouvá loď do Benátek, okamžitě se vydal hledat hledat jejího kapitána. Zlaté livry opět zapůsobily. Dostal malou, ale přijatelnou kajutu, kam se mohl uchýlit. V čase, který zbýval do odjezdu, ještě nakoupil na trhu potraviny na cestu, sehnal vodu a když slunce zapadalo za obzor, karavela vyplula.

S modlitbou a poděkováním Bohu za vedení se natáhnul na lůžko a zvažoval, co ho čeká. V Benátkách musí koupit koně a zásoby a vyrazit do Paříže. Uchýlí se do Templu a dál se nechá vést Božím záměrem. Zavřel oči a usnul.

V Templu

Rázné zabušení na bránu Templu zpozornilo strážce. „Kdo tam?“ zvolal.

„Tady rytíř Jakub, přicházím z Akkonu,“ odpověděl Jakub.

„Z Akkonu?“ vyhrkl strážce a rychle otevřel bránu. „Vítej bratře, už jsme dostali tu zprávu, že Akkon padl. Bylo to hrozné?“

„Ano, jsem poslední, kdo ho opustil živý. Posílá mne sám velmistr. Je tady někdo z rady?“

„Je tady pouze bratr Hugon, správce Templu. Ostatní jsou v Sidonu nebo už možná na Kypru, kdo ví. Situace se rychle mění, no, však víš sám. Pojď, zavedu tě k němu!“

Zaklepání na dveře místnosti v samém srdci Templu na okraji Paříže, která byla určena jako kancelář správce Templu, kteroužto funkci nyní vykonával Hugon de Peraud, jej vyrušilo od psaní listu papeži Mikuláši. Dle informací, které se k Hugonu dostávaly, byla situace na východě katastrofická. Akkon padl a ani další bašty templářů nebylo možné udržet. Poslední zprávy, které dostal, naznačovaly, že bude potřeba se stáhnout na Kypr, kde měl řád rozsáhlé majetky a bylo odtud možné opět začít konsolidovat síly na další křižáckou výpravu. „Papež by měl začít jednat. Vždyť doposud drželi křesťané celé Jeruzalémské království a najednou to vypadá, že přišli o všechno. Pokud se něco nepodnikne, kdo ví, kam až muslimové zajdou.“

„Dále!“ zvolal rozmrzele, neboť zaklepání přerušilo jeho úvahy nad textem, který si skládal v hlavě.

„Pane,“ promluvil strážce od brány, když vešel, „je tady rytíř Jakub. Přišel právě z Akkonu.“

„Z Akkonu?“ překvapivě zvolal Hugon. „Ať vstoupí!“

Hugon chvatně vstal ze židle, obešel stůl a vydal se v ústřety Jakobovi, který pomalu vešel do dveří. Pak poklekl a promluvil: „Pane, jsem Jakob Molay a přináším poslední poselství od velmistra Viléma.“ Přitom z kapsy vytáhl velmistřův prsten a podal ho Hugonovi.

Hugon vzal prsten a dlouho si ho mlčky prohlížel. „Povstaň Jakube a vítěj v Templu. Budu rád, když mi budeš vyprávět o tom, co se dělo ve Svaté zemi a jaká je naše situace.“ Vidím však, že jsi již dlouho na cestě. „Bratře Richarde,“ obrátil se na strážce, který tam stále ještě stál.

„Ano, pane?“

„Najdi bratru Jakobovi pěkný pokoj, vezmi ho na koupel a dej mu nějaké nové šaty. Pak se sejdem na večeři a já ti budu pozorně naslouchat, Jakube.“

„Ano, pane!“

Po bohaté večeři, kterou Jakob s chutí přijal a při které všem přítomným bratrům líčil situaci na východě a poslední dny v Akkonu, ho Hugon pozval do své pracovny. Usadili se v jejím rohu v pohodlných křeslech.

„Bylo to poutavé vyprávění, bratře Jakube,“ začal Hugon. „Ale není to asi všechno, co se stalo, nemýlím se?“

„Ne, pane,“ potvrdil Jakob. Před tím, než mne velmistr uvolnil ze své služby, svěřil mi nějaké věci a posláním.“ Poté vylíčil slova velmistra tak, jak mu je kladl na srdce.

„Podivné řeči vedl Vilém,“ reagoval na jeho vyprávění Hugon. „Určitě se o nich nikde nezmiňuj! Teď není doba na to, aby bratři pochybovali. Naopak, je potřeba se sjednotit a znovu se vydat dobýt zpět naše království. Zrovna to píšou papeži. Co je však naprosto nezbytné, je ochránit svatou relikvii, kterou ti velmistr svěřil. Již se ke mně dostalo zprávy, že naši bratři získali v minulosti něco vzácného z pozůstalosti Ježíše, ale jelikož si ji předávali velmistři v Jeruzalémském království, nikdy se nedostala sem, do Evropy. Tak ji tu nyní máme!“ potěšeně dodal.

„Ano, pane,“ přisvědčil Jakob. „A je naším posláním ji dopravit na místo, na které je předurčena.“

„Kde je ale hledat, Jakube?“

„Nevím, ale věřím, že Boží cesty nás na to místo zavedou!“

„Souhlasím s tebou. Do té doby však, než její cesta povede dál, bude potřeba ji dobře uložit u nás v Templu. Prosím, přines ji, sám bych ji alespoň na chvíli rád spatřil. Zašlu pak zprávu novému velmistroví. Předpokládám, že byl již ustaven v Sidonu.“

Po těch slovech Jakob vstal a vydal se do svého pokoje pro tornu. Hugon mezitím připravil malou truhlici. Když se Jakob vrátil, ukázal na truhlici a Jakob postupně vyndával z torny peníze, drahokamy, zlaté předměty i svátosti a opatrně je do truhlice ukládal. Jako poslední vyndal z torny relikvii. A opět se, sotva ji vzal do ruky, jemně rozsvítil její středový emblém ve tvaru božského oka. Hugon v údivu přihlížel tomuto výjevu. Avšak poté, co si ji Hugon od Jakuba převzal, světlo zhaslo.

Hugon opatrně ze všech stran prohlížel ten vzácný předmět, který držel v ruce. „Máš zřejmě k této relikvii bližší vztah,“ usoudil Hugon. „Kdo ví, možná nám tím chce něco naznačit. Je-li to kniha, jak říkáš, dokázal bys z ní i číst, bratře Jakube?“ vyzval ho a položil relikvii na stůl.

Jakub vzal knihu do ruky a hledal na způsob, jak ji otevřít. Vrchní strana s emblémem se však najednou sama rozevřela a oba spatřili, že uvnitř silné schránky jsou jednotlivé listy ze zvláštního materiálu. Byly prázdné, ale když se jich Jakob dotknul, objevila se na nich jakási písmena. Nikdo z nich však nerozuměl, co znamenala. Pomalu Jakob bral do ruky jeden list za druhým. Každý z nich se choval stejně.

„Myslím, že zde je ukryto Ježíšovo poselství,“ vzrušeně zvolal Hugon. „Je to Ježíšova Kniha!“

„Ano, je to Ona!“ potvrdil Jakob. „Jen, bohužel, neumíme rozluštit to, co nám chce sdělit. Snad ten, kdosi z té Středozezemě, v ní bude umět číst, aby ostatním ukázal Cestu.“

„Tohoto člověka musíme najít,“ prohlásil Hugon.
„Ano, to je úkol, který mi velmistr uložil.“
„A tvoji bratři ti ho pomohou splnit!“

Velmistr **1291 - 1292**

Byly to tři dny, které uběhly od okamžiku, kdy Jakub vkročil do Templu. Po prvotním důkladném odpočinku se začal zapojovat do každodenních věcí a řádu v Templu. Avšak již čtvrtý den, hned ráno, si jej k sobě zavolal Hugon.

„Bratře Jakube, přišla zpráva, že novým velmistrem byl zvolen Theobald Gaudin. A ten tě žádá, abys ses vypravil za ním na Kypr, kde jsou i ostatní představení řádu, a předal mu prsten a informace od velmistra Viléma. Veškeré záležitosti budou nyní řízeny z naší komtury na Kypru. Připrav se na cestu, zítra vyrazíš.“ Odmlčel se a pak tišším hlasem pokračoval: „Knihu navrhuji ponechat v Templu. Má-li směřovat do středu Evropy, myslím, že by nebylo moudré ji vystavovat možným nebezpečnostem na cestě, která by ji od místa určení vzdalovala. Co o tom soudíš?“

„Myslím, že je to rozumné, bratře Hugone,“ souhlasil Jakub. „Stále však musíme mít na paměti, že ani zde není v bezpečí. Proto setrvám ve svém úsilí pátrat po místě, o kterém mluvil bratr Vilém, i když budu jakkoli daleko.“

„I já, bratře Jakube,“ potvrdil mu Hugon. „Domluveno tedy.“

Vlahý vítr vál od moře, když Jakub stál na hradbách a přemítal o roce a půl svého života na Kypru. Při pohledu na daleký obzor před sebou si uvědomoval, jak jiný je život v poklidu kyperské komtury daleko od bojů, bitev, bolesti, utrpení. Vzpomínal na slova velmistra Viléma, a i když cítil, že v jeho slovech bylo tolik moudrosti, každodenní setkávání se se záležitostmi řádu mu bránilo tuto moudrost dále rozvinout. ‚Kolik politických rozhodnutí museli udělat, jež byla proti původnímu odkazu řádu,‘ přemítal. ‚Vrátí se vůbec někdy do Svaté země?‘

Jeho rozjímání náhle přerušilo volání: „Velmistr zemřel, modlete se!“

Poklekl na kolena a modlil se za bratra Theobalda. Ten čas strávený v jeho blízkosti ho leccemus naučil. Třeba tomu, že není možné věřit papeži či králům, či se spoléhat na to, že platí uzavřené dohody. Nebo že je potřeba se neustále ptát na Boží vůli, a přitom se stejně bát o to, zda vyjdou záměry, které máme v úmyslu vykonat. ‚Kdo ale nahradí velmistra Theobalda? Nejschopnější by byl Hugon, ten zná poměry ve Francii, je blízko papeži a králi, umí jednat a hlavně mluvit. Jenže je daleko. Koho zvolí rada?‘ zvažoval.

Po velmistrově pohřbu se sešlo 12 nejvyšších představitelů templářského řádu v sále hradu, aby rozhodli o novém velmistrovi. Každý z nich měl právo navrhnout jedno jméno.

„Navrhuji zvolit Hugona de Peraud,“ vyslovil svůj návrh Jakub, když na něj přišla řada.

„Ale ten tu není přítomen,“ namítl bratr Renauld, který zastával pozici maršála a nyní řídil zasedání.

„Vím, ale je dobře zasvěcen do našich záležitostí a jedná našim jménem s celým křesťanským světem. Myslím, že by byl v této době pravým mužem na svém místě,“ dokončil svoji řeč Jakub.

Ostatní uvažovali. Ač se každému z nich zdálo lákavé stát se velmistrem řádu, všichni si byli vědomi, že mají velmi málo zkušeností postavit se do jeho čela. Jakubův návrh se jim zdál dobrým východiskem ze složité situace, ve které se nyní nacházeli.

Jakmile proběhlo hlasování, bylo jasné, že Jakubův návrh byl jednomyslně přijat.

„Vyšleme rychlého posla do Templu a vyzveme bratra Hugona, aby přijel na svoji inauguraci,“ rozhodl bratr Renauld.

Jakmile se Jakub doslechl, že do přístavu připlouvá loď z Francie, sedl na koně a vyrazil.

„Bratře Hugone,“ zvolal, sotva ho zahlédl v davu vystupujících pasažérů. „Vítám tě na Kypru!“ volal radostně a bylo vidět, že se těší z tohoto setkání.

„Buď zdráv, bratře Jakube,“ pozdravil ho Hugon přátelsky. „Rád tě zase vidím.“ Pak jej uchopil pevně za ruku a zasmušile dodal: „Musím se ti ale přiznat, že nejsem příliš potěšený svým zvolením.“

Jakub se zarazil. „Ale bratře Hugone, jsi z nás nejzkušenější! Kdo jiný než ty, by měl být velmistrem v této době! Potřebujeme někoho, kdo je znalý politického světa, vyjednávání s papežem, králi, vévody. Toto není boj mečem, taktika bitvy, dobývání pevností nebo jejich obrana. Toto je boj slovem a v tom jsi z nás nejlepší!“

„Přesto si myslím, že moje místo je střežit Templ, ne vládnout řádu, bratře Jakube.“

„Ale já jsem ti tak věřil. Ostatně byl to můj nápad,“ přiznal se.

„Myslel jsem si to.“ Pomalu kráčeli městem a mlčeli.

„Pamatuješ, bratře Jakube,“ promluvil Hugon, „jak se ti rozzářila ta relikvie, kterou jsi přinesl? Chodil jsem se na ni občas dívat a ptal se, zda mi nepřinese nějakou myšlenku, jak s ní máme dál naložit.“

„Ano, také jsem na ni často myslel a přemítal, na které místo ji doručit,“ pokyvoval Jakub.

„Právě. Jedině ten, kdo bude schopen s ní komunikovat, je předurčen s ní zacházet a je vyvolený vést náš řád. V mé ruce se nerozsvítila ani neotevřela. Soudím tedy, že nejsem tím pravým. Za to ty, Jakube, máš v sobě něco, co ji dokáže probudit k životu. Myslím, že jedině ty můžeš najít to místo a znovu vybudovat řád templářů v jeho velikosti, kterou již nepamatujeme. A kdo ví, třeba jednou opět s její pomocí získáme zpět Jeruzalém. Proto jsem ji přivezl s sebou,“ dodal na závěr.

„Vážně?“

„Ano. Chci ji předložit radě. Ať relikvie rozhodne, kdo se má stát velmistrem.“

Tentokrát již plným počtu třinácti zasedla rada ke kulatému stolu v královské síni templářského hradu, aby oficiálně jmenovala Hugona de Peraud novým velmistrem. Po zahájení zasedání maršálem Renauldem se přihlásil o slovo Hugon.

„Vážení bratři,“ začal svoji řeč, „bylo mi velkou ctí dozvědět se, že rada vybrala mne jako svého nového velmistra. Víím, že to nebývá zvykem, přesto však bych vám rád dal ke zvážení jinou možnost.“ Při těch slovech se na sebe bratři udiveně podívali.

Hugon pokračoval: „V posledních letech, v době, kdy vy jste statečně bojovali proti pohanům a ocitali se dennodenně v zajetí života a smrti, jsem střežil pokladnici Templu a sháněl prostředky a pečoval o naše statky. Stal jsem se více administrátorem než politikem, bojovníkem či snad vůdcem. Při své správě jsem jednal s papeži, králi, šlechtou a v tomto ohledu jsem připraven být novému velmistroví v každém ohledu nápomocen. Ale je tu jedna okolnost, která mne vede k rozhodnutí navrhnout do funkce velmistra někoho z vás.“

Nastalo ticho, přerušené až Renauldem: „O co se jedná, bratře?“

„Stalo se, že když ke mně po pádu Akkonu přišel bratr Jakub, přinesl, kromě poslední pozůstalosti a prstenu od velmistra Viléma, i tuto relikvii.“ Po těch slovech vyndal Hugon z pláště knihu a položil ji doprostřed stolu. „Jistě vám bratr Jakub předal,“ pokračoval Hugon, „poselství, které mu k této relikvii sdělil velmistr Vilém. Toto je kniha Ježíše Krista, kniha, která v sobě ukrývá návod na poznání věcí Božích, na spásu duše, slávu, bohatství na zemi i na nebi, na věčný život ve zdraví a jistě i mnoho jiného, co se nám jeví dnes nepochopitelné a skryté. S touto knihou Ježíš chodil po zemi a konal svoje skutky.“

Všichni upřeně pozorovali relikvii na stole a nedokázali od ní odpoutat zrak.

„Avšak, jak také víme, všechna její tajemství jsou dostupná pouze tomu, kdo je pro ně vyvolen. Byl to Ježíš a snad po něm Maří Magdaléna, která zanechala tento artefakt v Nazarethu a kde se také dochoval do okamžiku, než ho měl dostat Hugo de Pays. Nikdo z řádu, kromě Huga, nebyl schopen tuto relikvii použít. Ale já jsem před rokem a půl na vlastní oči viděl zázrak. A to, když mi bratr Jakub Knihu podával. Najednou se rozzářila a on byl schopen ji otevřít.“

V tomto okamžiku se všechny pohledy soustředily na Jakuba. „Ano, bratři,“ promluvil Jakub, „je tomu tak. Avšak veškerý text, který se objevil, mi byl nečitelný a nesrozumitelný.“

„Nevadí, bratře Jakube,“ řekl Hugon. „Podstatné je, že tento vzácný artefakt má k tobě pouto větší než ke komukoli jinému. A to já považuji za daleko větší hlas, než mají hlasy všech členů rady dohromady. Bratři!“ zvolal Hugon. „Prosím, vezměte každý z vás tuto knihu do ruky a nechte kolovat. Navrhuji, aby se velmistrem stal ten, koho si vyvolí tato svatá relikvie.“

„Souhlasím s bratrem Hugonem,“ povstal maršál Renauld. „V této, dnes tak závažné, chvíli, kdy máme před sebou takovouto drahocennou relikvii, je moudré, aby ona vyvolila našeho velmistra. Vždyť její vědění daleko přesahuje všechny naše schopnosti a znalosti.“ Pak se pro ni natáhl a vzal ji do ruky. Emblém na Knize vydal slabý svit, avšak Kniha zůstala uzavřená.

Z ruky do ruky jednotlivých bratří putovala Kniha. Každý z nich ji mohl dostatečně prozkoumat a ohmatat ze všech stran. I stalo se, že některému z nich se objevilo slabé světlo jejího emblému, ale nikdo z nich ji nedokázal otevřít. Jako poslední ji uchopil Jakub. Před udivenými a překvapenými zraky členů rady se relikvie celá rozzářila a Jakub byl schopen ji na jedné straně rozevřít. Všichni se nahrnuli kolem něho a pozorovali, jak na jednotlivých stranách se objevují různé symboly, čáry a obrazy, ale nikdo z nich jim nerozuměl. Poté Jakub Knihu zavřel a položil na stůl. Světlo se pomalu vytrácelo až zhaslo docela.

„Navrhuji zvolit bratra Jakuba velmistrem našeho řádu!“ zvolal Hugon.

„Souhlasím, souhlasím,“ ozývalo se od postupně od ostatních. Jen Jakub mlčel. Cítil, že jej právě dostihl jeho osud a Vilémova předtucha. S relikvií na něho nyní dolehla tíha úkolu, který mu byl svěřen.

Velmistr byl zvolen.

Veveří

1304

„Gerarde,“ zavolal Jakub na svého synovce, kterého nově ustanovil svým osobním strážcem a který byl ve vedlejší místnosti pracovny velmistra.

„Ano, pane?“ odpověděl Gerard a objevil se v otevřených dveřích spojujících obě místnosti.

„Jak se jmenuje to místo, kde se bude konat ta provincionální kapitula našeho řádu?“

„Komenda Veveří, mistře. Hrad ve Středozezí, té oblasti se říká Morava.“

„Zvláštní název,“ poznamenal Jakub.

„Ano, pane, a dozajista i zvláštní kraj. Prý víno v tom kraji mají výborné. I když na francouzské to jistě nemá,“ doplnil.

„Děkuji ti. Zítra se začneme chystat na cestu. Předpokládám, že pojedeme přes Benátky?“

„Je to tak, pane. Budu připraven.“

„Dobře, Gerarde, můžeš jít.“ Po těch slovech se Gerard vzdálil zpět do vedlejší místnosti a Jakub se posadil do křesla v pracovně. „Dvanáct let již uplynulo od okamžiku, kdy byl zvolen velmistrem řádu,“ přemítal. „Dvanáct let, které strávil ustavičnou snahou přesvědčit papeže a panovníky o uspořádání další křížové výpravy do Jeruzaléma. Bez výsledku. Místo toho sledoval, jak jednotliví vládci bojují mezi sebou o moc a území, jak přichází noví nájezdníci z dalekých krajů,

aby pustošili a dobývali jiná území. Do různých válek a bitev vyjížděli i templářští rytíři, avšak již dávno nebyla jejich síla taková, jako dřív. Podařilo se sice přesvědčit řadu mladých mužů, aby se přidali k řádu, avšak jeho řehole mnohé odrazovala. Naštěstí Hugon dokázal dobře spravovat majetek řádu, a tak získávat peníze na armádu, opravu hradů a opevnění, nové stavby. Bohužel finanční půjčky, které řád poskytoval králům i papeži, se však brzy staly předmětem svárů a mnoha jednání. Jakub věděl, že není v jeho povaze umění slovní taktiky, slibů, výhrůžek, podvodů a lží, která všechna takováto jednání provázela. Cítil, že spojení s relikvií, díky níž byl zvolen, ho vede k jednání v pravdě a lásce k bližnímu, k jednání v souladu s Boží vůlí a Ježíšovým milosrdenstvím. Také mu často přicházela na mysl slova velmistra Viléma, kterými se s ním loučil v Akkonu. Nebyly mu vlastní intriky, které vyžadovala politika. Tolik potřeboval mnohdy poradit, znát cestu, kterou se vydat, jak rozhodnout. Tolik by uvítal radu z Ježíšovi Knihy, ale text na jejích stranách byl zahalen tajemstvím. Veveří, opakoval si v duchu. „Místo ve Středozemí. Inu, kdo ví, třeba je to zrovna to místo, na které se má dopravit Ježíšova relikvie. Vlastně i proto se vydal osobně na tuto cestu až z Kypru. Jakoby mu něco říkalo, že je to důležité. Třeba se tam najde ten, kdo bude umět číst z Knihy. Třeba.“

Jakub už viděl mnoho hradů, kterými prošel, proto se zaujetím hleděl na hrad Veveří na ostrohu skály, který se před ním vypínal. Snažil se vnímat energii tohoto místa a sám si kladl otázku, zda takovýto hrad by mohl ochránit tak vzácnou relikvii. „Možná, že právě to je ono - tady by ji nikdo nehledal,“ uvažoval. Ale nechtěl se ukvapit ve svém rozhodování. Pobídnul koně a pomalou jízdou vystoupali s Gerardem ke vstupní bráně do hradu, kde již na ně čekal purkrabí a pokynul jim, aby pokračovali dál po mostě a druhou branou vjeli na nádvoří.

Jakub sesedl z koně a přivítal se s hostiteli, v jejichž čele ho vítal provinciální komtur pro Čechy, Moravu a Rakousy, bratr Ekko.

„Zajímavé místo,“ řekl po úvodních oficialitách Jakub. „Bylo by možné si ho zítra projít?“

„Samozřejmě, mistře,“ odpověděl purkrabí, který se ke skupině připojil. „Bude nám potěšením provést vás po hradě. V posledních letech byl hrad na mnohých místech opraven. Je nám ctí, že zde můžeme hostit takovou vybranou společnost, jakou jsou nejvyšší představitelé Templu.“

„Proto jsme si také toto místo vybrali k našemu zasedání,“ reagoval na slova purkrabího Ekko. „Mistře Jakube, věz, že naše komenda zde velmi významně přispívá k vážnosti a ctěnosti řádu. Sám král Václav III. je naším členem.“

„To rád slyším. Panovníci jsou vždy vítáni v našich řadách. Bohužel ne vždy je to však ku prospěchu naší věci,“ poznamenal tajemně a v hlavě mu běžela myšlenka o zájmu francouzského krále Filipa stát se členem a posléze velmistrem řádu. „Ale tím se pro dnešek nenechme rozptylovat,“ dodal vzápětí. „Velice rád si vyslechnu informace o stavu věcí řádu ve středozemí a názory bratrů na dění zde u vás a ve světě. Pojdme tedy,“ vyzval je.

Byl večer a Jakub stál u pozorovatelné věže hradu a sledoval hvězdy na obloze. Všude vůkol se rozprostíralo ticho, jen občas bylo slyšet strážce, jak přecházeli po hradbách. Dole pod hradem se třpytila hladina řeky, jež zvolna plynula kolem hradu dál na jih. „Jak mystické místo pro uložení Ježíšovy Knihy,“ přemítal Jakub. „Ale kam ji zde umístit, kde ji ukrýt? Pane, dej mi, prosím, znamení,“ modlil se Jakub cestou do svého pokoje.

Druhý den, hned po ranní mši, vyrazili Jakub, Gerard, purkrabí a bratr Ekko na prohlídku hradu. V jejím závěru pak sestoupili do podzemí.

„Možná bych měl také uchovat nějaké tajemství místního hradu,“ začal v jedné chvíli purkrabí, „ale vím, že jsem mezi těmi, kterým mohu naprosto důvěřovat.“

„Zajisté, na to máte naše slovo,“ reagoval Jakub.

„Mistře, i vy pánové, dovolte mi ukázat vám tajemství hradu Veveří.“ Pak pohnul kamenem s ocasem páva, který byl vyobrazen na stěně a náhle se před nimi objevil vstup do prostorné jeskyně. „Tato jeskyně se nalézá pod hradem a byla nedávno objevena při stavbě studny. Pán hradu ji nechal takto dovedně zazdít a pouze on a já dnes víme, že je zde a jak se do ní vstupuje. Věříme, že by mohla být spolehlivým úkrytem pro věci či poklady, které mají zůstat skryté před těmi, jimž nejsou určeny. Budete-li potřebovat ji využít, je templářskému řádu plně k dispozici.“

„Zvláštní, pane purkrabí, zrovna včera večer jsem uvažoval, zda by se na hradě dala, v případě potřeby, uložit jedna vzácná relikvie našeho řádu?“

„Jak jsem řekl, mistře,“ odpověděl purkrabí, „tato místnost je vám zcela k dispozici. O co by se mělo jednat?“

„Jedná se o pozůstalost z dob, kdy templáři ještě ovládali Jeruzalém. Ale pozor, tato relikvie se může dostat pouze do rukou povolánému. Měl by jím být někdo z tohoto kraje Čech a Moravy. Nevím však, kdo to má být a jak ho poznáme. Předpokládám, že relikvie si ho sama vyvolí. V tuto chvíli ji máme v Templu, avšak přijde-li čas, budu rád, když ji budeme moci uložit na toto místo. Samozřejmě tak, aby se o tom nikdo nedozvěděl.“

„Mistře, na to se můžete spolehnout!“ zvolal purkrabí. Pokud zde budu ještě sloužit, máte moje slovo a život, že bude zde bezpečně uložena.“

„Bratře Ekko,“ obrátil se na Ekka Jakub. „Budu rád, když toto vše zachováte v tajnosti a pouze v případě, že byste předával svůj úřad novému provinciálnímu komturovi, předáte mu s ní i tuto informaci.“

„Mistře, je mi ctí, že jste mne svěřil tento významný úkol. Slibuji, že bude splněn.“

„Děkuji vám, pánové. Musím přiznat, že jsem lehčí o tuto jednu starost. Dlouho jsem hledal místo ve středozemí, které mělo být Božím vyvoleným místem, a stále nenacházel. Nyní budu moci spát klidněji.“

Ihned po svém návratu na Kypr zamířil Jakub do své pracovny a odemkl schránku, ve které uchovával knihu. Kniha se dotykem jeho ruky rozzářila. „Kdybych tak věděl, zda je Veveří to místo, které hledám,“ pomyslel si a otevřel ji. Jaké bylo jeho překvapení, když na otevřené straně se objevil nápis ANO. „To je nevídané!“ zvolal v duchu. „Mám tedy na Veveří zanechat tuto Ježíšovu relikvii?“ opět položil otázku ve své mysli a pod prvním ano se objevilo podruhé ANO. „Děkuji,“ řekl, teď již nahlas a knihu zavřel. Uložil ji zpátky do schránky a s úsměvem na tváři poznamenal: „Vypravíme se spolu zpátky do Evropy. V Templu bude sídlo velmistřů našeho řádu. A přiblížíme se Veveří.“

Filip

12.10.1307

Byl to velkolepý pohřeb vévodkyně de Courtenay, na který pozval Jakuba francouzský král Filip. Samotnému Jakobovi se dostalo i pocty být jedním z těch, co nesli rakev a usednout do druhé řady v zámecké kapli Fontainebleau, kde se sloužila zádušní mše. Přesto se mu zdálo, že chování krále a jeho věrných bylo až příliš vřelé na to, jak král těžko snášel skutečnost, že se mu nepodařilo stanout v čele templářského řádu, ani sjednotit templářský řád s johanity. Zvláštní pocit si nesl s sebou Jakub, když se posadil do klášterní lavice.

„Ani nevíte, jak jsem ráda, že vás opět vidím, mistře,“ rozptýlil jeho myšlenky jemný ženský hlas a on vzhlédl. Spatřil půvabnou tvář komtesy Vivien, kterou zrovna nedávno potkal na zámku v jeho rodném Burgunsku. Tentokrát byl však výraz na její tváři velmi zasmušilý.

„Samozřejmě, madam,“ odpověděl a usmál se.

Komtesa pomalu usedla a oba se zahleděli směrem k oltáři, neboť právě začala mše. Zrovna se začala zpívat první píseň, když Jakub cítil jakýsi pohyb vedle něj a pootočil hlavu ke komtese. Výraz, který spatřil v jejím obličejí ho zarazil. Jakási kombinace vyplašeného výrazu s velikou starostí se jí odrážela v obličejí a pak její pohled zamířil na lavici mezi nimi. Pohlédl tam a spatřil, jak pod položenou rukou komtesy je vidět útržek papíru a jak se její pravá ruka pomalu sune k němu. S udiveným výrazem položil levou ruku na lavici a dovedně přes ni přehodil plášť, pod který komtesa zasunula papírek. Převzal jej do své ruky a pod pláštěm zasunul do kapsy hábitu. V tu chvíli uslyšel úlevný výdech komtesy a její výraz se změnil do křečovitého úsměvu. Nerozuměl tomu všemu, ale chápal, že to, co je na lístku napsáno, je jistě hodně důležité. Opět otočil hlavu směrem k oltáři a zaposlouchal se do slov ministranta.

Odpoledne se chýlilo k večeru, když mše skončila a hosté se rozcházeli. Jakub se se všemi rozloučil a vyrazil zpátky do Templu. Teprve tam, ve své pracovně, sáhnul do kapsy a vyndal lístek. Z toho, co na něm stálo, ho zamrazilo na celém těle. Stále dokola četl ten text: ‚Mistře Jakube, zítra ráno král napadne Templ, utečte.‘

Nebylo pochyb, že ta zpráva byla myšlena vážně. Ať k ní komtesa přišla jakýmkoli způsobem, bylo jasné, že k němu se dostat neměla. Nyní mu začali docházet souvislosti uctivého chování krále a intrik, o kterých byl informován. ‚Král chce napadnout Templ,‘ uvažoval nahlas, ‚chce získat poklady řádu. Chce bojovat? Co teď? Hlavní je, aby nebylo vyzraženo, že byl informován. Navíc jako velmistr řádu nemůže utéct a nechat ostatní bratry napospas tomu šílenci. Papež je s ním jedna ruka. Poklady řádu ale nedostane.‘

„Gerarde, Gerarde!“ zvolal mohutným hlasem do chodby, kde měl místnost i jeho synovec.

„Ano, pane!“ ozval se okamžitě na zavolání Gerard a vyběhl ven, neboť cítil naléhavé volání mistra. „Děje se něco?“

„Ano, situace je vážná a je potřeba okamžitě jednat. Zavolej Hugona a všechny rytíře řádu, kteří jsou v Tempu. Rychle!“

Gerard byl zvyklý se na nic neptat, proto i nyní jednal okamžitě, a tak během necelých deseti minut stálo 15 mužů ve velmistrově pracovně, aby přijali jeho pokyny.

„Bratři,“ začal Jakub, „dostalo se mi zlé zprávy, která je však natolik důvěrná, že přestože znáte naše regule, vyžadují po vás nyní vyslovení přísahy nejvyššího mlčení našeho řádu.“ Jeden po druhém skládali rytíři přísahu. Jakmile ji složil poslední z nich, Jakub pokračoval: „Bratři, zítra ráno král Filip napadne Templ.“ Jeho slova vzbudila zděšení i rozhořčení bratří, ale Jakub je rázně umlčel. „Nyní není čas na dohady, spekulace a polemiky. Královi jde zejména o naše poklady, majetek, statky a možná i životy. Proto jsem vás zavázal přísahou, protože nikdo z našich bratří se nesmí dozvědět, že se k nám tato informace dostala. A na vás je nyní konat. Bratr Hugon si vezme všechny muže kromě Gerarda a naložíte na vozy, které tady máme, celý náš majetek a všechny naše relikvie, uložené v Templu. Jedte tak rychle, jak jen to bude možné do nejbližšího přístavu a nalodte se. Část věcí převezte na Kypr, část do Skotska a část do Španělska. Buďte opatrní. Vezte sudy s vínem, obilí, brambory, ale s nimi i část templářské historie. Tu ukryjte tak, aby, až přijde čas, jsme ji mohli použít v náš prospěch. Zároveň odvezte všechny dokumenty z našeho archivu. Král a jeho posluhovači nesmí najít nic o našem řádu. Jděte a pospěšte si! Moc času nám nezbývá. Ty Gerarde a bratře Hugone ještě chvíli posečkejte.“

Jakmile se zavřeli dveře za posledním z rytířů, Jakub pokračoval: „Bratře Hugone, vydej Gerardovi truhlici se vším, co jsem přivezl z Akkonu. Pak za mnou, Gerarde, přijď.“

„Jak si přeješ, mistře,“ řekl Hugon. „Bojím se však o tebe!“

„Netřeba se bát. Prošel jsem mnoha válkami a vím, že velmistr vždy stál a bude stát v první řadě šiku. Bohužel, však v této době již nebudu mít příležitost zkřížit meč s protivníkovým, protože tady se nebojuje fér. Ale ať je boj jakýkoli, smrt je stále stejná. A stejně tak i Boží milost. Jděte!“

Netrvalo dlouho a Gerard zaklepal na Jakobovu pracovnu. „Vstupte!“ ozvalo se a Gerard vešel. Nesl si sebou toru, ve které kdysi Jakub přinesl z Akkonu vše, co mu dal velmistr Vilém.

„Pojď sem, Gerarde,“ vyzval ho Jakub, který stál u kulatého stolu v pracovně, na kterém ležela Ježíšova relikvie, kniha. „Tuto relikvii si přidej do torny a vše neprodleně odvez na hrad Veveří. Cestou vyhledáš bratra Ekka a předáš mu tento list. Kromě bratra Ekka s nikým nemluv o tom, kdo jsi a co vezeš. Jed! Bůh s tebou!“

Ω

2.

V ilegalitě

„Přečetla jsem tvoji knihu za dva večery,“ hlásila Eliška, hned, jak si přisedla k Danielovi do auta na místě, kde měli domluvenou schůzku a o kterém věděli, že ještě není sledováno kamerami, a dala mu pusu. „A chtěla bych vytisknout druhý díl.“

„No, tak to tě obdivuji!“ potěšeně reagoval Daniel. „Myslím, že to se ještě nikomu nepovedlo přečíst ji tak rychle.“

„Je fakt, že začátek byl trochu náročný, ale všechno mi tam přišlo tak blízké, jako bych to sama prožívala. A tak jsem četla a četla. Kdybych nebyla ten první večer tak unavená, tak bych to snad dala najednou.“

„Jsi skvělá!“ obdivoval ji. „Vytisknu, přinesu. - A máš vypnutý telefon?“ dodal žertovně.

„Jasně.“

„A nebojíš se, že ti třeba zítra přijde varovná sms, že zaregistrovali ztrátu signálu na tvém zařízení a že je potřeba v případě poruchy toto neprodleně hlásit na centrálu?“

„Nebojím se jich, miláčku,“ pronesla rozhodně a po chvíli dodala: „I když mne vždy něco uvnitř svírá, jak se snažím žít podle pravdy a lásky. Proč jen z toho nemám radost? Proč mám pochybnosti?“

„To dělají ty programy Antisvětla, které nám běží v hlavě. Nedají se jen tak potlačit. Energie Temnoty je neustále drží v pohotovosti. I já se již dlouho snažím, aby mne tolik neovládaly, ale sotva přijdu do kontaktu s nějakým jejich vnějším aktivátorem, okamžitě se spustí. Hrozné je, že přichází tak nečekaně. Někdo mi něco řekne, něco spatřím, někoho potkám, něco se mi z ničeho nic přihodí, to je prostě různé. Myslím si, že jsem na nějakou událost připraven, ale ona se projeví v jiné podobě. A najednou to propukne, najednou se aktivuje ten spouštěč programu Antisvětla. Vždy mi to připadá, že mám na sobě tlačítko a síly Temnoty ví, kde je a sotva se dostávám do vyšší hladiny vědomí, přijdou, zmáčknou je a já zase spadnu dolů. Tohle mi pokaždé připomene slova Elronda z Pána prstenů, že člověk má slabou vůli. – Alespoň u mne to platí.“

„Kdybychom uměli bojovat, šla bych raději do otevřeného boje. Jako elfové v minulosti.“

„Nezapomínej, že hlavním atributem Světla je Lásky, ne boj či soupeření. Elfové, napojení na Světlo, nikdy nebojovali. To až Vard a ti, co jej následovali. Ale to byli napůl elfové a napůl lidé, navíc spojení i s Antisvětlem. O tom všem se dočteš ve druhém díle.“

„Jak tě vůbec napadlo napsat takovýto příběh?“ zajímala se Eliška.

„Nevím,“ uvažoval o odpovědi Daniel. „Nejspíš mi ho diktoval někdo shůry.“ Usmál se, ale bylo vidět, že to myslí vážně. „Vlastně,“ pokračoval, „všechno to začalo kdysi na střední škole, když jsem napsal povídku o tom, že nemoc AIDS, takovou tu prapůvodní nemoc na eliminaci populace, sem na Zemi nasadili mimozemšťané, aby ji otestovali na lidech. Chtěl jsem to uveřejnit v jednom časopise, ale odmítli to. Od té doby mi zůstalo zajímat se o věci mezi nebem a Zemí a číst o dávných civilizacích – Mayové, Aztékové, Toltékové, Egypt, Mezopotámie, Tibet, Atlantida... Vzpomínám, že když se blížil rok 2012 s ohlašovaným koncem světa, rozhodl jsem se napsat první díl trilogie a pak, jak šel čas a inspirace, jsem pracoval na druhém díle.“

„A třetí díl?“

„Ten žijeme my teď tady vlastním životem. Doufám, že bude mít šťastný konec.“

„Stejně je ta tvoje vize zvláštní. To znamená, že je vše řízeno našimi stvořiteli a my fungujeme podle jejich programů. Tedy i tahle digitální diktatura, ve které žijeme, je v těchto programech. Má vůbec smysl něco dělat?“

„I tato otázka je v programu, který tě řídí,“ řekl. „Bohužel pro nás, loovy programy, koncipované pro život v Lásce, harmonii, klidu a radosti, byly napadeny viry jeho bratra Ineho. A od té doby se změnil běh událostí a všichni se potýkají s důsledky toho, co se stalo, třeba, že tělo člověka napadají viry, programy napadají viry, rostlinstvo napadají škůdci - viry, ve vesmíru jsou černé díry se svými viry – viry, a tak bych mohl pokračovat. Sám člověk se pod vlivem těchto virů stal virem v organismu Matky Země. Nikdo v podstatě neví, kde se tyto viry berou a proč vznikají. Já říkám, že je to Systémová záležitost, že prostřednictvím virů se chce ten, kdo je vytváří, zmocnit Systému Universa a ovládnout ho, aby tak nad ním získal kontrolu a moc.“

Jak už víš z knihy, náš Stvořitel, Pán Io, stvořil v naší dimenzi organismus, jehož součástí jsou jednotlivé planety a srdcem tohoto organismu je planeta Země. Jako nositele života ustavil bytosti Elefi a vše pak oživil dechem pocházejícím ze Zdroje Světla, aby, společně se svými přáteli, Tvůrci, sledoval, jak se v něm vyvíjí Život ve své nádheře, harmonii a Lásce. My tento organismus nazýváme makrokosmos.

Avšak bratr Ioa, Ine, tento organismus svými činy vyvedl z harmonické rovnováhy. Spojil se se silami, které přinesly do makrokosmu vir – Zdroj Antisvětla. Působení Antisvětla a následné události dovedly Ioa k tomu, že musel přeuspořádat organismus makrokosmu, až nabyl současné podoby Universa. Pro život na Zemi, původně pojmenované Rhea, ustavil jako nositele života tvora, do kterého otiskl svoji podobu – člověka. Tělo člověka pak složil z prachu Země a vody do podoby organismu podobnému organismu Universa a oživil ho Zdrojem Světla. Tělo je tak náš mikrokosmos.

Je nesmírně důležité si uvědomit, že mikrokosmos, organismus Země a makrokosmos mají jediného Tvůrce, že si jsou podobné a navzájem úzce propojené.

Ine to pochopil a využil. Když totiž zjistil, že svými prvotními zásahy sice narušil rovnováhu makrokosmu, ale získat nad ním kontrolu se mu nepodařilo, rozhodl se, že ovládne jeho srdce, protože ten, kdo má v moci srdce, může, jeho prostřednictvím, ovládat organismus. Jenže narazil na jeden nepřekonatelný problém - srdce reaguje pouze na pokyny vysílané na frekvenci Světla a nedá se řídit frekvencemi Antisvětla. Jedinou jeho možností bylo srdce obejít, což znamenalo najít způsob, jak dostat pod svoji kontrolu funkce těla napřímo. K realizaci této myšlenky využil živé buňky v organismu. Tělo člověka se mu stalo výborným materiálem pro jeho pokusy. Trvalo to možná déle, než plánoval, ale jednoho dne se podařilo jeho viru uchytit v lidském těle a infikovat ho. Vir posléze dokázal proniknout do řídicího systému organismu a otevřít kanál pro přijímání frekvencí Antisvětla. Důsledek na sebe nenechal dlouho čekat - vražda Ábela Kainem byl jen začátek.

Ptala ses, jestli má smysl něco dělat, když naše činy a události jsou řízeny Ineho zavírovanými programy našich stvořitelů.

Každý člověk si v dnešní době v sobě nese, byť třeba i jen nepatrný, vir Antisvětla. Což, jak víme, má za následek, že je pod vlivem jeho Zdroje. A čím více podléhá působení vlivu Antisvětla, tím více jeho vlastností přejímá a sám se pak stává virem v organismu Matky Země. Tak vlastně napomáhá uskutečnit Ineho záměr ovládnout a přeměnit tělo člověka, s jehož pomocí ochromí srdce Universa, planetu Zemi a získá tím pod svoji kontrolu a nadvládu organismus Universa.

Tohle je podstatné, aby si každý člověk uvědomil. A zároveň, aby si uvědomil, že je nositelem Světla, že je stále napojen na jeho Zdroj. Že Světlo je tím, co mu přináší Lásku, radost a vše pozitivní, co jej v životě potkává. A pokud o to nechce přijít, že je potřeba nepodléhat vábení sil Antisvětla a vědomě se rozhodovat v každodenních situacích, jakou cestou se vydat, zda cestou ke

Světlu či Antisvětlu. Neboť jakou cestou se vydáme, záleží jen na našem rozhodnutí, v tom je naše svobodná volba! A touto naší volbou aktivujeme a posilujeme dané programy a energie. Chceme-li pomoci zachránit sami sebe a tím Matku Zemi a Universum, je potřeba se snažit nepodléhat energii Antisvětla, snažit se si uvědomovat její působení a vlivy a minimalizovat je. Neživit tuto energii a místo toho posilovat energii Světla. Tu šířit kolem sebe. Toto by měl být smysl našeho konání. I když nejlepší by bylo dokázat se viru zbavit a uzdravit svoje tělo. Tím pak dojde ke zrušení spojení se Zdrojem Antisvětla. Adam s Evou to dokázali! Svojí Láskou!“

„Také to dokážeme! Danielku! - Jen nevím jak.“

Daniel ji něžně pohladil. „Ano, vzájemná čistá a bezvýhradná Láska mezi mužem a ženou dokáže u obou z nich zázraky, třeba je uzdravit a zbavit jejich těla viru. Hned bych, Eli, s tebou podstoupil tuto zkoušku, kdybych věděl jak a kde.“

„Chci se řídit Světlem, chtěla bych zažít Zlatý věk, jak je popsán v příběhu.“

„Začni svojí volbou a vyšli ji do vesmíru. A pak zvažuj vědomě každé své rozhodnutí. Každý toto může udělat. Třeba jestli bude podporovat zabíjení mírumilovných zvířat, našich odvěkých přátel, a jíst jejich mrtvoly – maso. Jestli podlehe kouření, alkoholu, chemikáliím v potravě, jestli bude oslabovat svoje tělo léky, jestli bude sám působit na druhé negativně – zlobou, násilím, vyvoláváním strachu, překrucováním pravdy, atd. Jestli podlehe všem těm zářičům, vysílajícím na, pro tělo, negativních frekvencích, jako je televize, mobil, LED systémy, jestli se nechá zastrašit Systémem a přejímat jeho zprávy a nařízení zbavující jej svobody a kontaktu s přírodou a tím s Matkou Zemí. Všechno to člověku zanáší kanály spojení se Světlem, jeho vyzařování pozitivní energie, narušuje jeho přirozené harmonické frekvence, vibrace, čakry, auru. Pokud se bude působení nástrojů Antisvětla vyhýbat, a naopak čistit svoje tělo a tím posilovat svoje vnitřní světlo, tím lepší bude mít spojení se Světlem. Stále každému opakuji: dělej vše radostně, dělej vše, co tě baví a co ti posiluje energii Světla – miluj se, chod' do přírody, hraj hry, tancuj, zpívej, užívej si co nejvíce spontánní radosti a veselosti, stravuj se tak, aby tvé tělo potravou neztrácelo, ale naopak získávalo, pozitivní energii a kdyby se ti navíc dostalo té nejmocnější síly Světla, která je na Zemi, a tou je oboustranná Láska ve spojení se Zdrojem Světla, budeš trvale zářit v temnotě a žádná síla Antisvětla nebude mít vůči tobě jakoukoli moc. Pamatuješ, jak mocná energie z nás šla, když jsme se minule spojili?“

„Bylo to fantastické. Chtěla bych to zopakovat.“

„To ale musíme ke mně,“ poznamenal.

Naklonila se k němu a dlouze jej políbila. „No tak jedeme.“

3.

Pomíjivý jako vítr

„Jsi můj přístav klidu a bezpečí,“ řekla Eliška, když opět po týdnu přišla k Danielovi a posadila se vedle něho na gauč v obýváku.

Usmál se na ni a pohladil po jejích dlouhých vlasech. Nahnul se k ní a nasál její vůni. Vždy byla tak omamná. „A ty mi vždy přinášíš obrovský dar té neskutečné svěží radostné energie, kdy cítím, jako by se vše ve mně probouzelo a říkalo, že je tady ještě pro co žít. Tedy, když pomínu Matku Zemi,“ rychle doplnil. „Jsi takový můj paprsek Světla, který mi byl shůry poskytnut na čas a byt' by byl krátký, o to vnímavěji je potřeba ho prožívat.“

Stulila se mu do náruče. „Slyšela jsem na samizdatovém rádiu, že ve Francii, v tom jejich největším sběrném táboře pro tak zvané neposlušné, došlo ke vzpouře a mnoho lidí uteklo do hor.“

„Držím jim palce! I když mi hned naskakuje pochybnost, zda to není další zinscenovaný případ pro to, aby vládnoucí síly mohly vyhlásit přísnější represe, omezení a kontroly. Tady vidíš, v jaké jsme situaci. Po staletí to byla církev - ďáblova mocenská organizace, která vytvořila model k ovládnutí lidí. Ten ale s příchodem technického pokroku postupně zastaral, proto ho musela nahradit daleko sofistikovanější metoda manipulace a ovládnutí, která nás dovedla až dnešnímu digitálnímu otrokářství. Rafinovaně síly Antisvětla nejdříve vyzdvihly důležitost života každé bytosti, čímž navázaly na církevní dogma a rozšířili toto působení o zdraví a bezpečnost. Pak stačilo svými umělými viry vyvolat pandemii, svými mocenskými zájmy vyvolat lokální války, svými cílenými akcemi vyvolat strach z terorismu, svými tajnými projekty vyvolat změny počasí a cíleně jimi měnit klima na Zemi, aby pak, v rámci vyhlášení statutu ochrany zdraví a života, bezpečnosti obyvatel, klimatu na Zemi, a tak dále, začaly s lidmi manipulovat, izolovat je, záměrně je udržovat ve strachu, napětí, zmatku či stresu, vnucovat jim svoje pravidla života Antisvětla a tím měnit jejich vědomí a oslabovat jejich vnímání Světla. Lidé jsou vtahováni do určitého matrixu, kde jsou izolováni a odlišováni. Mnozí umírají a ti, kteří přežívají, postupně upadají pod vliv Antisvětla a začínají se v mnohém podobat bytostem Temnoty, skřetům či umělé inteligenci, která je postupně nahrazuje. Lid Světla je postupně likvidován a odstraňován z povrchu zemského. Nevědomí lidé podleli iluzi, že mohou mít život věčný a že jejich život je tady na zemi důležitý. Zapomněli, že to byl Stvořitel, který je stvořil z prachu Země a vody a že jejich život je pomíjivý jako vítr, který vane. Zapomněli, že jsou lidé, a chovají se jako skřeti. Vzdali se vědomosti toho, že temnota není všemocná a že Láska je součástí Světla života a jedině šířením Světla mohou najít opět sami sebe. Ochotně předali péči o svoje tělo systému a podleli svodům temnoty. Jak opojné může být bohatství, moc, demagogie, že člověk je naroveň Bohu, je vládcem světa a nejvyšším vývojovým stupněm na světě. Každému školákovi bych dal za povinnou četbu knihy Yuvala Harariho.“

„Vím, četla jsem je. Co s tím ale můžeme my, lidé hlásící se ke Světlu, udělat? Vždyť většina z nás se musí skrývat nebo žít v ilegalitě, aby unikla pozornosti vládnoucí moci. Kolik nás vlastně ještě na Zemi zůstalo? Ztratili jsme schopnost rozpoznat kdo je kdo, komu můžeme důvěřovat. Část z nás se skrývá v lesích či v opuštěných koutech krajů Země, kde se každý spoléhá pouze sám na sebe. Systém nás systematicky nepronásleduje, protože oficiálně hlásá demokracii, ale očekává se, že postupně zahyneme, protože nám nic nedovolí. Je paradox, jak některé skupiny esoteriků hlásají, aby duchovní lidé nic nekonali, neboť, když nebudou Systému věnovat pozornost, ten pomine. Ten však nepomíjí a místo toho posiluje svoji moc a nadvládu. Jednotlivé státy mizí z mapy světa, neboť je skupují podivné nadnárodní monopoly, jímž vévodí jména jako Vanguard či Blackrock. Jejich představitelé tak postupně přebírají vládnoucí moc na Zemi. Existuje ještě nějaká naděje?“

„Najít Knihu života.“

„Tu, o které píšeš ve svých knihách? Knihu, kterou Ron přinesl do naší dimenze, aby s její pomocí zachránil svět? Leccos z toho, co jsi říkal minule jsem pochopila, když jsem si přečetla ten tvůj druhý díl.“

„Ano! To je ta Kniha! Rona v těle Ježíše zradil člověk a je tedy na člověku, aby splatil Stvořiteli svůj dluh. Na lidech tak je zachránit Zemi. Buď se lidský rod pozvedne ke Světlu nebo propadne do otroctví Temnoty.“

Lidé však nejsou sami. Ačkoli většina elfů odešla, kouzelníci se skrývají a skřítky nevíme, kde hledat, jsou zde bytosti Světla, které jsou připraveny lidem pomoci.

A kdybychom objevili Knihu, snad bychom našli odpověď na dávnou otázku, jak spoutat síly Antisvětla. Jako Tolkienův Frodo, který vzal na sebe úkol vhodit prsten moci do Hory Osudu, stejně tak my budeme muset vykonat tento čin.“

Eliška se napřímila. „A kde začneme hledat?“

4. Podél Vltavy

Únorové Hromnice již dávaly o sobě vědět. V půl páté odpoledne bylo ještě světlo a Daniel s Eliškou se procházeli podél Vltavy.

„O víkendu jsem dala tvoji knihu Na Počátku byla Matka k přečtení dědečkovi,“ řekla z ničeho nic.

„Vážně, byla jsi u dědečka?“ zajímalo ho.

„Nechtěla jsem tě znepokojoovat, bylo to trochu riskantní, protože jsem měla povolení jen na služební cestu do Vrchlabí a dědeček bydlí ještě dál, kousek od Strážného. Ale zvládla jsem to.“

„Ty zvládneš všechno, Eli. I proto tě miluji!“

„Ale jdi ty,“ usmála se.

Pomalou šli vedle sebe, ruku v ruce, po nábřeží, vnímající, že jsou sledováni kamerami. Svůj vztah už neskrývali, i když víze společného života jim byla zahalena závojem mlhy. Daniel hluboce chápal, že není možné trvale udržet stav oboustranné nejistoty, ale jeho podvědomé programy ho nepouštěly do zásadnějších životních rozhodnutí. Musel si přiznat, že je postaven do reálné každodenní skutečnosti, kdy musí chodit do práce a žít v Systému, který mu je z hloubi duše protivný a nepřátelský, avšak přináší mu peníze na obživu. V Systému, který ho sleduje na každém kroku a kterému ve městě nemůže ujít pozornosti. Pokud tedy chce mít prostor na své ilegální aktivity, musí předstírat zapojení do procesů, které ho řídí a ovládají. Od okamžiku, kdy se, před mnoha lety, vydal do Santiaga, aby na cestě dostal odpověď na svoji otázku, pochopil, že jeho úkolem v tomto životě je napsat knihu, která přinese všem hledajícím jiný pohled na stvoření a fungování světa a vesmíru. Že se má nechat vést svými duchovními průvodci a za jejich přispění vložit do knihy informace o tom, že není pouze jediný bůh, ale že vedle Stvořitele, který na Počátku všeho stvořil lidi k obrazu svému a oživil je duchem ze Zdroje Světla spojeného s Láskou, působí ve vesmíru, Universu, jeho bratr se záměrem ovládnout vše, co Stvořitel stvořil. Pro tento svůj záměr vnesl do Universa Zdroj Antisvětla vyzařující energii nesoucí v sobě protikladné vlastnosti k vlastnostem spojenými se Světlem, doprovázený strachem. Svými viry napadl programy Stvořitele, aby lid Světla dostal pod kontrolu svých programů, podporovaných Antisvětlem. Daniel věděl, že i on je zasažen těmito viry a díky nim jej síly Antisvětla mohou ovlivňovat. Bylo to jejich působení, které ho vhánělo do pocitů smutku, letargie, bezmoci i deprese, kdy ho jeho zoufalství ze zmaru systému, ve kterém žije, přivádělo až k myšlenkám na opuštění tohoto světa. Ale naštěstí v těchto, pro něho těžkých životních chvílích, přicházely ze Světla hlasy jeho neviditelných průvodců, které jej těšily, dávaly naději, a hlavně mu připomínaly, že on je nositelem Světla a Světélko každého člověka je důležité. Že bez Světla bude život na Zemi ztracen, avšak bude-li zde být jen jedno jediné světélko, stále je naděje. Vnímá pak v těchto chvílích toto poselství a cítí, že jej zavazuje vytrvat ve své práci. Zůstat a nést svoje vnitřní Světlo k těm, kteří jsou také ztraceni v temnotě a jejich Světélko skomírá. Protože každé, byť zdánlivě nepatrné, Světélko Života je možné rozzářit. A v takovýchto okamžicích se k němu začala vracet energie Světla.

S Eliškou mu však najednou začalo připadat všechno snažší. Od té doby, co ji poznal, si intenzivněji uvědomoval význam síly energie Lásky, která je posilovala a dokázala nepouštět do jejich programů a chování ty zákeřné vlivy sil Antisvětla. Najednou je oba něco dokázalo propojit a chránit. A tak ve chvílích, kdy někoho z nich přepadl pocit strachu, prázdnoty, smutku, bezradnosti či slabosti, ten druhý to okamžitě vycítil a s pomocí své energie Světla jej dokázal povzbudit, podpořit a prosvítit temný mrak, který ho chtěl pohltnout. A čím víc se toto opakovalo, cítili, jak je k sobě cosi poutá. Z Eliščiných týdenních návštěv u Daniela se pomalu stávaly návštěvy denní a jejich vztah již nebylo možné před Systémem utajit. Vnímali to však pozitivně, protože jim to umožnilo svobodně podnikat společné aktivity na veřejnosti.

„Musela jsem tě v minulém životě moc milovat,“ přerušila nastalé mlčení Eliška. „Nosím si někde uvnitř sebe pocit, že i když jsme spolu, stále se mi po tobě stýská. Cítím, že potřebuji tvé pohlázení, políbení, objetí.“

Jemně stiskl její ruku a vyslal k ní energii svého dojetí z jejího vyznání. Šli pomalu dál a Eliška vnímala tu zářivou energii, která jí prostupovala, hladila, konejšila a léčila dávnověké rány. „Děkuji,“ řekla a lehce stiskla jeho ruku.

Toulali se mlčky po nábřeží a sledovali racky, jak se kolébají na hladině řeky.

„Jak se má dědeček?“ zeptal se Daniel.

„Hezky. Prošli jsme se údolím Klínového potoka, postavili sněhuláka, dali si kávu doma u krbu. Super. No, a přitom jsem mu vyprávěla o tom, co jsi napsal. Byl překvapený a vypadalo to, že ho to hodně zaujalo. Řekl, že se hned pustí do čtení. – Co budeme dělat my?“ dokončila žertovně a zastavila se.

Podíval se na ni tím svým neodolatelným pohledem, kterému vždy podlehla a pomalu řekl: „My si číst nebudeme.“

5. Poselství elfů

„A co když nic z toho, o čem píšeš, není pravda?“ řekla z ničeho nic Eliška. Leželi vedle sebe na posteli a vnímali harmonii energií kolem nich. „Co když nic z toho neexistuje? Žádná kniha, žádní elfové, žádní stvořitelé? Co když není způsob, jak zachránit náš svět od Temnoty?“

„Máš pravdu, i mne často přepadají takovéto pochybnosti,“ řekl Daniel. „Nevím, zda to, o čem píšeš, je jen výplodem mé fantazie nebo zda se vskutku jedná o zachycené poselství z vesmíru od těch, kteří mi je předávají, abychom věděli, že je ještě naděje. Protože kdyby tomu tak nebylo, nebylo by důvodu setrvávat více v tomto světě. Vždy máme volbu – buď žít v plné radosti, lásce, ohleduplnosti, laskavosti, míru a pokoji, prostě plnohodnotně prožít svůj život na Zemi bez jakýchkoli omezení, nařízení, povinností či strachu nebo předat rozhodování o svém životě jiným, kteří nám začnou dávat pokyny, co máme dělat, jak se oblékat, jak se chovat, jak se starat o své zdraví, jak a kde bydlet, atd. a spolu s příkazy nás zavalí strachem z trestů za to, když se tak chovat nebudeme. Je na nás, na jakou stranu se přidáme, zda Světla či Antisvětla, i když na cestě Světla musíme počítat s tím, že nám Systém, řízený Antisvětlem, bude vytvářet překážky, bariéry, lákadla či pastě, do kterých se budeme chytat, před kterými budeme couvat či hledat pohodlnější cestu, před kterými budeme stát zoufalí a připadat si bezmocní či neschopní pokračovat dál. Mocný strach či úzkost na nás mnohdy padnou a bude se zdát, že i naši andělé se odmlčeli, neboť jim síly Antisvětla přeruší spojení. V těchto okamžicích jsme sami postaveni před rozhodnutí, zda setrváme ve své volbě nebo tuto volbu změním anebo Zemi opustíme. Protože i tato možnost, opustit Zemi, se bude nabízet, neboť je darem Stvořitele lidem. Ačkoliv jim tento dar byl dán v jiné době a za jiných podmínek, je neměnný.“

„Většina lidí ale lpí na zdeformovaném životě plném omezení a strachu jen proto, že zapomněli, že lidský život je na této zemi pouze dočasný. Proč tak lpíme na svých životech? Zvláště když jsou plné utrpení?“

„Nevím. Většina lidí ztratila Světlo a síly Antisvětla je dovedně manipulují upínajíc je k jakési iluzi, že se budou mít lépe. Jediná cesta je cesta změny ve vědomí člověka o jeho úloze, která mu byla vložena Stvořitelem do programu jeho života. Ten, kdo se stane vědomým svého poslání, již nepochybuje, ačkoliv se mu tak ztrácí možnost vrátit se zpět.“

„Rozumím, je to jako když jsem tady u tebe, také se mi nikdy odtud nechce zpět do Systému mezi ty skřety či bytosti Antisvětla. Nejraději bych odešla někam daleko. Tolik bych si

přála, aby to byla pravda o existenci Knihy, tolik bych si přála ji najít a dala i svůj život za to, aby Temnota zmizela. Frodo měl alespoň prsten viditelný a cíl daný, i když se zdál nerealizovatelný. Co máme my? Jenom jakýsi text, o kterém nevíme, zda není iluzí.“

„Vím to a mám to stejně. Rád bych něco učinil. Ale nevím co. Tak alespoň hledám Knihu. A jsem rád, že jsem na tuto cestu dostal takovou úžasnou společnici, jakou jsi ty, Eli.“ Po těch slovech se k ní otočil a políbil ji.

Usmála se na něho. „Stejně mám v sobě úzkost, že všechno, co děláme, je marné,“ povzdychla si Eliška. „Kdybychom alespoň dostali shůry nějaké znamení, že jdeme správnou cestou, že opravdu kniha je klíčem ke všemu, že existuje, že má smysl ji hledat. Že je naděje a pokud to není prostřednictvím Knihy, tak, že existuje jiné řešení, způsob, jak se vymanit z programů a řízení Antisvětlem. Frodo měl společenství, měl podporu elfů, Gandalfa, Aragorna. Co máme my, Danielku?“

„Já mám tebe a ty máš mne,“ uklidňoval ji. „Byl jsem dlouho sám. A pak, v době, kdy se síly Antisvětla daly do pohybu, jsem potkal tebe. Kdo ví, kdo se k nám ještě přidá. A oni,“ podíval se vzhůru, „oni se také jednou objeví. Občas cítím jejich přítomnost. A vím, že stojí při nás. Jen my je nevnímáme tak, jak bychom měli, zvláště pak jejich rady. Pojď, zkusíme se soustředit na Světlo, ať zaženeme chmury,“ vybídl ji.

Posadili se proti sobě, zkřížili nohy a uchopili se za ruce. Pomalu cítili, jak se jejich energie propojuje a uzavírá ve světelném kruhu. Začali zvolna z hluboka dýchat a při každém nádechu nadechovali do středu kruhu světelnou energii z vesmíru a s výdechem ji rozšiřovali kolem sebe. Nevěděli, jak dlouho byli v tomto stavu, když v tom se z prostoru nad jejich hlavami začala zjevovat světelná bytost. Připomínala elfa svojí krásou a průzračností. Jejich setkání bylo naplněno blažeností, když uslyšeli zprávu: „Důvěřujte nám, přátelé, a nebojte se, jsme s vámi.“

Pozorovali, jak k nim tato bytost sestupuje blíž a blíž a najednou natáhla svoji ruku a položila ji na jejich spojené ruce. V ten okamžik se stalo, že jejich vědomí se na chvíli propadlo kamsi do nekonečného prostoru, aby se najednou v jejich myslích začaly odvíjet obrazy děje, který se, jako film, posouval kamsi do minulosti. Viděli se, jak se setkávali v různých dobách a v různých situacích. Náhle je však oslepil záblesk světla a obraz se ztratil. Teprve s tím, jak pomalu slábla intenzita světla, si uvědomovali, že se ocitli v otevřeném prostoru, kde spatřili kruh dvanácti světelných bytostí. Všechny seděly na vysokých židlích a o čemsi vážně rokovaly. V té chvíli se rozpomněli – toto bylo přece zasedání rady elfů, správců Universa. A byl to Iltar, kdo právě předával ostatním svoji řeč. Napojili se na přenášející se myšlenkový proud a rozuměli:

„Inemu se podařilo provést nejtemnější plán, jaký kdy měl, a to zahubit Rona, syna našeho Stvořitele, Pána Ioa. Nyní mu již nic nestojí v cestě, aby uvrhnul celé Universum do Temnoty a všechny bytosti Světla buď vyhubil nebo je spoutal do otroctví. Jak všichni víte, pokouší se o to od počátku a jako vždy, první planetou, kterou musí ovládnout, je Rhea, tvořící srdce celého organismu a Systému Universa. Jak jsme zjistili, Ine připravuje vytvoření vlády přízraků, démonů a skřetů pod vedením Lucifera, dávného elfího člověka, kterého obdařil mimořádnými schopnostmi a jehož úkolem bude nastolit na Rhee Nový řád Antisvětla.“

Víme to, co ale nevíme, je, jak se tak stane a jak tomu zabránit. Věříme našemu Stvořiteli, avšak jeho bolest ze ztráty milovaného syna, jeho smutek ze zrady člověka a šířící se Temnoty, jej dovedla do stavu, že vyjma toho, že by zničil celé Universum a tím i Zdroj Antisvětla, včetně svého bratra, nemá v tuto chvíli ani myšlenky, ani energii, aby nám pomohl. Přesto stále věří, že existuje způsob, jak, pokojnou cestou, zachránit Universum a s ním všechny bytosti napojené na Zdroj Světla, tedy i nás. Pán Ioa mne, ve své bolesti, poprosil o pomoc a pověřil mne udělat vše pro to, abychom oddálili převzetí moci nad Rheou silami Antisvětla minimálně do okamžiku, než Jeho žal ze ztráty milovaného syna pomine a On najde spásné řešení. Všichni víme, že Zdroj Antisvětla je příliš důkladně ukryt v temnotou chráněné části Universa, ze které Ine, jako Pán Antisvětla, působí a jeho programy a viry opakovaně narušují harmonii Universa a napadají naše systémy. A ač se

může jevit, že Světlo vždy osvítí Temnotu, Pán Antisvětla spolu se Stínem dokázali, že jsou schopni vytvořit temnou bariéru, jež pohltí každé Světlo. A s ním i nás a všechny bytosti Světla. Je však potřeba dál hledat a pátrat po informacích, které by nám pomohly splnit náš úkol. Jsme naším Stvořitelem pověřeni strážit Světlo v Universu, pečovat o studnici moudrosti uchovávanou na Rhee a starat se o ochranu bytostí Světla. Jak však dostát tohoto našeho úkolu nejlépe v nastalém vývoji událostí? Jak překazit záměry sil Antisvětla?“

V tichu, které se rozhostilo, povstal Gawain. „Možná by tady mohla být jedna možnost, o které jsme zatím neuvažovali, Iltare. Vydat se v Ronových stopách.“

„Zajímavá myšlenka, Gawaine,“ reagoval Iltar po chvíli zamyšlení. „Jak to ale zrealizovat?“

Gawain pokračoval: „Jak jsme viděli, Ron se vtělil do těla člověka jménem Ježíš a prostřednictvím jeho života šířil Světlo a Lásku. Jedině Světlo a Lásku může zastavit šíření Temnoty a Strachu. Buďme jako on, manifestujme se v těle vybraného člověka. Staňme se vyslanci Světla a začleňme se do programů a řádů, ustavených na Rhee ve vybraném časovém a lokálním rámci. Předávejme lidem Lásku, radost a Světlo a sbírejme informace, zkušenosti a vědomosti, které by nám mohli pomoci najít způsob, jak ochránit Universum ve Světle.“

„Odvážná myšlenka,“ pokýval hlavou Iltar a s ním i ostatní členové rady. „A riskantní podnik, zvláště s vědomím, že takováto manifestace znamená, že daný jedinec zapomene na to, kým je, protože jediné tak se bude schopen adaptovat na život na Rhee.“

„Vím. A vím i to, že tito naši vyslanci budou potřebovat naši podporu.“

„Dobře tedy,“ souhlasil Iltar. „Jděte tedy a seznamte Elefi s naším záměrem. Bude to naprosto svobodná volba pro každého, kdo se rozhodne na tuto misi vydat. A ty, kteří se rozhodnout přijmout tuto výzvu, připravte na Cestu. Musíme věřit tomu, že jejich mise povede k záchraně Rhey a s ní i k záchraně Universa a všeho, co je nám posvátné,“ vyzval je.

Slabý závoj mlhy zastřel výjev z rokování Rady, aby se mlha po chvíli rozplynula a oni uviděli dvě světelné bytosti, jak jsou v láskyplném objetí. Jaké bylo jejich překvapení, když v nich poznávali sami sebe.

„Miriam,“ řekl on, „já půjdu!

„Mariane?!“ zvolala ona.

„Cítím to v srdci, že mám jít. Miriam. Půjdu na Rheu, tam, kde působil syn Stvořitele v Ježíšově těle. Jeho činy jsou pro mne obrovskou inspirací. Věřím našemu Stvořiteli! Věřím v Lásku a Světlo a vím, že mise, na kterou se vydávám, může být poslední v mém životě. Na Andromedě je mi s tebou krásně, ale právě, pro všechny, co miluji,“ a podíval se na ni, „to rád udělám.“

„A já jdu s tebou,“ vyslala k Marianovi zprávu Miriam. „Když nic jiného, tak moje láska k tobě a tvoje láska ke mně nás budou chránit!“ Opět se zvedla mlha, aby zastřela obraz, jenž se znovu objevil. Viděli se, jak stojí před Iltarem.

„Děkuji Vám,“ registrovali Iltarovy myšlenky. „Jste propojeni obrovskou silou Lásky a prošli jste studnicí moudrosti. Víte tedy, že Cesta Světla je cestou svobodné vůle se rozhodnout, jak ve Světle a Lásce naložím s tím, co mi bylo dáno naším Stvořitelem, co budu tvořit a jakou radost budu sdílet s ostatními v harmonii Universa. Tímto se stáváte vyslanci Elefi a ochránci Rhey. Nikdo neví, co vás bude čekat a zda se váš záměr podaří. Jedině silné vzájemné pouto Lásky vás může ochránit. Projdete mnoho věků a životů v různých tělech a různých podobách, které si budete volit podle toho, jaké informace budete potřebovat získat a jakým lidem budete chtít ukázat cestu Světla. Budete mít naši podporu, ale nebudete se na ni moci vždy spolehnout, neboť síly Antisvětla mají mocné nástroje k tomu, aby dokázaly mařit vaše i naše záměry. Jdete do světa, kde jimi budete i ovládáni a bude potřeba, abyste jim nepodlehli. Přál bych vám, abyste našli to, co hledáme. Kéž vás na vašich cestách doprovází Světlo a Lásku.“

Po těch slovech se obraz začal opět rozplývat ve světelné záři, až zmizel. A oni cítili, že jsou opět přeneseni zpět do prostoru ložnice.

Ruka světelné bytosti se od nich oddálila a oni opět naslouchali tomu, co k nim vysílala:

„Díky Danielovi se objevila, byť nepatrná, naděje na způsob odstranění Antisvětla z Universa. Doposud jsme hledali Zdroj Antisvětla v prostoru dimenze, ale neuvědomili si, že by mohl být způsob, jak Zdroj Antisvětla vylákat z jeho úkrytu a pak ho spoutat. Vaše úloha však bude velmi nesnadná. Pán Temnoty rozvíjí velkolepý plán, kdy v nedávných časech započal s masivním nárůstem bytostí na Zemi. Avšak většina bytostí na Zemi již nejsou lidé, jsou to bytosti lidem podobné, ale napojené a řízené pouze Antisvětlem. Musíte být velmi opatrní při vašem hledání. Snažíme se vás vyvarovat nástrah Antisvětla, ale je třeba, abyste se vy sami řídili vlastní intuicí a srdcem. Je řízením Osudu, že Kniha, pomocí které se syn Stvořitele manifestoval v podobě Ježíše, zůstala na Zemi a nepodařilo se ji navrátit Stvořiteli. Nejspíše to tak mělo být. Mějte vždy na paměti, že se nikdy nic neděje bez příčiny a že i toto může být součástí ještě vyššího plánu, který nikdo z nás nedokáže dohlédnout. A mělo-li to tak být, je to v pořádku. Proto i vaše hledání má smysl. Toto nám nakonec i dává naději. Kdysi tady byla legenda o prstenu moci a nikdo z lidí nevěřil, že je možné ho donést do Hory Osudu. Jste to tentokrát vy, kdo je postaven před podobný úkol. Nemáte však viditelné společenství, jste sami v zajetí svých představ, vizí, dohadů, domněnek, bájí a legend bez možnosti alespoň na chvíli uchopit do ruky něco hmatatelného, jako byl prsten moci. Jste obklopeni bytostmi, o nichž nevíte, kdo je kdo a ani vaše vyšší schopnosti vám často nepomohou je rozeznat. Přesto, že dennodenně pochybujete a ztrácíte se záplavě informací a chaosu současného světa, přesto, že propadáte beznaději a zoufalství, přesto, že sami nedůvěřujete tomu, co děláte, přesto přese všechno jste s námi spojeni. Nemůžeme se vám zjevit, ani se k vám viditelně připojit. Kdyby se to stalo, ohrozilo by vás to. Síly Antisvětla vás sledují. Mají podezření, že nejste jako ostatní lidé a bojí se vás. Tvořte a pátrejte. Najděte Knihu. Dokud svítí vaše Světélka, máme naději.“

A pak se světlo, ze kterého se vynořila světelná bytost, rozplynulo. Opět začali vnímat svoje těla, dotek rukou a dech. Několikerými dlouhými nádechy a výdechy se vrátili zpět do pokoje a otevřeli oči. Spatřili v nich sami sebe a svoji hlubokou odvěkou Lásku. Objali se a v objetí usnuli.

6. U dědečka

„Zase vyhlásili nouzový stav, aby mohli provádět prohlídky a kontroly,“ poznamenala Eliška, když si s Danielem připravovali večeři. „Skončí to někdy?“ povzdechla si. „Co bude dál? Od zítřka je uzavřená i oblast Krkonoš, aby lidé nemohli jezdit do hor čerpat pozitivní energii.“

„Nikdy nepřestanou, dokud nedosáhnou svého konečného cíle,“ řekl Daniel. „Bohužel mnoho lidí již rezignovalo. Odevzdali odpovědnost za svůj život Systému. Je to těžké vydržet. Zvláště, pokud člověk nemá podporu svých blízkých.“

„Raději bych odešla z tohoto světa o 10 let dřív, jen kdybych mohla žít svobodně a volně v lásce a radosti spolu s ostatními, než abych tu byla o 20 let déle zavřená ve strachu, izolaci a utrpení.“

„Jenže ty jsi už vědomá žena, Eli. Způsoby, jakým síly Antisvětla působí na lidi jsou stále propracovanější a sofistikovanejší. Chce to vysoké povědomí o tom, co se děje kolem, abys dokázala rozpoznat, co je pro tebe prospěšné anebo v čem je ukrytý jed, který je zhoubný nejen pro tělo, ale zejména pro mysl. Jak už jsem říkal, na Zemi nejsou jen lidé, ale v lidských tělech sídlí bytosti živící se výhradně energií Antisvětla a jednající výhradně podle programů Pána Temnoty pro jeho prospěch. A my nevíme, kolik těchto bytostí se pohybuje okolo nás. Víme, že síly Antisvětla ovládají média, vlády, nadnárodní společnosti, všemožné nadace, a tak mají v rukou moc, prostřednictvím které manipulují těmi, co váhají. Postupně je vědomí lidí zatřeno a zaneseno množstvím nepotřebných informací, často protichůdných, aby nebyli schopni rozpoznat Světlo a

propadli se do bez vědomí. A pak, když k nim někdo přijde a slíbí jim ochranu zdraví, bezpečnosti, života, tak se již nevědomky zapojí do programů Systému, čímž v sobě dále posilují napojení na Antisvětlo. Mám s nimi hluboký soucit a chtěl bych jim pomoci. Síly Antisvětla si však dobře střeží svoje ovečky.“

„Naštěstí jsou ale i tací, kteří stále ilegálně vysílají své besedy či rozhovory a jejich prostřednictvím sdílejí poznatky o tom, co není veřejně publikováno.“

„Alespoň víme, že v tom nejsme sami.“

Sedli se ke stolu a pustili se do jídla. „Myslela jsem, že pojedeme o víkendu k dědečkovi,“ řekla Eliška. „Jenže teď, když je ta uzávěra, tak nevím.“

„To by nás ale přece nemělo odradit. Požádáme si o pomoc shůry, trochu začarujeme a jako pojistkou nám mohou být ve Vrchlabí přátelé, kteří by nám v případě potřeby mohli potvrdit oprávněný zájem k nim jet. V první řadě bychom to ale zkusili projet někudy, kde to nebudou tak hlídat, co ty na to?“

„To by bylo fajn. Zkusíme to!“ souhlasila.

Byla sobota a slunce jasně zářilo na modré obloze. Vzduch voněl jarem a příroda se pomalu probouzela ze zimního spánku.

Cesta do Jičina probíhala plynule. Auta moc nejezdila, a tak Daniel s Eliškou svižně projeli dálnicí na Mladou Boleslav, kde sjeli a vydali se směrem k Jičinu. Podle informace, které se jim dostalo, měla uzávěra začínat někde za Jičínem.

Byl to jakýsi letmý dotyk intuice, který Daniela navedl, aby najednou odbočil doleva.

„Copak se děje?“ podivila se Eliška.

„Nevím, měl jsem pocit, že mám odbočit, tak jsem to udělal. A tamhle to vezmu doprava.“

„Tak to vypadá, že pojedeme cyklostezkou. Hlavně, aby tam nebyla nějaká závora.“

„Já věřím, že ji naši andělé nepřehlédli,“ poznamenal a oba se rozesmáli.

Danielova intuitivní navigace je vedla po úzkých cestách a silničkách. Ujeli už dost kilometrů a tušili, že by mohli již být někde v uzavřené zóně, když vtom spatřili protijedoucí auto. Jak se blížili, auto na ně několikrát zablikalo a zastavilo. Zatrnulo jim. „Že by kontrola,“ pomysleli si a Daniel zastavil. Dveře proti stojícího auta se otevřeli a vystoupil mladý muž. Usmíval se a zamířil k nim. Daniel stáhnul okénko.

„Ahoj,“ pozdravil mladík, „omlouvám se, že jsem vás takhle zastavil, ale potřeboval bych informaci, jestli se dá tady někde vyjet ven přes hranice okresu? Jedu za přítelkyní a vůbec mne nechtějí pustit.“

Oddechli si. „Tak to víme, protože, pokud jsme již v uzavřené zóně, tak jsme ji zrovna projeli,“ vesele prohodila Eliška.

„Vážně? Jo, jo, tady jste už v zóně. Prosím, řekněte kudy.“

„Jasně,“ reagoval Daniel a popsal mu cestu, kudy jeli.

„Díky moc! Vás mi poslalo samo nebe. Na oplátku, jestli jedete směrem na Vrchlabí, tak ve Studenci je další kontrola. Raději to objedňte. Dál už je to volné.“

„Tak to zase my děkujeme,“ odpověděla Eliška. „Šťastnou cestu!“

„Díky, vám také!“

Daniel vytáhnul okénko a oba se rozesmáli. Auta se opatrně vyhnula a pak vyrazila svým směrem.

„Ahoj, Eliško!“ vítal příchozí Eliščin dědeček, když jim otevíral branku u domku, kde bydlel. „Á, tak to je ten tvůj chlapec,“ pokračoval veselým tónem, když uviděl Daniela. „Inu, pojďte dál, již se těším na povídání. To víte, teď za mnou moc přátel nechodí. Jsem tady jako ve vyhnanství, když nechci s nimi kráčet v jedné řadě. Asi čekají, že mne tím otráví, ale to si ještě počkají, že jo?“ Rozesmál se na celé kolo. A Eliška s Danielem s ním.

Po vzájemném představení se všichni usadili v obývacím pokoji, který měl dědeček útulně zařízený starobylym, ale úžasně pohodlným nábytkem. Eliška uvařila čaj a dala na stůl buchtu, kterou upekla.

„Výborná Elinko, výborná!“ pochvaloval si dědeček. „Už ji umíš skoro jako babička. Zaplat' pánbu, že ta se toho nedožila. Vždycky si tolik brala za své tu nesvobodu a omezování za komunistického režimu a po té přeslavné revoluci se na čas radovala z toho, co najednou všechno můžeme. Akorát čím víc se z diktatury proletariátu formovala diktatura kapitálu, tím jí radosti ubývalo. A dnes tu máme nakročeno k digitální diktatuře. Smutných časů jsem se dožil. Ještě, že mám tebe, děvče,“ usmál se na Elišku.

„Já vím, dědečku,“ odpověděla mu Eliška. „Také nás trápí to, co vidíme kolem sebe. A chceme pomoci všem dobrým lidem.“

„Já vím, děvenko, já vím.“ Pak se otočil k Danielovi a zadíval se na něho. „Cítím z tebe moc dobrou energii, Danieli. Myslím, že si Elinka dobře vybrala.“ Všichni se rozesmáli. Dědeček ale zvažněl. „No, co jsem to vlastně chtěl říct? - To už je v našem věku normální, chlapče, to také poznáš, že najednou odbočíš od toho, o čem jsi hovořil a zapomeneš, co to bylo. Někdy to ale nevádí, někdy je to dokonce lepší, protože bys jinak mohl říct něco, co bys ani říct nechtěl.“

V domku vládla veselá nálada a dědeček pokračoval: „Četl jsem tu tvoji knihu, chlapče. Tedy řeknu ti, je hodně zajímavá. Zvláště mne zaujalo, jak se v ní popisuje umístění zdrojů Světla a Antisvětla do Universa. A stvoření lidí z elfů. Kdyby si tak lidé uvědomili, že pocházejí z elfů. To by byla hodně převratná zpráva. I když, podle toho, jak se dnešní civilizace chová, mám za to, že je zde víc bytostí stvořených tím Inem, než loem.“

„Ano, máte pravdu,“ souhlasil s ním Daniel. „Je úžasné, že jste si toho všiml. Také si myslím, že je v tomto světě víc bytostí napojených na Antisvětlo, než na Světlo.“

„Ale jak se to mohlo stát?“

„To je popsáno ve druhém díle té trilogie.“

„No právě, že se píše, že to má být trilogie. A ty máš ten druhý nebo třetí díl k dispozici? Rád bych si je přečetl.“

„Druhý díl mám jen v počítačové formě. Před časem jsem ho vytiskl Elišce, příště jej vezmeme s sebou. Co se týká třetího dílu, ten by měl být o záchraně našeho světa. Tak trochu ho píšu s tím, co dělám. Tolik bych si přál, aby měl šťastný konec nejen v knize,“ posteskl si Daniel.

„To je, Danieli, ohromně zajímavé. To tě jen tak nepustím, protože tohle mne vážně zajímá. Co je psáno ve druhém dílu? Jak pán Ine ovládnul lidi? A jak je možné je zachránit? Nikoho jsem dlouho o nic neprosil, ale tentokrát to dělám. Prosím, přibliž mi to alespoň v kostce. Ať mám o čem přemýšlet, než mi druhý díl přivezete.“

Daniel byl v rozpacích z dědečkových slov, ale Eliška jej vzala za ruku a řekla: „řekni mu to, dědeček nám třeba bude umět poradit a pomoci s hledáním.“

„Pokud existuje něco, co může očistit tenhle svět, jdu do toho s vámi!“ zvolal dědeček.

„Je to trochu komplikovanější,“ začal opatrně Daniel.

„Nešetři mne, chlapče. Kdyby to bylo jednoduché, tak tady nejsme v tomhleto marasmu.“

Daniel tedy začal: „Druhý díl začíná příběhem Adama a Evy, kdy Ine hledá způsob, jak napojit člověka na Zdroj Antisvětla. Po dlouhých pokusech, pro které využívá Gordona držného v podzemí, se mu podaří vypěstovat jablko, jejíž plody obsahují speciální vir, jenž dokáže proniknout do lidského těla, napadnout řídicí centrum programů umístěné v lidském mozku a vytvořit přijímač pro zachycení frekvence Antisvětla. Po úspěšném testu u Gordona vyšle svého služebníka, hada, aby jablko z tohoto stromu vynesl na zem. Hada na své cestě potkal Adama a Evu. Eva jablko ochutnala, stejně jako Adam a řídicí systémy jejich mozků byly napadeny virem a vytvořil se v nich kanál s přijímačem, na který se připojilo Antisvětlo. Prostřednictvím tohoto kanálu pak Antisvětlo na své frekvenci začalo vysílat svoje podněty do jejich těla. Ineho záměr se zdařil.“

„Pane jo!“ zvolal dědeček. „Jak tě to jen napadlo?“

„Nevím, také jsme nad tím s Eliškou uvažovali. Říkal jsem jí, že mi to nejspíš bylo předáno shůry.“

„Úžasné, povídej dál,“ vyzval ho.

Elefi však virus odhalili a lo vytvořil program, který, za pomoci mocné energie Lásky mezi Adamem a Evou, viry z jejich těl odstranil. Avšak, než se tak stalo, Eva přivedla na svět syna Kaina, u kterého zjistili, že se s virem narodil. Jelikož však pro odstranění viru je nutná vzájemná energie Lásky mezi mužem a ženou, u Kaina bylo potřeba vyčkat do jeho dospělosti. Do té doby bylo nutné rodinu izolovat od ostatních. Bohužel, dříve, než Kain dospěl pro své uzdravení, Inemu se podařilo, s pomocí Gordona, získat Kaina pro své záměry.“

„Gordona?“ podivil se dědeček.

„Ano, Gordona. Po úspěchu s jablkem u něho Ine nepřetržitě posiloval přijímání energie, a tím vlastností, Antisvětla, aby jej následně přesvědčil realizovat jeho plány. Gordon se s Kainem seznámil a vzal ho do podzemí. Zde se Kainovi zjevil sám Ine, aby na něho zapůsobil a tím ho získal na svoji stranu. Jelikož měl Kain v sobě virus umožňující jeho napojení na Antisvětlo, podařilo se mu to.“

„To není možné.“

„Je psáno v knize, že se tak stalo. Ineho vliv dohnal Kaina do situace, že zabil svého bratra Ábela. A protože ani v povaze, ani v předurčení loa nebo Elefi není, aby nějaké bytosti v Universu svévolně zkracovali dobu života, než kterou má zakotvenu ve svém programu, rozhodli se zabránit dalším Kainovým nerozvážným činům tím, že ho svěřili pod kontrolu elfa Dilmunda. Jenže Ine, za pomoci Gordona, na Dilmunda nastražil léčku, aby odpoutal jeho pozornost od Kaina. Ten toho využil a s pomocí Ineho programů uprchl. Pod Ineho ochranou založil město Nód, kam za ním přišel i Gordon. Spolu pak svedli mnoho žen, přičemž jejich potomci již byli napojeni jak na Světlo, tak na Antisvětlo. Plány Ineho vycházely a ani Elefi, ani loovi, se nepodařilo je zastavit. Ine zjistil, že zavírovaná strava je výborný prostředek, jak může posilovat intenzitu frekvence Antisvětla v tělech lidí, a tak nad nimi získávat nadvládu. Vyvrcholením jeho snažení pak bylo, že jim dal oheň a navedl je, aby zabíjeli zvířata a jedli jejich maso. Nebo je naučil vdechovat dým prostřednictvím kouření různých bylin. Postupně se lidé z rodů Kaina a Gordona stále více řídili programy Antisvětla a programy Světla byly u nich potlačeny. Začala se u nich prosazovat touha po moci a bohatství. Současně Ine záměrně programoval do jejich mysli a činů nenávisť k těm, kteří žili původním životem vedeným programy Světla. Nastala doba, kdy lid Nódu povstal proti lidu Světla. Ničil jejich domovy a ty, kteří se nechtěli řídit jejich pravidly, hubil. Lidé Světla, kteří znali pouze Lásku, nevěděli, proč a jak se mají bránit, a tak vlivem této agrese opouštěli své domovy a ustupovali před šířící se mocí lidu Nódu nebo přijali v Lásce svoji smrt z rukou lidí Nódu.“

„Tak tady leží smutný počátek naší historie,“ přerušil ho dědeček. „Jak to bylo dál?“

„Dilmund s vývojem událostí ztratil trpělivost a rozhodl se zasáhnout. Vešel do spojení s pozemskou ženou, jež byla nositelkou i frekvence Antisvětla a z tohoto aktu se narodil elfí člověk, Vard. Vard byl napojený jak na zdroj Světla, tak zdroj Antisvětla, přičemž po svém otci byl obdařen mnohými ze schopností elfů. Dilmund však záhy pochopil, že bude-li Vard stát sám proti všemu lidu Nódu, mnoho nezmůže. Proto požádal další elfy, aby učinili totéž. Stalo se tedy, že Vard z elfích lidí zformoval armádu, ke které se připojilo i mnoho z těch, kteří se, ačkoli patřili k obyvatelům říše Nód, chtěli vymanit z moci vládců této říše. Za přispění elfského umění a zbraní se jim podařilo porazit lid Nódu, přestože jeho armádu Ine posílil bytostmi temnoty, skřety, skuruty, mutanty či samotnými démony.“

„Možná, že toto byla ta válka, o které psal Tolkien v knize Pán prstenů,“ poznamenala Eliška.

„Máš pravdu, vsutku mystická kniha,“ souhlasil dědeček.

„Přesně to si o ní myslím i já.“

„Vidím, že máš dobrý vkus. No, ostatně Eliška by si tě jinak jistě nevybrala,“ utrousil lišácky dědeček.

Eliška se usmála a pohládila dědečka. Daniel pokračoval:

„Vard válku vyhrál a dlouho byl na Rhee mír a klid. Ine však tento čas využil pro zdokonalení nástrojů svých plánů, a tak se opět, po Vardově smrti, na Rhee objevily bytosti Antisvětla a lidé byli napadeni viry a vtaženi do jeho programů. Bylo teď na loovi, aby zachránil Rheu a lid Světla, což vyvrcholilo tím, že Rheu zatopil vodami, čímž zahubil všechny její obyvatele, vyjma Noeho a jeho rodiny, kteří byli vyvoleni pro to, aby založili nový rod lidí Světla. Tím byl dovršen třetí věk lidstva na Rhee, kdy veškerý život na ní, vyjma archy, byl zničen. Tedy skoro.“

„Skoro?“

„Bohužel, jedna žena spojená s Antisvětlem, Jezabel, byla v danou chvíli v podzemí. Toho využil Ine a uvěznil ji zde, i když by někdo mohl říct, že zachránil. Voda k ní totiž nemohla a ona tak zůstala naživu. Ineho vlivu nemohla odolat, a tak se z ní stala služebnice temnoty. Uběhlo mnoho let poté, co voda opadla, když byla vyslána na zem, aby svedla muže z Noemova rodu. To se jí podařilo a opět se začali rodit lidé napojení na Světlo i Antisvětlo.“

„Což se nepodařilo Stvořiteli tomu všemu zabránit? Nebo elfům?“ ptal se dědeček.

„Bohužel nepodařilo. Ine, poučen chybami z minulosti, dokonale zvládl utajit svoje činy. Pro začátek například aktivoval program zmatení jazyků, který se do dnešní doby nepodařilo vymazat či nahradit. Lidé si přestali rozumět a začali se mezi sebou přít o to, jaký jazyk je nejlepší. Opět začaly sváry. Dilmund chtěl opět do vývoje zasáhnout, ale tentokrát se mu to nepodařilo. Spíše naopak, z jeho spojení s Jezabel se zrodil Lucifer.“

„A sakra,“ ulevil si dědeček. „Ten Lucifer?“

„Ano, ten Lucifer, kterého Ine, s pomocí jeho matky, získal na svou stranu. Byl to on, kdo pro Ineho ukradl elfům jeden z Octaedrů. Ine pak vytvořil v projekci Octaedru program, který dokázal ve všech ostatních Octaedrech promítat nahraný obraz místo skutečnosti. Trvalo dlouho, než přišli elfové na to, že vývoj událostí, které jsou v pozadí všeho zjeveného, probíhá jinak, než jak sledovali v Octaedrech. A pak se už nepodařilo vývoj zvrátit. Čtvrtý věk lidstva je už moderní historie, zachycená třeba v Bibli nebo v jiných starých textech.“

„Až na to, že starozákonní bůh je Ine, nemýlím-li se,“ poznamenal dědeček.

„Také si to dědečku myslíme,“ pohládila ho po ruce Eliška.

„Bůh, jenž žene lidi do války, dává pokyny, aby jeden národ vyhladil jiný do posledního dítěte, je jednoznačně Ineho dílo,“ potvrdil Daniel. „Čtvrtý věk lidstva na Zemi má ve své historii vznik dávných civilizací a vzájemných soupeření o území a nadvládu. Lidé se rozdělili na národy podle jazyků a navzájem se odcizili. Světem se zase začal šířit strach, zloba, násilí, touha po majetku a nenávisť k lidem Světla. Čas od času se Matka Země pokusila, s pomocí elfů, ukončit éru nějakých společenstev, což známe jako zánik některých civilizací, avšak vždy šlo pouze o částečné očištění. Proto se rozhodl loův syn Ron, že zasáhne do vývoje událostí a sám vstoupí do naší dimenze, aby očistil srdce Universa, planetu Zemi, od narůstajícího vlivu Antisvětla. Byl to riskantní podnik, ale Ron našel v knize, kterou lo použil pro umístění Zdroje Světla do naší dimenze, návod, jak by se mu to mělo podařit.“

„To je ta kniha, kterou pak tajně použil Ine pro umístění Zdroje Antisvětla, nemýlím-li se?“ vstoupil do Danielova povídání dědeček.“

„Ano, to je ona! Ron si ji vypůjčil od loa a zjistil, že existuje možnost vstoupit do naší dimenze a manifestovat se v těle člověka. Pokud tam vstoupí s čistým srdcem a záměrem Světla, dokáže pak v těle člověka pouhou svojí přítomností a vyzařováním Lásky, uzdravovat lidi, zbavovat je strachu, léčit lidskou mysl, odstraňovat z ní viry, a dokonce je i odpojovat od Zdroje Antisvětla. Knihu si vzal Ron sebou, protože věděl, že ji, ve svém vtělení, bude potřebovat, aby z ní čerpal informace o práci se Zdrojem Světla a způsobu, jak je šířit, neboť v těle člověka budou jeho schopnosti a možnosti působení omezené. Také v ní byl uveden postup, jak se, po skončení svého

vtělení, opět navrátí domů. Vybral si tedy v poli událostí otce a matku, Josefa a Marii, a naprogramoval běh událostí tomu, kdo se jim narodí, tak, aby vše zdárně dopadlo.

Jeho záměr se podařil. Vtělil se do novorozeného dítěte, kterému rodiče dali jméno Ježíš. V jeho těle chodil po Zemi, uzdravoval a přinášel poselství o Světle. Avšak přestože Jeho vliv, energie a frekvence byly vysoké, přesto se silám Antisvětla podařilo jeho záměr zmařit - zradou člověka.

Ine se cítil Ježíšovou misí ohrožen a dlouho nevěděl, co s tím má udělat. Navíc poznal, že v Ježíšově těle je duch Rona. Báł se tedy zasáhnout, protože i pro něho ještě existovaly určité hranice, kam až je schopen zajít. Stín mu však zatemnil mysl úplně. Pod jeho vedením vytvořili hrůzný plán na odstranění Ježíšova vtělení. Nebylo to však lehké. Ježíšovo vyzářování měnilo programy a záměry lidí v okamžiku, jakmile ho spatřili. Dvacet pozemských roků Inemu trvalo, než přišel se Stínem na nápad s trnovou korunou.“

„Trnovou korunou? Co je s ní?“ podivil se dědeček.

„Vysvětlím. Ron, v průběhu času, prostřednictvím svých schopností nahlížel do knihovny Akaši, začal tušit, že Ineho viry zasáhly i Ježíšovy programy a že běh událostí není takový, jaký předurčil, než se na Zemi manifestoval. Spoléhal se ale na pomoc a zásah Otce, protože v Ježíšově těle již neměl možnost přístupu do Systému Universa, aby tyto programy opravil. A právě spojení Rona s loem bylo pro úspěch Ineho záměru tou největší překážkou. Vybral si tedy jednoho z Ježíšových učedníků, toho, u kterého bylo napojení na Antisvětlo ze všech nejintenzivnější – Jidáš a vyslal za ním samotného Lucifera, aby ho zlákal do svých služeb příslibem bohatství, ale i strachu z toho, co přijde, pokud neudělá, co mu uloží.

Jidáš, jako obraz člověka tehdejší, a my můžeme říct i dnešní, doby, podlehl. Na základě Luciferových pokynů sledoval dnem i nocí Ježíše, aby odhalil, jak Ron v těle Ježíše komunikuje se svým otcem loem. Dlouho se mu nedařilo na nic přijít, až jednoho dne přistihl Ježíše v meditaci, kdy uviděl, jak z jeho hlavy vychází mohutný světelný proud vedoucí kamsi do nebe. Okamžitě to běžel oznámil Luciferovi, který dále informoval Ineho. Ine pochopil, že takto je Ron propojen se svým otcem a zároveň tím v těle Ježíše posiluje energii Světla z Jeho Zdroje. Začal tedy usilovně bádát, zda a jak lze toto spojení přerušit. Bohužel pro další vývoj událostí na Zemi se mu to podařilo. Ve spolupráci se Stínem vyvinul dokonalou - nazvěme to tak - rušičku v podobě trnové koruny! Trnová koruna byla upletena silami Antisvětla hluboko v podzemí a nabitá silovým polem přímo ze Zdroje Antisvětla. Každý trn byl zosobněním jisté frekvence Antisvětla, aby dohromady vytvořily magickou rušičku a zároveň vše pohlcující černou díru. Sám Lucifer ji pak v zosobnění vojáka nasadil Ježíšovi na hlavu. Tímto aktem bylo přerušeno spojení Rona s loem a mohlo tak dojít k odstranění jeho ducha z těla Ježíše. Ježíšovo zvolání: „Otče, proč jsi mne opustil,“ jen podtrhuje, že ani on sám netušil, jak došlo ke ztrátě jeho spojení s Otcem a Zdrojem Světla. Zrada člověka byla dokonána.

Ron ale nemohl zemřít, jelikož nebyl z tohoto světa. Jeho otisk či duch proto třetí den vystoupil z hrobu a v té chvíli všichni prohlédli pravou podstatu tohoto vtělení. Io s Eiou propadli hlubokému zármutku a stáhli se z Universa. Ostatní stvořitelé pak čas od času vstupovali do programů, aby alespoň v nejtěžších chvílích podpořili bytosti Světla, které zde ještě zůstaly.

V dnešní době je již každý člověk napojen jak na Světlo, tak na Antisvětlo, a jedině míra jeho rozhodování, tj. jakou cestu si v každodenních situacích zvolí, ho přibližuje buď ke Světlu nebo Antisvětlu. Bohužel, Ine se mistrovsky zdokonalil v tvorbě bytostí, které jsou výhradně napojené na Zdroj Antisvětla, takže dnes již obtížně poznáme, kdo je kdo. Jejich podoba, chování a vyzářování dokonale zastírá jejich pravý původ. Proto se jim daří tak dobře manipulovat s lidmi, kteří pak svým špatným stravováním, činy, honbou za majetkem, mocí, penězi, kouřením, alkoholem, chemikáliemi, a tak dále, v sobě posilují frekvenci Antisvětla a tím stále více propadají jeho vlivu. Je těžké odolat v dnešní civilizaci tomuto náporu a nést Světlo. Přesto se o to někteří pokoušejí a tím ještě drží Matku Zemi při životě. Čímž se dostáváme k dnešku. Neboť dnešní záměr Antisvětla je

ten, že se Ine rozhodl vyhubit poslední příznivce Světla. Jeho opojení mocí dorostlo do takové výše, že zahájil otevřený boj. Nemusí však pozvednout zbraně, ale stačí mu dokončit záměr manipulace a izolace se strachem o zdraví a bezpečnost. Církev a její představitelé, kteří mu plnili roli těch, co ovládají, nahradil představiteli vlád, globálních společností typu Blackrock či Vanguard, dobročinných organizací a nadací, vědy, farmaceutických firem či zdravotnických organizací, atd. Jeho záměr je jednoduchý. Vyhladit lidi Světla a ponechat na Zemi pouze bytosti Antisvětla, které má dokonale pod kontrolou. Uběhlo čtyři sta let od období třicetileté války, kdy nastává nejtemnější období na Zemi a my jsme tady a teď. Na konci čtvrtého věku lidstva na Zemi. Možná jsme tu proto, abychom tomu zabránili.“

„A já jdu do toho s vámi. Když tě chlapče poslouchám, skoro si myslím, že máš také nějaké vyšší poslání a vedení.“

„Je to možné. Měli jsme s Eliškou takový sen.“

„Dědečku,“ promluvila Eliška. „Máme veliké tajemství.“

„Elinko, nežádám, abyste mi ho řekli. Věřím ti!“

„Potřebujeme najít tu Knihu, kterou na Zemi přinesl Ron,“ řekl Daniel.

„Možná by se v ní dalo najít řešení, jak vylákat Zdroj Antisvětla a opět ho spoutat do té koule, jak o tom píše Daniel v knize Na Počátku byla Matka,“ doplnila Eliška.

Dědeček se napřímil. „Vidíš, no to je přece nápad. Já jsem si říkal, když jsem to četl, že je to ohromující takto šířit Světlo nebo Antisvětlo. Hned mne to zaujalo. Když to šlo ven, může to jít i zpátky.“

„Právě,“ potvrdil Daniel. „Jenže na to potřebujeme tu Knihu.“

„A ještě, abyste v té Knize uměli číst,“ dodal dědeček.

„To taky,“ povzdechla si Eliška. „Nebo najít někoho, kdo to bude umět. Vždyť na začátku prvního dílu je proroctví o spravedlivém. Bude nejspíš potřeba najít i jeho.“

„Není toho trochu moc najednou?“ zauvažoval dědeček.

„Víme ale o nějaké jiné cestě?“ řekl Daniel.

„Milý hochu, úplně jsi mne tím zase probral k životu. To je něco jiného než sedět, číst si, pracovat na zahradě a doufat, že se něco stane. Tohle je zase dobrodružství. Možná je to všechno k ničemu, ale má to alespoň smysl! Kde ale začít? Nebo jste už začali?“

„Máme určitou vizi,“ nadhodila Eliška.

„Sem s ní!“

„Z mých dávných studií mi přišli na mysl templáři a zednáři,“ začal Daniel. „Začal jsem proto hledat v různých knihách a dozvěděl se zajímavé věci. Třeba to, že první velmistr Hugo hledal s templáři něco v bývalém Šalamounově chrámu, ale jedno ráno najednou někam odjeli. Vrátili se po dvou dnech, ale nikdo se nikdy nedozvěděl, kde byli a co tam dělali. Pokud přijmeme myšlenku, že Ron v těle Ježíše přinesl na Zemi Knihu, jediným člověkem, u koho by ji nechal, by byla Máří Magdaléna. Co když ta Kniha zůstala v Nazarethu a Hugo při hledání v Šalamounově chrámu narazil na něco, co ho tam nasměrovalo? Našel Knihu a držel ji jako nejvyšší relikvii v tajnosti. Pouze nejužší vedení templářů o tom vědělo a tato informace se předávala pouze ústně. Otázkou však je, zda v ní velmistři uměli číst? Osobně si myslím, že ne, neboť byli příliš spjatí s programy Antisvětla. Z původního záměru chudých a pokorných ochránců poutníků se stali vojáky s mocí a bohatstvím. A jak dějiny vypráví, podlehlí těmto silám, tím pádem i jejich přístup k tajemství Knihy zmizel. Poslední velmistr Jakub de Molay mohl Knihu dopravit do Templu, a jak víme, noc před osudným pátkem třináctého, vyjelo několik vozů z Templu neznámo kam. Možná je to nesmysl, ale narazil jsem na zajímavou informaci. A to, že právě v Čechách měl vzniknout druhý Jeruzalém. Je-li to pravda, znamená to, že Kniha mohla směřovat na své cestě právě sem.“

„Tak to je hodně, hodně, zajímavé. Karel IV. měl vizi od Elišky Přemyslovny vytvořit království Svatého Grálu a nový Jeruzalém na Karlštejně. Že by se mu podařilo získat Knihu? Co když mu tato relikvie přinesla tu slávu a proslulost?“

„Také si to myslím. Dokonce mám i spojovací článek.“

„Vážně chlapče? Jsem napnutý!“

„Hrad Veveří.“

„Veveří?“

„Na tomto hradě se konala v roce 1304 provincionální kapitula, které se zúčastnil i sám Jakub de Molay. Mohl si tento hrad vyhlédnout a když odváželi poklady z Templu, mohl nechat Knihu odvézt sem. Údajně nějaká část pokladu templářů sem opravdu byla doručena.“

„No to je úžasné. A Karel IV. byl nejdříve markrabě moravský, tedy jistě mohl navštívit i Veveří. Pokud se to stalo, mohl z rukou tehdejšího zasvěceného templáře Knihu získat.“

„Přesně tak. Řád templářů byl oficiálně rozpuštěn, ale zcela jistě čelní představitelé skrytě působili dál. A předat tuto relikvii nastávajícímu panovníkovi, který je navíc podporoval, byl sběratelem Ježíšových relikvií a měl poslání rodu Svatého Grálu, by byla pro ně čest!“

„Takže myslíš, že král Karel dostal Knihu?“

„Ba co víc, myslím si, že měl přístup k jejím některým textům. A ty jej vedly k vyzdvižení Karlštejnu, kam převezl Knihu a skryl ji někde do útrob kaple sv. Kříže.“

„Takže je na Karlštejnu!“

„Obávám se, že nikoli. Řekl bych, že ji Karlovi někdo ukradl.“

„A pak by to mělo konečně nějaké vysvětlení!“

„Co?“ podivili se najednou Eliška a Daniel.

„Něco mi přišlo na mysl. Když dovolíte, chvilku si vezmu slovo.“

„Povídej, dědečku!“

„Je známo, že Eliška Přemyslovna, matka Karla IV., měla svoji vizi svatého grálského rodu navazujícího na zachování přemyslovské dynastie, kterou přenesla na svého syna. On sám pak od doby, kdy spatřil Anděla Páně, silně uvěřil svému poslání, které mu jeho matka odkázala. I proto začal v roce 1346 s budováním centra Svaté římské říše v Čechách, kdy zpočátku velice úzce utajeně spolupracoval se členy rozpuštěného řádu templářů, kteří také stáli u zrodu architektonického projektu Karlštejnu.“

„Tak to je fascinující,“ pronesla Eliška.

„Ano, ale to je jenom začátek. Někdy po roce 1360 však náhle upadá jeho zájem o Karlštejn a i on svůj zájem přesouvá do Němec.“

„Co to mohlo být, že tak najednou ztratil zájem?“ položil otázku Daniel.

„V této souvislosti vystupuje do popředí zajímavosti ještě jedna změna v králově chování. Jak víme, celou velkolepou koncepci grálského projektu Karel IV. umístil do kaple sv. Kříže na Karlštejnu. A s její realizací mu, podle spisovatelky Rosy de Sar, pomáhala jeho levobočná dcera Anna.“

„On měl levobočnou dceru?“

„Měl jich víc. Kdybychom se ale měli zabývat uspořádáním faktů Rosy de Sar, tak bychom se do toho moc zamotali, a hlavně to není důležité. Pro nás je zajímavé přijmout její závěr, že Anna a Magistr Theodorik byli nejužšími tvůrci koncepce grálského projektu na Karlštejně - a to do okamžiku, než byla Anna králem zapuzena.“

„Proč?“

„Ano, proč? Toto je otázka, na kterou nikdo zatím nenalezl odpověď. Ale mne, v kontextu toho, co Daniel uvedl, jedna napadá.“

„Dědečku, ty nás napínáš!“ zvolala Eliška. „Povídej!“

„Nejdřív, než ji nastíním, však upozorním ještě na jednu skutečnost z Karlova života. Karel IV. si na podzim roku 1350 vážně zranil páteř a na delší čas ochrnul. V té době mu, a teď pozor, ze strany Rožmberků, kteří byli v té době nejmocnějším šlechtickým rodem v Čechách - říkalo se první po králi – byl nabídnutý dvojník.“

„Dvojník?“

„Ano, dvojník, který krále dva roky zastupoval na různých akcích, aby nebylo patrné, že král je vážně nemocen. Je tedy hodně možné, že se dozvěděl o grálském projektu a co víc, možná se i více sblížil s Annou. A jelikož v té době král Karel zatlačil Rožmberky do ústraní, jistě začali připravovat plán, jak se opět dostat k moci. Jednou z cest mohlo být využít utajených tajemství na Karlštejnu.“

„Knihy!“ zvolala Eliška.

„Pokud tam byla, mohlo to být to, co hledali, neboť předpokládali, že jim to přinese úspěch a moc.“ Dědeček se na chvíli odmlčel a pak pokračoval. „Mohlo to být třeba tak, že Karel IV. dostal od templářů na Veveří knihu a dokázal s ní i komunikovat. Byl by to pro něho symbol toho, že má být tím vyvoleným, aby zachránil svět před apokalypsou. S odkazem své matky se pustil do budování grálského projektu a knihu umístil na hrad Karlštejn, který byl pro tento záměr vyvolen, možná i knihou. Nepřízeň osudu, nebo zásah sil Antisvětla, však Karla na čas srazila na kolena. V tu dobu zařadovali Rožmberkové a dvojník Karla, řízený Rožmberky, se dostal k tajemství ukrytém na Karlštejně. Po deseti letech v ústraní, kdy připravovali svůj plán na opětovné získání moci, jim byly najednou události příznivě nakloněny. Zřejmě využili králova dvojníka, kterému se nějakým způsobem podařilo získat pro tento záměr Annu, neboť bez jejího přičinění by se kniha nikdy nedostala do jeho rukou. Dvojník s její pomocí knihu ukradl a předal do rukou Rožmberků, což se odehrálo někdy kolem roku 1362/1363, protože tento rok Karel IV. zapudil Annu a zanevřel na Karlštejn.“

„Nezapadá to do sebe až moc?“ přemítal Daniel.

„Zapadá, proto to tak i mohlo být.“

„Já věřím, že to tak nějak bylo,“ prohlásila Eliška.

„Karlu IV. se kniha ztratila z Karlštejnu, a jelikož se jednalo o tajné posláni, bylo těžké veřejně někoho obvinít,“ poznamenal Daniel.

„Přesně tak,“ souhlasil dědeček. „Ztráta knihy Karla poznamenala, přestal věřit, že je vyvolený. 1362 zemřela násilnou smrtí jeho nejmilejší žena Anna Svídnická a možná, že chtěl hledat odpověď v knize. Knihu však už nenašel.“

V místnosti se rozhostilo ticho. Všichni přemítali nad tím, co se tenkrát odehrálo a nad pocity Karla IV. Do nastalého ticha první pronesla Eliška: „Takže knihu získali Rožmberkové.“

7.

Svatá Koruna

Čtrnáct dní uběhlo od poslední návštěvy u dědečka a obyvatelé České republiky byli stále v zajetí izolace, která měl trvat minimálně ještě další měsíc. Každému tak byla omezena možnost dostat se do přírody a svobodně se nadechnout, nebyl povolen styk s přáteli či jinými osobami, aby se tím zamezilo projevům radosti ze vzájemného společenství a komunikace, bylo zakázáno poslouchat hudbu, sportovat či provozovat jakékoli smysluplné činnosti, ze kterých by lidé mohli čerpat pozitivní energii. Jediné, co bylo umožněno, bylo pracovat, samozřejmě pouze za striktně stanovených podmínek. U mnohých lidí se pomalu začínaly projevovat zdravotní problémy, neboť jejich těla byla vystavována toxinům izolace a podlomené psychiky ze strachu, co přijde.

Danielovi se však díky jeho přátelům podařilo získat fiktivní práci ve Vrchlabí, což mu umožnilo získat povolení na cesty z Prahy do tohoto města. Aby mohla jet Eliška s ním, vymysleli, že si lehne na zadní sedačky v autě, aby ji nezaregistrovaly kamery na cestě a pro případ nenadálé kontroly hlídkou měli připravený speciální přehoz, kterým by se přikryla. Naštěstí jej nemuseli použít a s pomocí Danielovy intuice opět proklíčkovali mezi policejními hlídkami a v sobotu před obědem dorazili za dědečkem.

„Tak pojdte mládeži, vítám vás,“ radostně volal dědeček, sotva je uviděl. „Už se těším na novinky. Doufám, že jste také pátrali?“

„Samozřejmě,“ přikyvoval Daniel, „i když to dlouho vypadalo, že tápeme ve slepé uličce. Ale pak mi přišla náповěda od mých přátel shůry.“

„Tak to jsem napnutý, ale musí to vydržet po obědě, protože mám velký hlad a v troubě výtečný pórkový koláč. Pojdte, jdeme naplnit bříška a pak budeme mudrovat,“ ukončil další úvahy. Všichni zasedli k obědu a pustili se do jídla.

„Tedy dědečku, to bylo výborné,“ chválila oběd Eliška, sotva dojedli. „Hned si vezmu recept.“

„Určitě, děvenko, je tamhle na polici.“

Sotva bylo vše sklizeno a Eliška měla recept na koláč, přesunuli se všichni do pokoje a usadili do pohodlných křesel. Eliška nalila čaj a dědeček začal: „Tak povídej, chlapče, jak je to s těmi Rožmberky?“

„Inu,“ začal Daniel, „Pátral jsem v knihách o Rožmbercích a nic. Když jsem se jednou cítil fakt bezradný, přišla mi myšlenka na cisterciáky.“

„Cisterciáky?“ zvolal dědeček. „No to je tedy věc! Vždyť jejich spojení s templáři je hodně známé. Mám pocit, chlapče, že jsi vstoupil na správnou cestu! Jak to s nimi tedy vypadá?“

„No právě, teď se držte. Cisterciáci měli hned vedle sídla Rožmberků klášter Svatá Trnová Koruna.“

„Později přejmenovaný na Zlatá koruna,“ doplnila Eliška.

„Přesně tak, ale původní název vystihoval podstatu toho, že klášter získal jako relikvii od Přemysla Otakara II. jeden trn z Ježíšovi trnové koruny.“

„Stejně takový, jako byl na Karlštejnu,“ poznamenal dědeček.

„Přesně.“

„A ty myslíš, že Knihu z nějakého důvodu ukryli v tomto klášteřu. Proč?“

„To těžko říct, ale Eliška narazila na jeden velmi zajímavý web Taťány Ješetové. Taťána tam klade mnoho zajímavých faktů vedle sebe, pro nás ale bylo důležité, že to začalo zapadat do naší skládačky. Klášter měl iniciační osmibokou kapli, měl trn z Ježíšovi trnové koruny a měl podzemní chodby. Podle Taťány, která zmiňuje Louise Charpentiera a jeho knihu Mysterium templářů, trny znamenají označení templářské komendy.“

„Pokud tedy měla Kniha někam doputovat, templářská komenda Klášter Svatá Koruna by byla tím nejlepším místem, kde by mohla být ukryta,“ doplnila Eliška.

„Možná, že si ji pro to Rožmberkové vybrali,“ nadhodil dědeček.

„Nevíme, ale Anna po vypovězení Karlem IV. dožila v Krumlovském klášteři.“

„To by tedy vskutku naznačovalo nějaké spojení s Rožmberky.“

„Také si myslím, že nějaké spojení tady bude. A je tady ještě jedna zajímavost. I když datovaná na rok 1359. Tehdejší opat Ludolf s několika dalšími členy konventu přepadli klerika pražské diecéze Mořice, týrali ho a pět týdnů věznili v klášterním vězení. Když se záležitost vyšetřovala, soud naopak odsoudil Mořice za nepravdivost žaloby a k věčnému mlčení. Hodně zvláštní.“

„No, nemuselo by to nic znamenat, ale mohlo,“ pokýval hlavou dědeček. „To by ale museli Knihu Karlu IV. odcizit už v roce 1359. Je pak možné, že pod opatskými pláští se skrývali vojáci, kteří Knihu, na něčí rozkaz, hledali.“

„S těmi vojáky mne to také napadlo, jelikož u následujícího opata Eberharda de Buschborn, bylo opět leccos v klášteři v nepořádku, což vyvrcholilo někdy na podzim 1367, kdy jedenáct mnichů opustilo klášter, aby se posléze vrátili a vydrancovali ho. Zvláště se zaměřovali na klášterní nemocnici, kterou nakonec zapálili. Potom zmizeli. Sám Eberhard byl z řádu exkomunikován, přičemž se nikde neuvádí, z jakého důvodu.“

„Co by to mohlo znamenat?“ zamýšlel se nahlas dědeček. „Že by tito vojáci byli po celý čas v klášteře a nejspíše něco hledali.“

„A pak, jednou, nedostali zaplaceno.“

„Ano, sám Karel IV. si je mohl najmout, aby pátrali v klášteře a našli mu Knihu a trny. Po čase ale Karel IV., znechucen neúspěšným pátráním a místními poměry, odjíždí do Braniborska. Jelikož vojáci nic nenašli, odmítl jim zaplatit. Ti se proto vrátili do kláštera a vzali si sami, co našli.“

„V každém případě nenašli to, co měli najít a odtáhli s nepořízenou.“

„A tak se Kniha stala nejcennější, byť tajnou, relikvií kláštera Svatá Koruna.“

„A teď je na místě se ptát, jak dlouho tam byla a kdo ji odnesl?“

„Nezapomeňme také na ten trn z Ježíšovi koruny, který se údajně ztratil při přepadení kláštera husity v roce 1420,“ řekl dědeček. „Zrovna nedávno jsem četl, že trn, který byl ve Svatováclavské koruně, se také ztratil. A nikdo neví kdy.“ Všichni se odmlčeli. První promluvila Eliška:

„A teď spekulujme: co když Karlův dvojník s Annou ukradli Karlovi IV. Knihu a s ní vzali i trn. A ukryli vše ve Svaté Koruně.“

„Kde na ně čekal někdo pověřený Rožmberky a zasvěcený do templářského tajemství kláštera,“ doplnil ji Daniel. „Někdo, kdo věděl, kde relikvie schovat tak, aby je nikdo nezasvěcený nenašel.“

„Možná sám někdo z rodu Rožmberků,“ poznamenal dědeček.

„Nejspíše to tak bude.“

„Takže Kniha zde byla ukrytá, ale nevíme jak dlouho a jak tušíme, nikdo nezasvěcený ji tady nenašel,“ poznamenala Eliška. „Co bylo s Knihou dál? A trny?“

„Měl bych jednu myšlenku,“ ozval se Daniel.

„Sem s ní,“ vyzval ho dědeček.

„Je jedna významná osobnost, která měla co dočinění s Rožmberky a kolem níž je pár zajímavostí.“

„Jan Žižka,“ vyhrkla Eliška. „Ten vpadl do Zlaté koruny roku 1420.“

„To ano, ale domnívám se, že vše se odehrálo ještě trochu jinak. Existuje spekulace, že Jan Žižka mohl být ve spojení s neteří francouzského krále.“

„Co ta tady dělala?“ podivila se Eliška.

„Měla být vdána za jednoho z Rožmberků. Ale okolnosti ji zavedli k Žižkovi. Co když se od ní dozvěděl o Knize? A o místě, kde je ukrytá.“

„Žižka mohl mít s Knihou vsutku hodně společného,“ doplnil je dědeček. „Do roku 1404 byl členem bojovné družiny Matěje Vůdce, avšak pak se přihodilo něco, co změnilo jeho osud.“

„Co to bylo?“ vyzvíдалa Eliška.

„Někde se seznámil s velvyslancem Burgundského vévodství Regnierem Potem a pět let pobýval v jeho službách. Můžeme jen hádat, ale třeba to bylo při rožmberských námluvách s Francouzi. Co když Rožmberkové nabídli francouzskému králi Knihu za sňatek s jeho neteří?“

„Žižka ale sňatek překazil a přitom se dozvěděl, že Kniha je v rukou Burgundů. A tak se pustil po stopě, aby ji našel,“ zajásal Daniel. „Tedy to by bylo fakt něco!“

„Ženy jsou příčinou velkých činů,“ usmála se něho Eliška.

„Ano, je to tak,“ souhlasil dědeček. „Pokud by se o ní Žižka dozvěděl, jako správný Čech by ji zcela jistě chtěl vrátit zpátky králi - ale to už Václavovi IV. Proto se dal do služeb Burgundského vyslance, aby zjistil, jak se ke knize dostat. A to se mu podařilo. Roku 1409 Knihu získává zpět a předává ji Václavu IV. Ten na oplátku Žižku omilostňuje ze všech jeho činů v minulosti a jmenuje ho svým nejoblíbenějším dvořanem.“

„Václav IV. tak od roku 1409 opět vlastní Ježíšovu Knihu,“ zakončil dědečkův výklad Daniel.

Všichni mlčky vstřebávali vše, co právě slyšeli.

„Pokud by tomu tak bylo, vysvětluje to, proč Václav IV. začal otevřeně podporovat Jana Husa a protestantské hnutí. Dokázal Knihu otevřít a dočetl se v ní něco, co ho k tomu navedlo,“ zauvažoval dědeček.

„A to je možné,“ souhlasil Daniel. „A také bych řekl, že Knihu měl v ruce i sám Jan Hus.“

„V tom případě bych měl pro vás překvapení,“ utrousil dědeček.

Daniel s Eliškou se na něho nechápavě podívali.

Dědeček pokračoval: „Do období 1404 až 1438 se datuje vznik rukopisu, který je nazván Voynichův?“

„Cože?“ zaznělo dvouhlasně.

„Tento rukopis nebyl nikdy rozluštěn.“

Zavládlo napjaté ticho, při kterém si všichni uvědomovali význam této informace. Lehký příliv energie provázený mravenčením na zádech a posléze v celém těle signalizoval, že narazili na velmi důležitou informaci.

„Co o rukopisu víme?“ zeptala se Eliška.

„Zatím nic moc, ale mohli byste po něm trochu zapátrat a příště to probereme, co vy na to, mládeži?“

8. Úvahy

„Tolik si cením toho, že tě tady mám, víš to, Eli,“ řekl Daniel a hladil ji po nahých zádech, když ležela vedle něho v posteli. Dívala se na něho tím svým něžným a okouzlejícím pohledem, který říkal vše, co k němu cítila. Vnímala jeho něžné doteky a nechala se jimi unášet do sféry pocitu spojení s vesmírem a harmonií všeho se vším. Tolik by si přála zachovat tenhle pocit neustále, nevracet se do reality všedního dne. Zůstat v pocitu božství, spojení se Stvořitelem, prostřednictvím propojení její energie s Danielovou a vesmíru. Když se milovali, vídávala živé obrazy a barvy při jejich spojení a vibracích. Bylo to až neskutečné, zvláště v době, kdy Systém všechny lidi směřoval do izolace, do odtržení od přírody, přátel, kultury, zábavy, prostě všeho, co přináší lidem radost, aby tím oslabil jejich imunitu a udělal z nich jenom nemyslicí stroje, čekající na to, co jim Systém poskytne a čím jim nahradí stávající realitu novou, ještě více robotickou, neosobní, nelidskou.

Pohládila ho po tváři a zavřela oči. Tolik by si přála zachránit Matku Zemi se všemi jejími krásami, zelenými loukami plnými kvítí, průzračnými bystřinami i širokými řekami, majestátností hor i dominantou kopců v nížinách, nedohledným mořem a jeho slanou příchutí, zvířaty, rostlinstvem. Bylo toho tolik, co jí vyvstávalo v obrazech myslí, kdy vše bylo tak čisté a zřejmé, že nemohla uvěřit tomu, co se odehrává kolem, když zpět procítala do všedního dne stávajícího světa. Snažila se zabraňovat spouštění programů Antisvětla, ale stejně jí okolnosti vždy směřovaly k tomu jít ráno do práce. „Třeba je to všechno jinak,“ uvažovala, „třeba je to tak, jak říká Daniel. Třeba je nutné najít Knihu a zbavit se sil Antisvětla, protože bez toho nepůjde nastolit ráj na Zemi. Třeba je opravdu Miriam, Eli vyslaná na Zem, aby společně s Marianem – Danielem, pomohli Stvořiteli a silám Světla zachránit tento svět. Přejde zase nějaká nápověda, kde hledat dál?“

9. Voynichův rukopis

Daniel s Eliškou strávili příštích čtrnáct dní usilovným pátráním po informacích kolem Voynichova rukopisu, aby hned, jak to bylo možné, vyrazili za dědečkem. Ten je už netrpělivě

očekával, přesto je nejdříve pohostil domácím štrůdlem a teprve když se pohodlně usadili v pokoji u krbu, zeptal se: „Tak, co jste zjistili?“

Slova se ujal Daniel: „Vypadá to, že události mohly klidně proběhnout následovně: Žižka předal knihu Václavu IV. Ten v ní dokázal číst, a proto jedná tak, jak jsme si již nastínili minule. Podporuje Husa a jeho příznivce proti katolické církvi, neboť mu kniha poskytuje nějaké informace. Řekl bych, že, oproti svému otci, knihu neskrývá, naopak dává ji k dispozici Husovi, Žižkovi, své ženě či některým z blízkých, kterým důvěřuje a u nichž se projevila schopnost knihu otevřít. Přičemž, jak to vypadá, zjišťuje, že kniha se neotevře každému, a ne každý je schopen text číst. Co je však podstatnější, je fakt, že každému se v knize nejspíše zobrazuje jiný text, určený a srozumitelný výhradně jemu.“

„Tak to je hodně zajímavá informace,“ pokýval hlavou dědeček.

„Ano, souhlasím. V podstatě by to i odpovídalo tomu, co o knize píše já, kdy text, který měl k dispozici lo byl jiný než text, který měl k dispozici Ine.“

„Pokud je tomu tak, je to geniální kniha. Každému dá individuální odpověď či zprávu určenou jenom jemu. Pokud by se k takové zprávě dostal někdo jiný, možná ji bude schopen vidět, ale nebude schopen ji přečíst, natož jí rozumět. A to by znamenalo, proč je tak důležité to proroctví – protože jedině ten, kdo je cele spojen se Zdrojem Světla, jedině ten v ní dokáže přečíst návod, jak spoutat Zdroj Antisvětla,“ vložila se do rozhovoru Eliška.

„A nesmíme zapomínat na flétnu.“

„No ano, chlapče,“ souhlasil dědeček, „ta je hodně důležitá. Flétna! Bez ní nikdo nic nedokáže! Jestli tomu dobře rozumím, znamená to, že kniha, pokud se někomu vůbec otevře, ukazuje zprávy, které jsou určeny výhradně tomu, kdo ji otevřel, a to ještě závisí na tom, do jaké míry je napojen na Zdroj Světla anebo Antisvětla.“

„Přesně tak,“ potvrdil Daniel. „Pokud tedy přijmeme myšlenku, že Voynichův rukopis je opisem textu knihy, znamená to, že to, co je opsáno, je konkrétní zpráva výhradně pro toho, kdo z knihy tento text opisoval. A je i možné, že ani on sám textu nerozuměl, proto jej opsal, aby ho poslal někomu, kdo je vzdělanější, než on a kdo by mohl text rozluštit. Podle indicií mohl opis pořídit třeba Albík z Uničova nebo Křišťan z Prachatic. Ale nabízí se i jiní. Ať to byl, kdo to byl, na světě se objevil opis toho, co se objevilo opisovateli v knize a ten začal kolovat mezi věhlasnými učiteli té doby, až se nakonec od Johna Dee dostal k Rudolfovi II.“

„Inu, podívejme. Pokud ale platí, co jsi tady nyní nastínil, v podstatě nikdy nemůže být text Voynichova rukopisu rozluštěn, protože měl být srozumitelný jenom tomu, komu se objevil a kdo jej zapsal.“

„Ano, to si myslím. Tedy veškeré snahy o rozluštění budou vždy marné a vše, co se prohlásí za rozluštěné, bude k ničemu.“

„Taková super individuální zašifrovaná zpráva,“ prohlásila Eliška.

„Opis toho, co se objevilo v knize, pak porůznu koloval,“ pokračoval Daniel, „až skončil v jezuitské koleji Mondragone ve Frascati nedaleko Říma, kde ji roku 1912 objevil americký antikvář Wilfrid Voynich. Od mnichů ji odkoupil a od roku 1969 je uložena v knihovně university v Yale. Nespornou důležitostí však je potřeba věnovat tomu, že před tím, než byla prodána panu Voynichovi, někdo odstranil její vrchní desky a také chybí nějaké strany uvnitř knihy. Zajímavé je i to, že sám papež nevybral tuto knihu pro Vatikánskou knihovnu.“

„Asi mne napadá, co i vás. Jediný důvod, proč by si tento rukopis papež nevzal byl, že věděl, že text nelze přečíst. A tak jen odstranili vrchní stranu, neboť na ní byl nejspíše odkaz na Ježíše, popř. další bližší informace o původu, třeba i to, že se jedná o opis knihy.“

„Podobně to může být důvodem, proč nejsou některé strany v rukopise. Byly tam prostě informace, jejichž nezveřejnění má zabránit identifikaci rukopisu.“

„Pokud papež věděl, že text nelze přečíst, klidně pustil rukopis do oběhu. Otázkou je, jak to mohl vědět?“

Všichni se odmlčeli.

„Dobře,“ přerušil ticho dědeček. „I kdyby tomu tak bylo, že má Vatikán ve své moci Knihu, neznamená to ale, že tím končí naše hledání! Možná je Kniha ve Vatikánské knihovně, teď je ale podstatné, jak by se tam z rukou Václava IV. po jeho smrti 1413 dostala.“

„Máte pravdu dědečku,“ souhlasil Daniel, „neměli bychom to tak rychle uzavírat.“

„Třeba vám shůry pošlou opět nějakou nápovědu, kterou cestou se Kniha ubírala dál.“

„Souhlasím s dědečkem,“ řekl Daniel. „Nyní už tušíme, že opisem jednoho ze zjevených textů v Knize je Voynichův rukopis, proto bude obzvlášť důležité nenechat se svést z cesty a neplést si Knihu s rukopisem.“

„Spíš se mi zdá další pátrání skoro nemožné,“ povzdechla si Eliška.

„Holčičko moje, jak já ti rozumím,“ usmál se dědeček. „Ale neházel bych flintu tak lehko do žita. Vždyť máme naše vyšší průvodce a rádce. Máme-li pokračovat, jistě nám dají znamení.“

„Určitě! Co nyní víme, je, že Kniha byla zpátky v Praze, a to v rukách Václava IV. Ten použil její rady k podpoře Husa a husitů v jejich učení. Hus byl však upálen, a to Václava hluboce ranilo. Začal pochybovat o radách z Knihy. Přesto byl stále pod jejím vlivem. Až jeho smrtí 16.8.1419 se vliv Knihy ztratil a husitské hnutí se pustilo do boje, který rozhodně nebyl atributem Světla a Ježíšova učení. A proto husité, stejně jako templáři, svůj boj prohráli.“

„A někdo si odnesl Knihu,“ doplnil Daniela dědeček. „Zikmund? Královna Žofie?“

10. Daniel

„Víš, že jsem objevila v Bibli zmínku o Knize?“ překvapila Eliška Daniela otázkou, právě když se za nimi zavřeli dveře bytu, kde Daniel bydlel a kde nyní trávili většinu společného času.

„Cože?!“ vyhrkl Daniel.

„A můžeš i hádat kde.“

„Fakt nevím, nic mne nenapadá!“

„V knize Daniel.“

Daniel zůstal ohromeně zírat na Elišku. „Kde?“

„Daniel 12,1 až 12,4.“

Daniel skoro běžel ke knihovně v pokoji, vyndal z ní Bibli, chvatně nalistoval příslušný text a četl.

1. *V oné době povstane Míkael, velký ochránce, a bude stát při synech tvého lidu. Bude to doba soužení, jaké nebylo od vzniku národa až do této doby. V oné době bude vyproštěn tvůj lid, každý, kdo je zapsán v Knize.*
2. *Mnozí z těch, kteří spí v prachu země, procitnou; jedni k životu věčnému, druzí k pohaně a věčné hrůze.*
3. *Prozíraví budou zářit jako záře oblohy, a ti, kteří mnohým dopomáhají k spravedlnosti, jako hvězdy, navěky a navždy.*
4. *A ty, Danieli, udržuj ta slova v tajnosti a zapečeť tuto knihu až do doby konce. Mnozí budou zmateně pobíhat, ale poznání se rozmnoží.*

Překvapením usedl na postel a pronesl: „Tak to tedy vypadá, že nám poslání najít Knihu již nikdo nemůže upřít!“

11. C.R.

Hledání indicií, v jakých rukách se, po smrti Václava IV., mohla nacházet Kniha, se ukázalo být komplikovanější než celé dosavadní pátrání. Prvním problémem bylo, že se jen velmi obtížně dalo dostat k literatuře či informacím, které by jim pomohly v hledání. Elektronické informace byly důsledně filtrovány a k přístupu do některých knihoven bylo vyžadováno několikeré ověření toho, kdo měl zájem informace studovat, což se jim nechtělo podstupovat, neboť Systém důsledně takovéto záznamy o činnosti každého shromažďoval a vyhodnocoval. Opravdové knihy postupně mizely z knihoven a byly nahrazovány elektronickými. Přesto se jim přes Danielovu kamarádku, která pracovala v pražské knihovně, podařilo nějaké knihy získat, včetně unikátní trilogie Utajené dějiny Čech. Mnoho se dozvěděli, něco se jevilo jako vodítko, ale po dalším pátrání se nakonec nic z toho nezdálo jako cesta, kterou hledali. Zkoušeli se tedy napojit na své průvodce, ale i oni mlčeli. Po měsíci usilovného bádání měli opět naplánovanou cestu za dědečkem.

„Tak tentokrát nevím, co mu budeme moci povědět. Vzal Knihu Zikmund a odvezl někam do Německa? Ale co se s ní stalo dál? Kniha po sobě zanechávala vždy stopu. Prostřednictvím činů osob, kterým se dostala do rukou. Ale ačkoli se v té době stalo tolik zajímavých událostí, nic z toho nenasměruje, že by v tom Kniha hrála nějakou roli,“ povzdychla si Eliška.

„Tedy až na Jana Ámose,“ poznamenal Daniel.

„Ano, Komenský! Ten měl Knihu zcela jistě v ruce a dokázal v ní i číst. Jeho dílo hovoří samo za sebe. Jenže to máme od smrti Václava IV. nějakých dvě stě let. Že by někde ležela bez povšimnutí? A pak ji někdo objevil? Kdo? Jak se dostala ke Komenskému?“

„Budeme muset, Eli, přijmout skutečnost, že tentokrát dědečka ničím neohromíme.“

„Třeba nás ohromí on,“ zavtipkovala Eliška. „Jistě také pátrá.“

Usmáli se. „No, jen abychom nebyli překvapení, dědeček se nezdá,“ připomněl Daniel.

„Už se na něho moc těším,“ řekla Eliška a stulila se Danielovi do náruče.

„A víš, že já také.“

Sníh už pomalu odtával i z hřebenů Krkonoš, když seděli Daniel s Eliškou u dědečka v pokoji a u odpolední kávy probírali svoje poznatky.

„No, dědečku, a to je všechno, na co jsme narazili. Nějak nevíme, jak dál,“ posteskla si Eliška.

„A to nevádí, děcka,“ řekl trochu lišácky dědeček, „protože si myslím, že bych měl myšlenku, v čí rukách celou tu dobu Kniha byla.“

Daniel s Eliškou překvapeně vytřeštili zraky na dědečka.

„Dědečku!“ zvolala Eliška. „A ty nás necháš povídat, a přitom to víš? Prosím, nenapínej nás! Na co jsi přišel?“

„Já jsem ti to, Eli, říkal,“ přidal se Daniel. „Když nepřekvapíme dědečka my, překvapí on nás.“

„Inu, čekal jsem s čím přijdete, abych zjistil, zda je zde prostor pro moji úvahu. A potom, co jste mi řekli, vidím, že je. A ne malý. Dá se říct, že by to do sebe mohlo docela zapadat.“ Na chvíli se odmlčel, aby se napil a pokračoval: „Jde o jednu, jak bych to tak řekl, souhru náhod. A jelikož na náhody nikdo z nás nevěříme, tak by to mohlo být důležité.“

Když jste posledně odešli, tak po pár dnech mi padl v knihovně zrak na knihy, které mi kdysi dal syn mého dobrého přítele, když likvidoval po jeho smrti knihovnu a věděl, že se zajímám o různou duchovní literaturu. Jsou mezi nimi i knihy o rosekruciánech.“

Sotva dědeček vyslovil slovo rosekruciáni, projela Eliškou a Danielelem silná energie. Ten vyprávěl dál: „Tak a teď napněte ušiska,“ zažertoval. „Christian Rosenkreutz, a teď nebudeme

polemizovat nad touto bytostí, prostě přijmeme fakt, že existoval a konal skutky, o kterých se píše, žil v letech 1378 – 1484, procestoval celý svět a stal se zasvěcencem velkých mysterií. Po jeho smrti byl uložen v posvátné hrobce, která byla zapečetěna dalších 120 let, než ji mohla určitá skupina vyvolených odpečetit a vstoupit do ní. Zde, v jeho ruce, našli knihu.“

„Ježíšovu knihu,“ vydechl Daniel.

„To samozřejmě nevíme, ale mohla by to být ona,“ reagoval dědeček. „Tím spíš, že byla vyvolenými prohlášena jako nezveřejnitelná.“

„Tak Christian Rosenkreutz měl knihu 120 let ve svých rukách v hrobce. Proto se o ní nikde nemluví ani v názncích. Na celou tu dobu se ztratila, protože se měla ztratit. On to věděl. A lidem se tak znovu dostává do ruky v roce 1604,“ přemítal nahlas Daniel.

„Neuvěřitelné,“ souhlasila Eliška. „Takže nyní ještě zbývá propojit knihu s Komenským.“

„Myslím, že spojení nám zjevuje sám Komenský ve spisu Didactica magna, kde mimo jiné uvádí, že mu Johann Valentin Andreae předal pochodeň a povzbuzoval jej, aby ji statečně nesl dál.“

Daniel s Eliškou se nechápavě zahleděli na dědečka. Ten se usmál a pokračoval. „Aha, zapomněl jsem předeslat, že Johann Valentin Andreae vydal v letech 1614 - 1616 tři zásadní díla: Fama Fraternitatis R.C., Confessio Fraternitatis R.C. a Alchymickou svatbu Christiana Rosenkreutze. Není pochyb, že pro svoje díla musel čerpat inspiraci z nějakého zdroje.“

„Z Ježíšovi knihy,“ pronesl Daniel. „Knihu tedy musel mít k dispozici a musel být schopen z ní číst.“

„Ano, on nebo někdo jiný, kdo chtěl zůstat v utajení a Andreae mu poskytl službu, že bude tlumočit jeho myšlenky či sdělení světu.“

„Někdo, kdo patřil ke skupině vyvolených, kteří dokázali otevřít hrobku Christiana Rosenkreutze a našli v ní knihu,“ připojila se k nim Eliška.

„Rudolf Steiner, zakladatel antroposofie a velký mystik doby na přelomu devatenáctého a dvacátého století, ke kterému se jistě také časem dostaneme, uvádí, že Komenský se považoval za Andreaeho žáka. Andreae knihu, zcela jistě se souhlasem toho, koho zastupoval, poskytl tajně Komenskému a ten z ní čerpal informace a inspiraci pro svoje dílo, zejména pak pro Labyrint světa a ráj srdce, který napsal v roce 1624, když pobýval na panství Karla staršího ze Žerotína v Brandýse nad Orlicí,“ poznamenal dědeček.

„Dědečku,“ vykřikla Eliška a vrhla se k němu. „Já tě mám tak ráda! To je tak geniální a zapadá to do sebe.“

„Až moc,“ připustil Daniel.

„Máš pravdu chlapče, magicky. Pro Komenského musela být kniha pochodní, která mu osvětila cestu, aby svým dílem následně ovlivnil celé další generace. Vše, o čem psal, se zdaleka vymykalo všemu tehdejšímu učení a jeho myšlenky byly nadčasové a hlavně Světelné!“

„Je to tak, dědečku. Třeba jeho Cesta světla. Je jedním z mála, kdo připouští, že musí existovat dvě síly, světelná a temná, a že Bůh, jak jej chápal v jeho křesťanském pojetí, nemohl stvořit zlo a temnotu. Nebo, že by měl být opět jeden jazyk, kterým by se domluvili lidé na celém světě.“

„Jeho myšlenky jsou tak podobné rosekruciánskému učení. Je převeliká škoda, že lidé jeho odkazu nevěnovali náležitou pozornost a význam jeho esoterního díla je opomíjen.“

„Řekněme si ale rovnou, že systém se postaral, aby jeho dílo bylo zcenzurováno a celé hnutí, jež mělo nakročeno k probuzení světla ve společnosti, bylo utopeno ve třicetileté válce.“

„Ano, síly Antisvětla si jednoznačně byly vědomy, že je zde někdo, kdo má záměr probouzet v lidech světlo. Proto zaktivizovali svoji mocenskou organizaci - katolickou církev, aby zahájila tažení proti reformistům a vzájemné války, pronásledování, politické intriky v boji o moc, smetly všechno a všechny, kteří usilovali o mír, pokoj, lásku a světlo.“

„Pokud bychom pro to, co se v této době odehrávalo, přijali myšlenku,“ pokračovala v úvahách Eliška, „která je nastíněna v Utajených dějinách, tak se mezi katolíky a protestanty vedla válka o přístup k informacím. Síly Temnoty svěřily katolické církvi moc ovládat lid prostřednictvím energetického pole, které církev vytvářela mimo jiné posvěcováním oplatek podávaných u bohoslužeb. Jak píše Daniel ve své knize Jak na Zemi, tak na nebi, Ine zanesl vir do těla Adama a Evy prostřednictvím jablka. Oplatka byla podobně nosičem viru, který byl předáván lidem, aby u nich navodil programy poslušnosti. Vedle toho pak bylo pro kněze připraveno speciálně vyrobené a posvěcené víno, v němž byly energetické kódy k informacím, jak s lidmi zacházet. Dalo by se to připodobnit k typu energeticko-chemických drog. Oplatky, splňovaly formu podřízené energie a víno formu nadřazené energie. Tato vazba ovládala celá staletí lid jako poslušný nástroj církevní moci.“

„Která byla ovládána silami Antisvětla pod vedením samotného Lucifera,“ doplnil Daniel a pokračoval: „Hus se svými přáteli díky Knize odhalili toto spiknutí, ale jelikož nebyli schopni se celkově odpoutat od struktury Systému, požadovali alespoň změnu v tom, aby všichni lidé měli právo na přijímání vína a tím k přístupu k informacím, schopnostem či moci, které byly určeny pouze pro vrchnost. A s tím mocně narazil.“

„Bohužel ani Komenský, spojený s Jednotou bratrskou, se nedokázal od formy uspořádání tehdejšího systému odpoutat. Zavrhnut církev jako organizaci Temnoty a hlásat nutnost hledat Světlo a Lásku mimo ni.“

„Ale není se co divit, tak jako většina lidí, i oni už byli napojeni nejen na Zdroj Světla, ale i Zdroj Antisvětla. A programy Antisvětla jim takovéto činy rozhodně blokovaly,“ poznamenala Eliška.

„Obávám se, chlapče, že už to, že se pokusili církev reformovat, byl neuvěřitelně odvážný a mystický čin. Však za to Jan Hus zaplatil životem a Jan Ámos vyhnanstvím. Moc sil Antisvětla už tehdy byla veliká. Vždyť ani Rosenkreutz se svými bratřími neuspěl s přeměnou Systému. Ale víte, co mne na spisech o Rosenkreutzovi nejvíce zaujalo?“

„Nevíme, povídej, dědečku.“

„Že se v nich hovoří o zástupech bílého světla a černém bratrstvu. Že je možné je zřetelně rozlišit a do jednoho z nich musíte vstoupit. - Počkejte, přečtu vám něco z knihy Van Rijckenborgha, který napsal esoterický rozbor Fama Fraternitatis.“

Dědeček se zvedl, šel ke knihovně a vytáhl omšelou knihu. Když se opět usadil, otevřel ji a po chvíli hledání pokračoval: „Píše se tu: *Na tomto světě se vede mocný zápas. Je to svár mezi mocnostmi dobra a mocnostmi zla, svár mezi dvojí formou vývoje vědomí. Současný člověk je směsí těchto dvou stavů vědomí. Intenzivní svár světa tedy zuří také v jeho vlastní bytosti.*“

Daniel s Eliškou se na sebe podívali. „Danielku,“ vydechla Eliška, „no to je ohromné. To vlastně potvrzuje to, o čem píšeš. O existenci dvou Zdrojů, Světla a Antisvětla a o tom, jak působí na člověka. Běhá mi z toho mráz po zádech.“

Daniel jen seděl se zavřenýma očima a cítil v nich slzy. Již párkrát se mu stalo, že některé poznatky, o kterých psal a se kterými si nebyl úplně jistý, se mu nějakým způsobem vyjevily jako možné. Ale tohle bylo pro něho fascinující. Nebyl schopen slova a Eliška to vycítila. Vzala ho za ruku a zhluboka se několikrát nadechla a vydechla, aby rozproudila tu překvapující energii.

Dědeček je se zájmem pozoroval. „Ale to není všechno,“ upozornil je.

„Dědečku, i tohle je pecka!“ prohlásila Eliška.

„Hned mi to bylo jasné, sotva jsem ty věty četl. Ale poslouvejte: *Zlo se ve vás může potvrzovat a prosazovat, jen když mu poskytnete obydlí, když je zvete dál. Když se zlu, černé říši, nenabízí bydliště dobrovolně, bere si je autoritativními a totalitárními manifestacemi, utlačováním a zotročováním.*“

„Digitální otroctví, to je to, k čemu dnes Pán Antisvětla upíná pozornost,“ probral se najednou Daniel. „Moc a způsob ovládnutí lidstva církví prostřednictvím hlásání o boží

spravedlnosti, utrpení, vině, trestu a pokání, energetických svátostí, zářičů jako kříže či geometrie chrámu, věčném zatracení a ráji v nebi, když předtím Temnota nastolila na zemi peklo, se časem ukázalo jako nestabilní. Ještě zde bylo mnoho lidí napojených na Světlo, kteří dokázali vzdorovat, kteří dokázali tyto energie rušit a tím oddalovat konečnou nadvládu sil Antisvětla nad Zemí. Navíc duch Matky Země a pomoc elfů či zásah Stvořitele dokázaly udržovat Světlo a Lásku na Zemi a tím naději, že přijde chvíle, kdy se moc sil Temnoty opět zlomí, jako se tomu stalo v minulosti již několikrát. Jakmile Ine zjistil, že církevní magie vyčerpala svůj potenciál, přeskupil svoje síly a zahájil mocný útok s novou strategií a dogmaty, pro které vytvořil nové seskupení pod označením věda. Věda, do jejíhož čela se ve své době postavil Koperník, Bruno, Galileo a další, měla za úkol u lidí zničit duchovní prazáklad vnímání světa a vytvořit bariéru mezi jejich spojením, a tím komunikací, s Matkou Zemí. Záměr Pána Antisvětla byl jasný – použít nástroje vědy k tomu, co se nepodařilo církvi - zamezit proudění pozitivní energie vysílané Matkou zemí do lidského těla zdola, my bychom dnes řekli prostřednictvím první čakry, a zároveň převzít kontrolu nad jeho psychikou, aby se nedokázal napojit na Světlo prostřednictvím sedmé čakry shora. Kruh se uzavřel a smyčka kolem člověka se bude postupně utahovat.

Jak víme, všechno je jeden propojený organismus - tělo člověka, organismus Země a Universum. Ovládnutí člověka jako výkonné buňky Země přiblíží Ineho k úspěšné realizaci jeho záměru. Společenství, která vytvořil - církev a věda - se mu pro to staly mocnými nástroji. Když upadá vliv církve nastoupí vliv vědy. A v dnešní době je, v podstatě, církevní moc nahrazena mocí vědy. Toto se ostatně ukázalo silám Antisvětla jako mnohem jednodušší způsob ovládnutí lidí než církevní filosofie. Dnes již stačí jen vytvořit a rozšířit ty správné programy, které dokáží, za pomoci Systémových čipů, to je mobilů, velice rychle ovlivnit myšlení člověka.“

„Lidí ale na světě stále ubývá,“ připomenula Eliška, která s dědečkem zaujatě poslouchala Daniela.

„Ano, lidé jsou nahrazováni bytostmi Antisvětla s pověřením konstruovat neživé tvory, tak vychvalovanou umělou inteligenci. A nikdo nechápe, že pro síly Antisvětla jsou tyto stvůry tím, co jim dá možnost ovládnout Zemi, protože jsou řízeny výhradně programy Temnoty a nikdy se nemohou napojit na Zdroj Světla. Tedy jejich chování a činnost bude směřovat k jedinému konečnému cíli, který má Ine. Stát se pánem Universa. Všichni se stanou jeho otroky. Síly Světla budou nadobro vyhubeny, protože jim není vlastní se jakkoli bránit.“

„Pokud nezasáhne sám Stvořitel,“ vložil se do toho dědeček. „Nebo se člověku podaří najít knihu a s pomocí toho, kdo v ní bude umět číst, očistí Zemi od Antisvětla. Ano, podlehli jsme a podléháme nástrahám a vábení, které nám zjevuje Pán Antisvětla a tím v sobě posilujeme jeho frekvenci a vzdalujeme se tak od Světla. Ale ještě jsou mezi námi ti, kdo Stvořitele milují, milují Matku Zemi a jsou si vědomi své příslušnosti k Elefi. A v tom je naše naděje. Daniel ve svých knihách nastínil Cestu. Na nás je, abychom se po ní vydali. Nikdo neví, zda dokážeme dojít na její konec a splnit to, co jsme si předeslali, ale s Láskou v srdci se pokusíme dojít co nejdál to bude možné.“

„Tolik bych si přála, abychom našli, co hledáme.“

„Asi by to byla neuvěřitelná odměna setkat se v Novém věku s Iltarem, Gawainem, Dilmundem či samotným Ronem. Na Pána loa či ostatní Stvořitele si ani nedovolují pomyslet.“

„Je úžasné vás poslouchat a pozorovat, děti,“ promluvil dědeček. „Nevadí vám, že vám říkám děti, že ne?“

Eliška vyskočila z křesla, přistoupila k němu a objala ho. „Dědečku, ty jsi můj milovaný dědeček a já budu navždy pro tebe dítě, i když mi bude 70 a tobě 130 let.“

„Děvenko, nepřeháněj, doufám, že až splním svoje poslání na tomto světě, že mne náš Stvořitel vezme k sobě, a že to bude dřív, než za padesát let.“

Všichni se rozesmáli a Eliška se opět pohodlně usadila do křesla.

„Vidím ale, dědečku, že v knize máte ještě něco podtržené. Trochu jsem vás přerušil, že?“ navázal Daniel na dědečkovu čtení z knihy Van Rijckenborgha.

„Přerušil jsi mne v pravý čas a v podstatě jsi potvrdil to, co se tu píše. Stojí tady: *Nemá smysl nutit vás, abyste zaujali své místo ve vojsku světla. Síly světla nemohou vystupovat autoritářsky, ani kdybyste je o to ve svém stesku prosili. Proto přicházíme s naléhavým apelem na to vyšší ve vás, na to, co se uskutečnilo skrze Krista: zapojte se do našich řad, do služby dobru, pravdě a spravedlnosti. Zvítězit můžete jedině skrze světlo a metodou světla.*“

Nastalo ticho a Daniel s Eliškou rozjímali o slovech, která dědeček přečetl. Ten se mezitím podíval na hodiny. „Mládeži, dneska se nám to protahuje a blíží se čas večere. Navrhuji naše úvahy přerušit, mám zde výtečný celerový salát a křupavé bagetky. Elinka nám k tomu udělá dobrý čaj, posilníme se a po večeri budeme pokračovat. Co vy na to?“

Souhlasné přikyvování je všechny přimělo vstát a vyrazit do kuchyně.

„Ten celerový salát byl vynikající, dědečku,“ řekla Eliška, když si pomalu sedali zpátky do křesel v obývacím pokoji. „Ty ho umíš tak, jako ho dělávala babička.“

Všichni se rozesmáli a dědeček poznamenal: „Abys tomu chlapče rozuměl, tohle je velká pochvala. Protože na babičku nikdo ve vaření nikdy neměl. – No, ale vraťme se ke knize. V podstatě to byla také taková kuchařka na život ve Světle.“

„A to ta Nejvyšší!“ souhlasil Daniel a pokračoval: „Říkáme tedy, že kniha byla 120 let v Rosenkreutzově hrobce a můžeme tak pokračovat ve sledování jejího dalšího putování. Jen by mne ještě zajímalo, jak se kniha k Rosenkreutzovi dostala.“

Rozhostilo se ticho, do kterého pronesl dědeček: „Ježíš je mi vším.“

Daniel s Eliškou se na něho významně zahleděli. „To bylo motto Christiana Rosenkreutze. Kdo ví, možná, že po Ježíšově smrti, nyní v kontextu Danielovy knihy, se duše, Světlo, energie, syna Stvořitele, která nemohla odejít do světa, ze kterého přišel a zůstala v Universu, vtělila do Christiana.“

„Pak by to znamenalo, že Rosenkreutz byl předurčený k tomu, aby se k němu kniha dostala,“ uvažoval Daniel.

„Je to tak,“ souhlasil dědeček. Kniha se vůbec nemusela po smrti Václava IV. dostat Zikmundovi do rukou. Václav ji mohl klidně zase svěřit do ochrany Žižkovi.“

„A ten před svoji smrtí třeba Prokopu Holému,“ ozvala se Eliška.

„Prokopu Holému?“

„Ano. Prokop byl kněz, nikdy nenosil zbraň, nikdy nebojoval, ale pokaždé, když se někde objevil, pouze svojí duchovní silou dosáhl vítězství nebo míru. – Tedy vyjma bitvy u Lipan, o které se ovšem spekuluje, že byla záměrně, opět vlivem působení Prokopa, vedena tak, aby zbytky husitů byly poraženy, neboť jinak nebylo možné dosáhnout v Čechách míru. A ten si už všichni přáli, navíc, když i myšlenka husitství byla utopena v krvi a démoni temnoty si vybrali svou daň,“ vysvětlovala.

„Navíc jeho tělo nebylo nikdy nalezeno,“ doplnil Daniel. „Vypadá to tedy, že Prokop mohl patřit mezi zasvěcené a potkat se s Rosenkreutzem. A komu jinému než osobě s duchem Syna Stvořitele, by měl předat knihu,“ dokončil úvahu Daniel.

„No vida, a máme to!“ zvolal dědeček a všichni se rozesmáli. Jakoby se navzájem nakazili smíchem, trvalo dlouho, než zase byli schopni pokračovat v povídání. Jako první se ujal slova dědeček: „Tu úvahu o vtělení nastínil Rudolf Steiner v jedné ze svých přednášek. Současně také přišel s tím, že dalším vtělením byl hrabě de Saint Germain, který se považuje za mystickou osobu žijící v 18. století.“

„Čímž nám přibližuje předpovědi, že na přelomu dvacátého a jednadvacátého století se měl narodit ten, jenž je dalším vtělením Syna Stvořitele,“ připomenul Daniel.

„A ten bude umět otevřít knihu a dočíst se o způsobu, jak spoutat Zdroj Antisvětla,“ řekla Eliška.

„V tom je naděje našeho konání!“ doplnil dědeček.

„Pokud ho dříve než my, nenajde Lucifer a nenasadí mu trnovou korunu,“ poznamenal Daniel.

„Trnovou korunu? Teď ti nerozumím. Jak to myslíš?“ zeptal se dědeček.

„Jak víte z druhého dílu mojí knihy,“ začal Daniel, „trnová koruna byla upletena silami Antisvětla hluboko v podzemí a nabitá silovým polem přímo ze Zdroje Antisvětla. Každý trn byl zosobněním jisté frekvence Antisvětla, aby dohromady vytvořily magickou rušičku a zároveň vše pohlcující černou díru. Sám Lucifer ji pak v zosobnění vojáka nasadil Ježíšovi na hlavu. Tímto aktem bylo přerušeno spojení Syna s Otcem a mohlo tak dojít k odstranění vtělení loova syna Rona z těla Ježíše a Ronův život byl tímto aktem v Universu ukončen. - Co se však stalo s trnovou korunou poté, co ji Josef s Marií sundali Ježíšovi z hlavy?

Nikdo se dnes zřejmě nedopátrá skutečných událostí, avšak je pravděpodobné, že trnová koruna zůstala ležet v jeskyni. Kdo ji zde našel a jak se dostala na přelomu 3. a 4. století do kostela na hoře Sion v Jeruzalémě, se již nedozvíme. Z ojedinělých a kusých zpráv se však dá zmapovat její další putování, jehož vyvrcholením je cesta z Benátek do Paříže v roce 1239 k rukám francouzského krále Ludvíka IX. Od této doby je trnová koruna umístěna v Paříži. Během své pouti však byla postupně ochuzována o trny, které si jednak nechávali významné osobnosti tehdejšího vládnoucího světa a dále pak o trny, které francouzští králové rozdávali církevním institucím či panovníkům, kteří byli v jejich přízni. I když je, v tomto případě, otázkou, kolik z těchto trnů bylo pravých a kolik falešných.

Co však již není věcí spekulace, je fakt, že vlastnictví pravého trnu, obdařeného Luciferovou magií, přináší jejich držitelům moc vládnout, úspěchy, slávu a peníze. Moc magie trnů, zakletá do trnové koruny dodnes vyzařuje svoji nízkofrekvenční energii. A někteří z obdarovaných na to přišli. V této souvislosti se naskýtá jedna zásadní otázka: proč si Lucifer nevezl zpět trnovou korunu poté, co byla sňata z Ježíšovy hlavy? Byl někdo rychlejší a on se k ní nedostal? Nebo to byl záměr, aby se koruna či její trny dostaly mezi lidi a on tak, jejich prostřednictvím, mohl ovládat ty, kteří je mají v držení. Vždyť kdo je schopen takovému působení odolat?

V rámci pátrání po Knize, při kterém jsme narazili na chybějící trny, které zmizeli z koruny Karla IV. či z kláštera Zlatá Koruna, jsem začal zjišťovat, jak na tom jsou jiné trny či samotná trnová koruna. A připadá mi, že jednotlivé trny, které byly roztroušeny po různých částech světa, se začaly porůznu ztrácet. Pro což se nabízí domněnka, že je někdo začal cíleně sbírat. Že by sám Lucifer?

Největší část Ježíšovi trnové koruny byla po staletí uložena v katedrále Notre Dame. Pokud ji Lucifer chtěl získat, musel pro tento svůj záměr připravit dokonalý plán. A to se mu vskutku podařilo. 16. dubna 2019 propukl požár katedrály - inu jak jinak, než s pomocí ohně by to měl uskutečnit. Podle dobové zprávy z tisku, kaplan hasičů, Jean Marc Fournier, vynesl trnovou korunu z hořící katedrály. Vypadá to na hrdinství hodné obdivu. Jenže, co když byl pan Fournier zapleten do Luciferova plánu a vynesl z hořící katedrály jen její kopii? Ano, kopii trnové koruny! Osobně se totiž domnívám, že proto byla katedrála Notre Dame zapálena, aby se Lucifer dostal k pravé trnové koruně a ve zmatku požáru ji vyměnil za vynikající kopii, kterou pak pan Fournier zachránil. Již mnohá staletí vyvíjí Lucifer nezměrné úsilí k tomu, aby korunu opět zkompletoval. Kolik trnů mu ještě chybí? Jak blízko je od svého cíle? Protože jedině až bude trnová koruna kompletní, může dojít k aktivaci její energie a moci! Lucifer chce být tak připraven na příchod toho, kdo ponese Ronova ducha, aby jej opět zničil a nadále udržel Zemi v síti Antisvětla.“ Daniel se odmlčel a po chvíli dodal: „Zajímavou otázkou může být i to, proč si místo té původní nevyrobí novou. Možná, že mu k tomu něco nebo někdo chybí.“

Dědeček se zasmušil. „No, chlapče, tak to se ti povedlo. Nevím, kde bereš tyto informace, ale podle toho, co vyprávíš, je situace mnohem vážnější, než jsem si myslel. Jestli se Luciferovi

podarí najít člověka s Ronovým vtělením a nasadit mu trnovou korunu, zbývá jediná naděje, zásah Stvořitele.“

„Dědečku, je to ale pro náš úkol podstatné? Sám přece víš, že existují vyšší a mocnější síly, než je Lucifer či Ine,“ ozvala se Eliška. „Bylo by lepší nevěnovat jim tolik pozornosti a místo toho se soustředit na naše poslání. Tápeme ve tmě, jako kdysi Frodo, ale já věřím, že nejsme sami. Že to jen tak vypadá, že jsme opuštěni v pustině a hledáme něco a někoho, kdo se může nacházet kdekoli, kam se jen podíváš. Jen vědět, jakým směrem se vydat. Můžeš dosáhnout veškerého poznání a veškerého umění, jakých je jen na Zemi možné dosáhnout, přesto Cesta je jen jedna. Buď ke Světlu nebo k Antisvětlu. My jsme se vydali ke Světlu, máme ho uloženo ve svém srdci.“ Podívala se přitom na Daniela a ten ji chytil za ruku. „Pojďme za jeho hlasem. Lucifer nemá stále všechny trny z trnové koruny. Myslím, že ty, co mu chybí, jsou na územích, na kterých se dnes vedou války právě proto, aby se k nim dostal. A nikdo z nás neví, jaké tělo nese v sobě Ronova ducha. My pátráme po Knize, a já tak nějak cítím, že on se objeví až přijde čas. Jako se děje všechno, co se má udát v tomto Universu. Strážci Světla jsou s námi, a i když jim síly Temnoty brání v komunikaci a nám staví do cesty překážky, to, co nás spojuje, je, že, byť pomalu, tak přece jen postupujeme vpřed. Uvědomila jsem si, že platí, že někdy jdete pomalu, ale někdy se před vámi něco otevře a vy se skokem posunete dál ve svém vývoji. Stejně tak jsme se dnes skokem posunuli od Václava IV. do poloviny 17. století. No není to úžasné?“

Daniel i dědeček hluboce vnímali Eliščina slova.

„Elinko, je to jako pohazení na duši,“ ozval se dědeček. „A hluboká pravda. Myslím, že bychom se tedy měli vrátit ke Komenskému. U něho jsme totiž skončili, že?“

„Máte pravdu, dědečku,“ souhlasil Daniel. „Eliščina slova jsou pro nás povzbuzením. Má úžasný dar rozsvítit mé vnitřní Světlo. Miluji ji za to!“

Eliška Daniela pohládila po tváři a pak dědečka po ruce. „Jste oba tak skvělí,“ zašeptala a na tváři se jí objevily slzy dojetí.

„Vy jste ale zmínil ještě jedno jméno, které neslo Ronova ducha,“ poznamenal Daniel. „Hrabě de Saint Germain. Pokud by tomu bylo tak, jsme opět o sto let dál. V jakém roce zemřel?“

„Uvádí se 1784,“ ujal se slova dědeček. „Ano, Steiner ho spojuje s mnoha osobami, které měly krýt jeho poslání. Měl pověst věhlasného mystika, okultisty a alchymisty. Mohl být držitelem Knihy, ale chybí nám spojovací článek, jak se ke Knize dostal.“

Trochu si to zrekapitulujme: po objevení hrobky Christiana Rosenkreutze se Kniha dostala do rukou vyvoleným, přičemž pověřili Andreaeho, aby část jejího učení, které se jim objevilo a které byli schopni přečíst, publikoval. Zároveň poskytují Knihu Komenskému a je pravděpodobné, že i některým jiným učencům té doby, třeba Francisu Baconovi. Ti v ní nalézají pro ně vlastní zprávy a informace, jež je inspirují k dílům, která následně tvoří a vydávají. V každém případě se má za to, že stávající svět skončí a nastane svět nový, svět Světla, Lásky a radosti. Ovšem síly Antisvětla nespí a Ine vyvolává třicetiletou válku, díky které upadá lidstvo do ještě větší bídy a marastu, utrpení a soužení.“

„Autoři Utajených dějin poznamenávají,“ navázal Daniel, „že se vlastně jednalo o šílený zápas všech proti všem, kdy smysl tohoto zápasu zůstává skryt v temných hlubinách podsvětí. Vypadá to na zápas sil Temnoty o moc mezi sebou, ale jak známe síly Antisvětla, mohla to být pouze zastírací taktika pro mnohem důležitější záměr.“

„Přesně tak,“ pokračoval Daniel. Do doby, než se Kniha dostala do rukou Václava IV. byla předmětem významného utajení. Jenže Václav IV. poskytl Knihu i těm, kteří se k ní neměli dostat a ve chvíli, kdy z ní kdosi udělal opis, a v podobě Voynichova rukopisu jej rozeslal do světa, bylo jen otázkou času než katolická církev, jako mocenská organizace sil Antisvětla, bude chtít knihu, ze které tento opis pocházel, dostat do rukou. Zcela jistě ji začala hledat a pátráním pověřila svoji nejmilitantnější složku – jezuity.“

„Jezuité důsledně sledovali Komenského,“ doplnila Eliška. „A údajně některé informace skrývali i před samotným papežem. Proč asi?“

„Naštěstí se to katolíkům trochu zkomplikovalo,“ pokračoval Daniel. „Možná to byl Komenský, kdo, v dobré víře, řekl o Knize švédské královně Kristině, možná i proto, že si myslel, že tím Knihu zachrání. A tak Švédové vyrazili do Čech. Ostatně, traduje se, že něco usilovně hledali. Tedy, vedené války, kromě rozdělení sfér moci, měly tajný úkol. Najít a zmocnit se Knihy.“

„Stejně je to zajímavé,“ ozval se dědeček. Daniel s Eliškou se na něho tázavě zadívali. „Steiner zmiňuje v jedné ze svých přednášek, že existuje souvislost mezi obrazy Alchymické svatby a grálskou kaplí, přičemž tuto kapli umísťuje na Karlštejn.“

„A hledme, že by se Kniha vrátila na své místo?“ nadhodila Eliška.

„Je to dost možné, vždyť Vilém z Beaujeu kladl Jakubovi na srdce, aby Knihu doručil do místa, které je pro ni předurčeno a Karel IV., s její pomocí, grálskou kapli vysvětil. Otázka je, jak dlouho tam pobyla. Švédové Karlštejn dobili a jelikož nenašli, co hledali, táhli na Prahu.“

„Pokud tedy jejich úsilí budeme brát vážně, znamená to jediné,“ zamyslel se Daniel.

„Že Kniha byla v Praze!“ pronesl dědeček.

„Přesně tak, dědečku,“ souhlasila Eliška. „Kniha byla ukrytá někde v Praze.“

„Ale kde?“

„To se už nejspíš nedozvíme,“ pokýval hlavou Daniel.

„Naštěstí ale ani jezuité, ani Švédové, nic nenašli.“ doplnila Eliška.

Rozhostilo se ticho. Po chvíli Daniel konstatoval: „Třicetiletá válka skončila 1648 a Evropa se jen pomalu vzpamatovávala z jejích následků. Přesto se opět vynořuje cosi magického, opět se hovoří o Čechách v souvislosti s novým duchovním centrem a novou svatou zemí. Avšak v následujícím období je pusto prázdno po nějakých indiciích, které by nás nasměrovali k těm, kdo tyto myšlenky šíří. Vypadá to, že Knihu někdo pečlivě ukryl a ta zase čekala na to, až se podmínky na zemi zklidní a urovnají, aby mohla opět promluvit. A opravdu, z ničeho nic se objevuje jedno velmi zajímavé jméno - František Antonín hrabě Špork.“

„No ano, zámek Kuks a jeho sousoší cností a neřestí od Matyáše Brauna,“ zvolal dědeček. „Impozantní dílo. Věřu, tomu bych se nedivil, kdyby měl Knihu k dispozici.“

„Máš pravdu, dědečku, on, hrabě Špork, se řadí mezi zakladatele svobodného zednářství v Čechách,“ řekla Eliška.

„Je to tak, jenže to bylo ještě v dobách, kdy rosekruciáni a svobodní zednáři vzájemně spolupracovali. Pak se ale svobodní zednáři přidali k Luciferovi a bylo po spolupráci.“

„Já vím, chlapče, je to nepochopitelné, že i tak moudří a osvícení lidé se nechali zlákat silami Antisvětla.“

„Inu, příslib moci a vlády, bohatství, života věčného a bůh ví, co ještě jim Lucifer nasliboval. Chtěl jediné: Knihu!“

„A tu mu dodnes svobodní zednáři nejsou schopni obstarat,“ usmál se dědeček.

„Tím spíš musíme být obezřetní při pátrání. Jejich vlivy a schopnosti jsou daleko nebezpečnější než ty státní.“

„S tím s tebou souhlasím, chlapče. Vždyť jejich nejtemnější členové se nazvali Ilumináty, osvícenými. Ostatně Lucifer sám je ve výkladu světloňoš.“

„Krásná přetvářka,“ potvrdil Daniel. „Jaképak světlo nám asi přináší?“

„Jediné světlo, kterým disponuje, je světlo ohně,“ připojila se Eliška. „I když v souvislosti se světlem již hodně postoupil dopředu. Studená světla zářivek či pro zdraví lidí škodlivá a nebezpečná LED světla jsou výrazným úspěchem Ineho vědy.“

„Máš pravdu, Eli,“ souhlasil dědeček. „Zrovna nedávno jsem poslouchal nějaký pořad v rádiu, ve kterém vychvalovali člověka, jak proniká do vesmíru, daří se mu řídit počasí, dokáže už nahradit skoro všechny orgány v těle a prodloužit tak jeho životnost na dvě stě let. Všechno to potvrzuje Danielovu teorii, že věda po církvi převzala mocenský aparát k ovládnutí lidstva. Ilumináti,

ve spojení se svobodnými zednáři, jak to dosvědčují i knihy Van Helsinga nebo Michaela Morrise, využívají vědu k nadvládě nad světem. Možná sám Ine je podněcuje k tomu, aby vydávali prohlášení, že nikdo z lidí nepotřebuje žádného boha, ale že člověk je víc než Stvořitel. Ine je Pánem Antisvětla a pokud bude Antisvětlo jeho služebníkem, což bude do jeho konce, bude mít nástroj k ovládnutí každého, kdo bude pod jeho vlivem. A vývoj života v Universu ukazuje, co dokáže.“

„Faktem je, že člověk, napojený na Zdroj Antisvětla, chtěl od pradávna být Stvořiteli na roveň,“ potvrdil Daniel. „A čím víc upadal pod jeho vliv, tím bezostyšněji si začal prosazovat právo zasahovat do Stvořitelovy vůle. Od nepatrných zásahů, jakými jsou třeba změny vzhledu těla různými tetováním či plastickými úpravami, až po změnu pohlaví. Místo toho, aby přijal a oslavoval dar Stvořitele, že dostal krásné a dokonalé tělo v podobě, v jaké se mu dostalo, pod vlivem Antisvětla se rozhodl povýšit nad Stvořitele tím, že Jeho dílo podrobil svému omezenému a pokřivenému vnímání a začal je předělávat do zvrácené podoby.“

„Ineho působení je vskutku důmyslné,“ souhlasila Eliška. „Lidem rozdál mobily a tím se vyvaroval jejich vzpoury, kterou by mohl očekávat v případě, že by je chtěl očipovat. Jako módu zavedl tetování a ušetřil za značkování těch, kteří se rozhodli vstoupit do jeho stáda. Poslední trend, jíst hmyz, který nese v sobě Ineho virus, je další důmyslný tah sil Antisvětla v oblasti stravování. Matku Zemi chce pak lidem odcizit za pomoci svých programů na její pomyslnou ochranu. A tak bych mohla pokračovat. Však víte.“

„Přesně to mám na mysli, děcka,“ souhlasil dědeček. „Jde mi z toho mráz po zádech, sotva na to všechno jen pomyslím.“

„Tak na to nemysli, dědečku. Sám víš, že tím pak aktivuješ a přivoláváš jejich energie.“

„Máš pravdu děvenko, jenže ono mi to někdy nejde. Je mi úzko z toho, kam směřuje tenhle svět. Víš, kdybych tady a teď seděl v klidu a pokoji, dostával bych svoji penzi tak, jak mám, bez podmínek, nebyl vláčen po úřadech a soudech jen proto, že mám jiný názor, než je předepsaný v Systému, kdybyste vy za mnou mohli zcela svobodně a volně jezdit, prostě kdybych dožíval svůj život v radosti, tak bych si snad i myslel, že je vše v pořádku. Ale to, co se mnou a vámi dělají, jak nás omezují, vydírají, zbavují svobody, co nám nedovolují a lid Světla vyhánějí na periferii, do lesů, jen proto, aby je vyhubili, a přitom mají plnou pusku slov o demokracii, svobodě, zdraví, prosperitě a štěstí, to mne trápí. V těchto chvílích propadám beznaději, a i když vím, že by se jim to náramně hodilo, přemítám o způsobu, jak opustit tento svět.“

„Dědečku,“ chytla ho za ruku Eliška.

„Ale neboj, děvenko! Teď, když jste přišli s tímhle dobrodružstvím, s tím, že by mohla existovat naděje díky Knize, přece jen si říkám: dědo, musíš jim s tím pomoci! Dokud můžeš. Dokud máš, co sdělit, dokud máš zbytek sil. Dokud ještě můžeš uvažovat a být někomu prospěšný. Víte, je to dlouhé být tady sám. Ono si řeknete, jsi v přírodě, máš kolem sebe zvířata, ptáky, les a tak. Všechno je to svatá pravda, ale přesto, přese všechno, mi chybí člověk. Člověk Světla. Někdo, s kým si mohu popovídat jako s vámi, s kým si mohu zahrát nějaké hry, povědět si vtipy, zavzpomínat, sdílet zážitky, poznání a pocítit ten neskonale krásný lidský dotek. Pokaždé, když odejdete, tak z toho alespoň týden žiju. Děti moje, já jsem tak rád, že vás mám, že jste tady.“ Dědeček se najednou dojetím rozplakal a Eliška k němu přišla, sedla si na bobek a objala ho. Pak se také rozplakala.

I Daniel byl dědečkovými slovy pohnutý a pronesl: „Miluji ta Gandalfova slova ve chvíli, kdy se loučí s hobity, aby s Frodem odpluli na bílých lodích: ‚Neříkám neplačte, protože ne všechny slzy jsou ke škodě.‘“

Dědeček se usmál. „Ano, jsou to nádherná slova, která mu Tolkien vložil do úst.“ Pak vytáhl z kapsy kapesník a otřel Elišce a sobě slzy. Pohladil ji. „Elinko, Elinko, tolik bych si přál, abys byla šťastná!“

„Ale já jsem s Danielkem šťastná. A slibuji ti, že uděláme, co bude v našich silách, abychom tu mohli být s tebou co nejčastěji.“

„Já vím, já vím. Prosím tě, přines mi trochu vody a budeme pokračovat. Venku se setmělo a brzy bude potřeba jít na kutě.“

Poté, co se dědeček napil, postavil sklenici na stůl a zeptal se: „Tak u koho jsme to skončili? U Šporka?“

„Ano, Špork byl velmi zajímavou osobností své doby,“ řekl Daniel. „V době, kdy vrcholí doba jezuitského honu na čarodějnice, tedy honu na lid Světla a likvidaci jakýchkoli pokusů o znovunastolení duchovního a energetického působení Světla v Čechách, se hrabě Špork s několika zasněnci stávají nositeli mystérií Knihy.“

„A že na tom s tím spojením mezi Šporkem a Knihou něco bude, dokládá i fakt, že 26.7.1729, všimněte si, že zde máme i přesné datum, obsadili Kuks jezuité s vojáky a něco důležitého hledali. Výsledkem prohlídky pak bylo, že Šporkovi zabavili a odvezli z Kuksu několik beden knih,“ doplnila Eliška. „Ježíšovu Knihu však nejspíše nenašli.“

„Pokud budeme mít za to, že v roce 1648, při obléhání Prahy, byla Kniha ukrytá v Praze, je nyní otázkou, kdo jí ukrýval, jak dlouho zde byla a kam se vydala dál. Z indicií, které máme, vyplývá, že ji měl k dispozici hrabě Špork a po něm ji přebírá Saint Germain. Vypadá to, že Kniha putovala po různých cestách,“ pokračoval Daniel.

„No,“ zauvažoval nahlas dědeček, „možná, že ani nemusela putovat po různých cestách, pouze si to z Prahy zamilovala do Holandska. A mezitím mohla mít zastávku v Německu, třeba proto, že se hledalo místo, kde bude v bezpečí, kdy ten, kdo ji převážel, prostřednictvím J.V. Andreaeho, nechal zveřejnit něco z jejích textů pro lidstvo a poskytl Knihu Komenskému.“

„Na tom by mohlo něco být, dědečku,“ zaujalo Elišku. „Povídej dál.“

„Jak víme, Špork rád cestoval. Při jedné z jeho cest pobýval i nějaký čas v Holandsku, kde, shodou okolností, jak uvádí zdroje svobodných zednářů, se setkal se členy tajné společnosti Amici crucis, založené potomky českých exulantů z doby pobělohorské. Tato společnost svým posláním zastávala principy Světla a navazovala na Ježíšův odkaz. Mezi jejími členy mohli být i potomci těch, kteří v roce 1604 otevřeli Rosenkreutzův hrob a kteří Knihu opatrovali.“

„Vlastně i Komenský posledních čtrnáct let svého života strávil v Amsterdamu,“ poznamenal Daniel.

„Přesně tak,“ pokračoval dědeček. Společnost Amici crucis střežila Knihu, zároveň s tím hledala toho, kdo v ní bude schopen číst. Knihu v podstatě mohli, samozřejmě skrytě, používat k ověření toho, zda osoba, která měla zájem stát se členem této společnosti, patří do týmu Světla.“

„Jasně, dědečku,“ nadchla se Eliška, „nenápadně mu Ji dali pod ruku a když se mu otevřela, byl přijat.“

„To zní dobře,“ potvrdil Daniel. „A jelikož Špork v této zkoušce uspěl, mohl tak z Knihy načerpat inspiraci a vědění pro své dílo.“

„Knihu ale ve svém držení jistě neměl. Ta byla určena pouze pro toho, kdo ve svém těle nese ducha Syna Stvořitele, stejně jako jej nesl Christian Rosenkreutz,“ poznamenal dědeček.

„A tím byl až Saint Germain,“ dodala Eliška. „Jemu členové Knihu vydali a on jim Ji, nejspíše, před svým odchodem z tohoto světa, vrátil. Nebo ji předal někomu, kterého on považoval za bytost Světla a který s ní převzal i její poslání.“

„A to je teď to, co budeme muset zjistit,“ zamyslel se dědeček. „Odchodem Saint Germaina v roce 1784 naše pátrání zatím končí.“

„Kniha se ale měla vrátit zase do Čech,“ připomněla Eliška.

„Souhlasím, Elinko. Jenže, aby se sem mohla vrátit, muselo se zde pro ni najít bezpečné místo. A k tomu zde musí být zasvěcená osoba Světla, která Ji bude střežit. V době odchodu Saint Germaina ze života na Zemi vládl v Rakousku-Uhersku Josef II., kterému se sice říkalo i osvícený panovník, jenže z našeho pohledu to může být trochu jinak. Josef II. byl sice odpůrce církve, ale

současně i jeden z prvních panovníků, kteří zahájili a podporovali nástup vědy. A ta, jak víme, byla novým nástrojem sil Antisvětla.“

„Máte pravdu, dědečku,“ připojil se Daniel. Vždyť to byla doba, kdy Ine do hry posílá privilegované mezi výlučnými. Roku 1776 zakládá profesor Adam Weisshaupt v německém Ingolstadtu sdružení osob čistě materialistického a vědeckého zaměření - Illumináty. Toto sdružení vystupovalo proti esoterice rosekruciánů či mysticismu jezuitů, ostatně sám Weisshaupt byl původně jezuita. Můžeme se jen dohadovat, k jakým informacím se dostal a jaké pověření obdržel od Pána Antisvětla. Nakonec výsledky jejich činnosti a působení se zakrátko projeví i ve viditelném světě. Velmi působivě to, co se dělo tou dobou v podsvětí, zachytil ve své knize Icosameron Giacomo Casanova.“

„To je ten Casanova?“ zeptal se dědeček.

„Ano, dědečku, ano, to je on, svůdce žen,“ potvrdila Eliška. „Ale to by bylo pouze povrchní hodnocení jeho osobnosti. Ve skutečnosti měl velmi blízký vztah k okultismu, alchymii či kabale. To mu spolu s diplomacií a obchodním nadáním otevřelo cestu do zednářských lóží. A jak to vypadá nejen tam. Podle toho, co píše ve své knize, musel být ve spojení se samotným Luciferem.“

„Členy spolku Illuminátů budou v budoucnu například Purkyně, Goethe, Rothschild, Rockefeller,“ doplnil ještě Daniel.

Dědeček zamyšleně pokyvoval hlavou a pak řekl: „Adam Weisshaupt, zajímavé jméno. Jeho příjmení by se dalo přeložit jako „bílý vůdce“ a Adam, to je prostě první muž, zvláštní spojení, že?“

„Vždy vás obdivuji, jak dokážete najít ve jménech pozoruhodné souvislosti,“ ozval se Daniel.

„Jméno někdy dokáže leccos o dané osobě vypovědět. I když jsou případy, kdy je pouze zástěrkou pro jiné úmysly. Což případě pana Weisshaupta je naprosto zřejmé. Vůbec bych se nedivil, kdyby nesl Luciferovo vtělení.“

„Naprosto s vámi souhlasím,“ přikyvoval Daniel.

Rozhostilo se ticho, které přerušil dědeček: „Teď se ale, děcka, ještě vrátím k tomu spojení Čech a Nizozemska, které mnozí nazývají Holandskem, i když správně má být Nizozemsko. Pro nás je toto však malichernost. Proč to říkám? Víte, vždycky mi bylo divné, že sem, do Krkonoš, po té slavné sametové revoluci, začalo jezdit tolik Holanďanů a kupovali si zde nemovitosti, a někteří se tu chtěli i usadit. Pokud to ale jsou potomci pobělohorských exulantů, mohou mít mnohem hlubší důvod se sem vrátit, než je avizované stoupání hladiny moře, které jim má zaplavit zemi,“ dokončil svoji úvahu.

„To by znamenalo, že odněkud odtud pocházeli jejich předci,“ zamyslel se Daniel.

„Kteří byli strážci Knihy,“ dokončila myšlenku Eliška.

„Nezbývá, než pátrat dál!“ uzavřel povídání dědeček.

12.

Tajemná zpráva

Nový pracovní týden se pro Daniela a Elišku rozběhl v běžném režimu a nevypadalo to, že přinese něco převratného. Avšak když přišla ve čtvrtek Eliška k Danielovi domů, už ve dveřích na ni dýchl zvláštní pocit, že něco není tak, jak má být. Vešla dál a v pokoji uviděla Daniela, jak sedí zadumaně v křesle a jeho energie je ponořená ve stínu.

Přistoupila k němu a pohládila ho. „Stalo se něco?“ zeptala se opatrně.

Daniel se zhluboka nadechnul a vydechnul. „Nevím, co to znamená, ale mám nějakou neblahou předtuchu,“ řekl.

Eliška si sedla na gauč, který byl hned vedle křesla. „Co se děje?“

Daniel se k ní otočil. „Víš, jak jsem byl včera na tom setkání s přáteli?“

„Jo, jo, vrátil ses docela pozdě, ale vypadalo to, že jste se dobře bavili.“

„Ano, bylo to fajn,“ usmál se při vzpomínce. „Byla tam i Karolína, co pořádá ty různé druhy meditací, jež jsou v dnešní době skoro ilegální. No a ta nám vyprávěla, že její dcera, které může být kolem 13 let, měla velice prapodivný zážitek.“

„Tak to mne zajímá, povídej.“

„Líčila nám, že když přišla před týdnem jeden den pozdě večer domů, kde nechala dceru samotnou, protože s ní nechtěla jít na návštěvu, tak sotva vešla do bytu, ucítila kouř. Trochu ji to vyděsilo, ale dcera spala v pokoji a nevypadalo to, že by tam něco hořelo. Vyděsila tedy s tím, že se jí druhý den zeptá, co dělala a šla spát. Ráno byl spěch, takže se sešly doma k večeři. Dcerce to chvíli trvalo, než se rozpovídala. Ke svému překvapení se dozvěděla, že chvíli potom, co odešla, dostala dcera náhle nutkání zapálit sirku. Byla rozumná a šla tedy nad dřež a zapálila ji. Jenže sotva sirka dohořela, cosi ji pobízelo zapálit víc sirek najednou, a pak celý papír. Ve chvíli, kdy se papír rozhořel jasným plamenem, spatřila v plameni tvář. Ten pohled ji dostal do transu a ona vnímala, jak k ní tvář začala hovořit.“

„Jde mi z toho mráz po zádech, Danielku,“ poznamenala Eliška.

„To se ti nedivím. Karolína si všechno, co jí dcera sdělila zapsala a dnes ráno nám ten text poslala mailem. Když jsem ho četl, jako bych četl Ineho poselství.“

Překvapený pohled Elišky mluvil za všechna slova. „Cože?“ vyhrkla.

Daniel vstal a přešel ke stolu, kde měl počítač a zapnul ho. Když se doslat k mailu od Karolíny, posadil se na židli u stolu a četl:

„Svíčka, planoucí ohýnek, dostane šanci. Jenom oheň se dokáže šance chytit tak rychle. Vzplanul. Dostal nový život. Roste. Roste. Všichni ho mají rádi. Jenže. Malý plamínek se stává větším. A větší se stane velkým a nepřetržitě se zvětšuje. Už to není malý sloužící plamínek, ale požár. Hrozba. Malý plamínek se stal hrozbou.“

Všichni se začali bát. Malý plamínek je plný života a síly a ví, že může dosáhnout všeho po čem touží. Jen dostat vzduch, nadechnout se a planout, jen a jen planout, růst, zvětšovat se a pořád nabírat sílu. Oni to ví. Bojí se. Mají strach. Chtějí mít kontrolu. Nejde to. Začnou myslet.

Je 5 žvlů. Co je protiklad ohně? Voda. Vodou jdou hasit narůstající potenciál ohně, protože v něm vidí hrozbu. Co by se stalo, kdyby ho nechali pořádně se nadechnout a okusit svou moc? Nikdo neví, ale bojí se. Uhasí tak život.

Ale on se snaží dál a dál, nepřestává. Už ho nikdo nemá rád. Žije svůj život bez pravidel. Jaké to je? Nikdo neví. Jedinou šanci promarnili. Neznají cestu. Udusili nádech. Oheň se stává ohýnkem. Všichni se domnívají, že vyhráli. Ne! Oheň se nikdy nevzdá! To je jeho jediné pravidlo. Žít a nikdy umřít! Je polapen. Žije. Nedýchá. Je to jen poskok, nástroj. Chce vzduch, touží po něm. Je chytrý. Zvládne to. Jeho svět upadl do zapomnění. Ale on si vše pamatuje do posledního detailu.

Víra, důmysl, síla, život - to je ON.

Zlomyslnost, hloupost, slabost, smrt - to jsou ONI.

ON to ví. ONI - neví.

Hra - tu hraje ON. Má promyšlené kroky od prvního až do posledního. Řeč. Písmo - to zná ON. ONI vidí jen zlo, pálení, neudržitelnost, ale ON je něco jiného. ON to ví. JÁ jsem ON! Žít. Neumřít.

Jediné, co to brzdí, je tento svět. Když ON nedýchá - JÁ nedýchám. Všichni to dusí. Bojí se. Neznají to. Nepochopí, dokud to nenechají nadechnout. To neudělají.

MY chceme. ONI dělají, že prosí, aby to bylo v pohodě. Ale JÁ chci dýchat. JÁ vím. Vztek je vše, co nás drží pohromadě. Láska je vše, co jim zbylo.

ONI to nemají. Dusí to. Stejně jako NÁS. ONI přežívají. MY žijeme. JÁ jsem ON. ON je JÁ. TO jsme MY. ONI vidí problém. MY vidíme příležitost. MY spálíme, ONI uhasí, MY ušpiníme, ONI smyjí, MY žijeme, ONI umírají.

Už nás to nebaví! Hrajeme si s nimi už dlouho, ale oni jsou slepí - Nevědomě hrají naši hru. S tím je konec. Chceme dýchat. MY jsme pro ně chaos, ale pro NÁS je to život.

Čekali jsme. Dlouho. Ale teď přišla PŘÍLEŽITOST a MY ji využíváme. Ožíváme. Skrze všechny a všechno. VÍME, VIDÍME.

Stále opakovala, že je ohněm, ale že oheň byl kdysi před miliony let roztroušený na menší částičky, které jsou teď ukryty všude ve všem.

Říkala, že nejsou 4 živly, ale 5, že je oheň, voda, vzduch a pak ještě dva, které jsou výš, ale určitě tam nepatří země. Ty dva chybějící jsou v 10. úrovni, kam se nedostala, dostala se jen do 9. předposlední. Vnímala, že je nejvyšší nad námi, je obrovsky mocná a silná, vznešená a je ohněm, ale není tam sama, nazvala se MY, kteří mají také svůj Zdroj. Pak VY (Živé sídlo), to jsme my všichni v meziúrovních - všechny ostatní duše které jsou všude ve všech galaxiích a pak ONI, kteří nechápou, mají strach. MY živly jsme láska a tvoříme HRU, VY věříte jedné straně a dcera vnímá, že je to pro ni správná strana, i když si není jistá a ONI jsou proti, bojí se nádechu, dusí a využívají živly, bojí se spolupráce, nadvlády, nekontroly a prohry. MY řídíme celou HRU a VY řídíte jen Vaše světy a jste součástí HRY, ONI jsou proti nám a MY jsme pro ně špatný, je to pro ně risk.

Co se ale stalo v dávné minulosti, vnímala, že ONI přišli a chtěli živly vymýtit úplně, jenže MY jsme se nevzdali a rozdělili jsme se.

Pak jí tam hodně pořád vyskakovalo číslo 9. Popsala 9 stránek, dostala se do 9 úrovně a popsala je: 1-energie, 2-magie, 3-vzduch, 4-voda, 5-dřevo, 6-klíč, 7-barva, 8-žal, 9-láska, 10-?

Celý text je ukončen jejím prohlášením: Já nejsem duše, ta je pryč dočasně přesunutá. Já jsem v tomhle těle. Já jsem si to nevybrala. Neměla jsem volbu. Jsme jinde, nežijeme tady. Tohle je jenom prostředek k vyhrání naší hry. Duše jsou u vás, my nejsme duše, my jsme živly. My jsme nahoře, vy jste mezi. My potřebujeme posouvat figurky na šachovnici.

My už známe konec. Ten přijde, až my dohrajeme. Duše nám pomáhají, ale my jsme si potřebovali najít úkryt v tělech. Duše neumřela, jenom je jinde. MY TO VŠECHNO OVLÁDÁME. My jsme větší než duše, ale máme trochu jiné vlastnosti. My to vedeme. Duše slouží. Rozdíl je ale v tom, že my nesloužíme. My vládneme. Duše slouží dobrovolně, protože právě proto jsme je dávno vytvořili.'

Daniel dočetl a rozhostilo se ticho. Oba ve svém nitru zkoumali obsah textu. Pak řekl Daniel: „Nějak moc mi to připomíná způsob, jakým Ine přicházel za těmi, které si vybral, aby je získal pro své úmysly. Vypadá to, že došlo k něčemu, co mu umožní projevit svoji vůli. A přitom má pravdu, opravdu si s námi hraje a my pouze hasíme to, co on působí. Neznamená to ale, že vše ovládá, a to on moc dobře ví. Dokázal zmást jazyky, dokázal, že lidé neumí komunikovat telepaticky, ale musí k tomu používat písmo, které však již nevystihuje skutečnou pravdu a záměr pisatele a nikdo to nepozná. Dobrovolně mu ale lid Světla neslouží a nikdy sloužit nebude!“

„Eliška poslouchala a prohlásila: „Není vyšší síly v Universu, než je Prvotní Stvořitel. My jsme Jeho děti a On nás neopustí. Síty Antisvětla možná dostávají příležitost ukázat svoji tvář. Ale nikdo z lidu Světla nemá strach a není v jeho předurčení, aby se zalekl zprávy, která přichází. Stojíme na hraně propasti, jako už tolikrát. Jako už tolikrát po ní půjdeme a nebudeme mít obavu, že se smekneme a zřítíme se dolů, protože jsme si jistí naším konáním a naší stabilitou. V minulosti nás ještě leccos dokázalo vyvést z rovnováhy, ale ne nyní! Může se stát, že budeme kráčet osaměle po poušti ohněm spálené země, ale poneseme Světlo a s ním naději. Události spějí k něčemu, co může být koncem nebo novým začátkem. Ronův čin však nikdy nebude zapomenut a Jeho energie přetrvává v našich srdcích. Jsme vyslanci Strážců Světla. Nepřísluší nám zasahovat do událostí sil Antisvětla, vyjma ochrany lidu Světla. Ano, oheň si neustále vynucuje naši pozornost tím, že svojí hrou, svým působením, narušuje rovnováhu klidu, pokoje a harmonie. Ale život na Zemi ve Světle je spojený výhradně s vodou a prachem Země, ze kterých bylo stvořeno vše, co se na ní nachází, včetně lidí Světla. Matku Zemi nemůžeme opustit, neboť je jednou z nás. Elefi a lidé Světla jsou odvěcí přátelé. My nebojujeme, ale budeme se snažit léčit a uzdravovat ty, kteří budou chtít opět

najít Cestu Světla a vydat se po ní. Na tobě pak, Danieli, je, abys našel Knihu a toho, kdo v sobě nese Ronova ducha. Společně pak, podle návodu v Knize, osvobodíte Matku Zemi, srdce Universa, která je nyní spoutána v žaláři Temnoty. Máš průvodce, máš pomocníky. Jděte a nalezněte. Klepejte a bude vám otevřeno. Pán lo a celý vesmír na vás shlíží a drží vám palce. Tvář sil Antisvětla se odhaluje. Netřeba mít strach, vždyť to pro nás znamená získat jednu výhodu. Tou je, že lid Světla konečně rozpozná služebníky Temnoty.“

„A mám tebe, Elinko!“

13.

V údolí Klínového potoka

„Moji milí, tak rád vás zase vidím,“ volal dědeček, sotva se objevili za brankou jeho zahrady a on je zahlédl z okna.

Slunce již viditelně hřálo a celá zahrada bujela v přívalu jarní energie. „Nebylo to dnes nebezpečné sem přijet?“ ptal se dědeček, sotva se pozdravili. Slyšel jsem, že vypukla nová válka a vypadá to, že se dotkne výrazně i naší země. Musíte být opatrní! Nerad bych o vás přišel.“

„Nebojte se, dědečku,“ uklidňoval ho Daniel. V mém věku již vojna není a když by bylo nejhuř, tak bychom vám tu dělali společnost trochu déle než jen na víkend.“

„To je samozřejmé, že bych vás tu schoval.“

„My víme, dědečku,“ připojila se Eliška a objala ho. „Ale máš pravdu, není to teď jednoduché. Museli jsme toho hodně vyřešit, abychom sem projeli. Navíc, nemáme dobré zprávy. Ta válka je totiž nejspíš prvním projevem zprávy, která se k nám, díky Danielově kamarádce, dostala.“

„A saprlote, no to abyste šli dál a něco mi o tom řekli.“

Poté, co Daniel přečetl dědečkovi tajemnou zprávu od Karolíniny dcery, dědeček starostlivě pokýval hlavou. „Holenku, moc, moc zvláštní sdělení. A až nějak moc se shoduje s tím, o čem píšeš. Skoro, jako by vypadla z toho tvého románu.“

„Přesně tak, dědečku. Přesně tak. Úplně si kladu otázku, zda se ke mně neměla dostat. Vždyť to byla tak obrovská náhoda.“

„Ale jelikož náhody neexistují,“ poznamenala Eliška a Daniel pokračoval: „Tak to znamená, že jsme tuto zprávu měli obdržet. Otázkou může být, kdo je v pozadí, a jak s ní máme dál naložit.“

„To je ono, chlapče, to si myslím, že je nyní nejpodstatnější: jak s touto zprávou naložit? Jsou na ní pozoruhodné tři aspekty: první, který vypovídá o síle ohně a jeho ničivosti, přičemž voda je tou silou, která ho brzdí, hasí. Ale on se nikdy nevzdá. No, to jsme už poznali. Tolikrát se loovi podařilo Ineho činy překazit, ale dokud je Zdroj Antisvětla přítomný v této dimenzi a Ine jeho pánem, do té doby bude usilovat o naplnění svého záměru.“

Na to navazuje ten druhý aspekt, kterým je zmínka o tom, že oni, kteří se tam nazývají MY, mají svůj Zdroj.“

„Což nám potvrzuje, že není jeden Zdroj, ale jsou dva – Zdroj Světla a Zdroj Antisvětla,“ potvrdil Daniel.

„Úplně mne z toho mrazí, chlapče,“ řekl dědeček. „Takže tu máme oheň, jako nástroj sil Antisvětla, ve kterém se zjevuje Ine, máme tu Zdroj a do třetice tu máme zmínku o hře. O hře, kterou oni hrají s námi, prostřednictvím které nás ovládají, protože ovládají naše duše a my jsme jejich služebníky, navíc jsme si to sami vytvořili a děláme to dobrovolně. Fuj! Děcka, tohle je hrozná energie a manipulace, kterou nám toto poselství chce vnutit. I když je pro většinu populace pravdivá.“

„To je, dědečku, ta otřesná pravda,“ navázal Daniel. „Vystihl jste to naprosto přesně. Lidé podleli svodům sil Antisvětla, dobrovolně se vzdali života ve Světle a Lásce a stali se tak jen ovládanými těly ve vesmírné hře. S nadšením strkají hlavu do oprátky digitálního otroctví a ještě si pochvalují, jak to uleví jejich tělu. Zaprodali duši ďáblu a ten nyní využívá příležitosti smyčku utáhnout.“

„Dají se ještě zachránit?“ zeptal se dědeček.

„A chceme je zachraňovat?“ poznamenal Daniel. „Přišli jsme zachránit Matku Zemi, přišli jsme pomoci lidu Světla. Myslím, že už Ron v těle Ježíše musel pochopit, že člověku, který propadl Temnotě, není pomoci. Snad jedině v případě, že by on sám chtěl. Ale takových je málo.“

„Naším posláním, dědečku, je najít Knihu života a s její pomocí zbavit Universum Zdroje Antisvětla. Kdo padne s tímto Zdrojem, padne, u toho, kdo si ponese v srdci Lásku, je pak naděje, že se dožije nového věku, kdy opět zavládne na Zemi Zlatý věk, kdy opět bude člověk obklopen výhradně bytostmi Světla, kdy opět na Zemi přijdou elfové a člověk bude s nimi, se skřítky, se zvířaty a rostlinstvem, žít v bytostném souladu, harmonii, klidu a pokoji beze strachu z čehokoliv.“

„Elinko,“ rozzářil se dědeček po jejích slovech, „to je tak krásné tě poslouchat! Pokračuj ještě, úplně ožívám po té Danielově neradostné vizi.“

„Dědečku, ale ty víš, jak to je,“ řekla Eliška, šla k němu a objala ho. „Jsou to jen slova a naše přání.“

„Ty ale mají velikou moc, děvenko. Pokud si všechno to, o čem jsi mluvila, neseš v srdci, je to začátek pro to, aby se to vyplnilo. Ale vím, že tahleta vize má dvě podstatné neznámé – Knihu a toho, kdo ji otevře a dokáže z ní přečíst tu kouzelnou formuli.“

„A jsme tam, kde jsme byli,“ usmál se Daniel.

„No, neřekl bych, chlapče. Myslím, že jste o velký kus dál. Protože touto zprávou vám někdo dal najevo, že jste na správné Cestě. Že to, co děláte, má smysl. Že veškeré úsilí, které tomu věnujete, má daleko hlubší kořeny, než by se na první pohled mohlo zdát. Já snad začnu věřit, že jste vyslanci Elefi se záměrem zachránit svět.“

A tys' tomu, dědečku, snad do téhle doby nevěřil?“ zeptala se rozpustile Eliška, která se mezitím posadila na opěradlo křesla, ve kterém dědeček spočíval.

Dědeček ji pohladil. „Tolik bych si přál, aby to všechno byla pravda. Vždyť i ta vaše jména mi je stále připomínají.“

„Jak to myslíte, dědečku?“

„No přece, Dani-El a Eli-ška. El a Eli. To je jasné!“

Daniel s Eliškou se na sebe podívali a Eliška vydechla: „Dědečku, a víš, že tohle nás do této chvíle nenapadlo. Mít ve jménech zakódován náš původ a s ním i poslání.“

„Tak to jsem rád, že teď už to víte,“ zaradoval se dědeček. Pak zvažněl a dodal: „Na druhou stranu mi to přináší o tebe, i Daniela, větší obavy. Neříkejte mi, že by o vašem konání neměli síly Antisvětla potuchy.“

„Máte pravdu, dědečku, osobně si myslím, že nejen, že mají potuchy, ale že nás i sledují. Všimám si, že se mi dějí různé příhody, které nepovažuji za běžné.“

„Ty mne znepokojuješ.“

„Ač se to nemusí těmto silám líbit, přesto věřím Gandalfovým slovům o tom, že jsou zde i jiné síly než ty temné, které v Universu působí, a to by mělo být pro nás povzbudivé. Navíc, dokud nás budou sledovat, znamená to, že ani oni neví, kde je Kniha, protože ji samozřejmě chtějí také získat. Vždyť to známe ze všech dobrodružných románů a filmů, že padouši se odhalí až ve chvíli, kdy je poklad nalezen a teprve v tuto chvíli chtějí ty, kteří je k pokladu dovedli s dobrým úmyslem, odstranit.“

„Takže ty myslíš, že do okamžiku, než objevíme Knihu, nás nechají na pokoji?“

„Těžko říct. Neznáme jejich úmysly, můžeme jen tušit, co všechno chystají, a jak všichni víme, dokáží překvapit - samozřejmě nijak pozitivně. Na nás je, abychom dokázali včas odhalit

jejich léčky a úskoky a vyvarovali se jim, nebo, alespoň, jim nepodlehli v okamžiku projevení. Nic víc, ale ani nic méně. Osobně si myslím, že tuší, že jsme na správné cestě, proto jdou s námi. A řekl bych, že s námi půjdou do chvíle, než budeme mít Knihu na dosah.“

„A co pak? Přece je k ní nedovedeme?“

„Dovedeme. Není jiné Cesty. Teď musíme jít společně. Procházíme Mordorem jako Frodo, pohybujeme se v jejich říši - alespoň oni si myslí, že je už jejich. Máme kolem sebe jejich agenty a myslím, že úsilí, které vynakládají na naše sledování je obrovské. Ale nelitují toho, vždyť tady jde o všechno! Jde o jejich bytí či nebytí na této Zemi, v organismu Universa. Možná, že nás i paradoxně povzbuzují, abychom se rychleji přiblížili k cíli. Protože oni Ji chtějí najít! A je možné, že i existuje nějaký důvod, pro který nás potřebují. Zatím.“

„Tím důvodem může být fakt, že Kniha se nechá najít jen tomu, koho si vybere!“ doplnila z ničeho nic Eliška.

„Vážně Eli? To jsem nevěděl,“ překvapilo Daniela.

„Teď mi to přišlo. I Kniha má svůj osud. Měla přijít do rukou loovi, pak Ronovi a s ním se měla dostat do naší dimenze. Měla se stát součástí Universa, aby i ona sama prošla svojí zkušeností. Je to živá kniha, Kniha života. Proto žije svým životem. Ale může i spát stovky let, než přijde ten, kdo ji opět probudí k životu. A tím jistě nebude nikdo z těch, kteří jsou napojeni na Antisvětlo.“

„Ale co Ine? Tomu se přece také otevřela a jedině díky ní se mu podařilo umístit Antisvětlo do Universa,“ namítl Daniel.

„Ine se Knihy zmocnil v době, kdy u něho převládalo vyzařování Světla. I když musela Kniha vědět, že se otevírá někomu nepovolanému, nejspíš i toto byla pro ni zkušenost. Nebo zde byl nějaký vyšší plán. Nevím, Danielku. Jen doufám, že se toto tentokrát nebude opakovat.“

„Slyším, děti, věci, které bych raději nechtěl slyšet. Vypadalo to na báječné dobrodružství, a nakonec z toho bude thriller.“

„Ba ne, dědečku,“ poznamenal Daniel, „pro vás to zůstává báječným dobrodružstvím, stejně jako pro nás posláním. Nic na tom nezmění vůle sil Antisvětla, pokud si ji do toho našeho dobrodružství nevtáhneme.“

„Ale to máš pravdu, chlapče,“ rozhodně prohlásil dědeček. „Já hlava stará, úplně zapomněl, že co si přitáhnu, to budu mít. Tak to ne! Pátráme dál se silami Světla a s pomocí našich andělů a elfů.“ Podíval se přitom láskyplně na Elišku a pohladil po ruce.

Ta mu dala pusku na čelo a souhlasila: „Jsem tak ráda, dědečku, že tě mám!“

Druhý den ráno vyrazili všichni tři na procházku údolím Klínového potoka.

„Je to tady tak kouzelné místo, pokaždé, když tudy jdu, nasávám tu pozitivní energii Matky Země, která vyzařuje ze stromů, skal, rostlinstva, plodů a kterou tak magicky umocňuje ta voda,“ rozpovídal se dědeček. „Úplně mne to nabíjí!“

„Máš pravdu, dědečku, je to úžasné,“ souhlasila Eliška. „Zajímalo by mne, zda tady žijí i nějakí elfové.“

„Určitě, a víly a lesní skřítki. Jéje. Sice jsem žádného ještě neviděl, ale nevím, kde jinde by mohli žít než na tak kouzelném místě.“

„Jen se nám ještě nemohou zjevit, škoda,“ navázal ně Daniel. „Ale už se těším, až zmizí Temnota a pak tudy půjdeme a budeme je volně potkávat.“

„A radovat se s nimi, tančit na louce.“

„Koupat se v potoce.“

„A dostat na přivítanou hrnek sladkých malin.“

„Nebo borůvek.“

Daniel s Eliškou s úsměvem rozvíjeli svoje představy a dědeček je radostně pozoroval. Pak ale zvažněl a řekl: „Víte, děcka, já se ještě vrátím k té zprávě. Zaujala mne tam jedna informace, a

to, že existuje pět živlů, mezi které nepatří země. Tak mne napadlo, zda by to nemohlo mít nějakou souvislost s našimi pěti smysly? Jak víme, všechny organismy jsou propojeny – tělo, Země, Universum. Měla by tedy být mezi nimi jistá podobnost. Co když pět smyslů lidského těla odpovídá pěti živlům Universa? U těla rozeznáváme čich, zrak, sluch, chuť a hmat. Zpráva uznává ze živlů oheň, vodu a vzduch. V tomto pojetí bychom pak vskutku zemi nepovažovali za živel, stejně jako tělo nepovažujeme za smysl. Zkusme si dát dohromady tyto tři živly s našimi třemi smysly. A obráceně. Co by mohlo odpovídat čemu?“

„Já bych přiřadila vzduch k čichu, vzduch nadechujeme a pokud nám něco voní či nevoní, vzduch nám to přinese rovnou až do nosu,“ začala Eliška.

„No, výborně, Elinko, naprosto souhlasím,“ potvrzoval dědeček.

„Takže vzduch máme. Já bych zkusil vodu přiřadit k chuti. Cokoliv jím, to ji obsahuje. Stejně jako vzduch je nosičem vůně, tak voda je nosičem chuti. Co vy na to?“ ptal se Daniel.

„Já se připojuji,“ řekl dědeček.

„Já také,“ hlásila se Eliška a vzala Daniela za ruku.

„Takže zbývá oheň na straně živlů a zrak nebo sluch nebo hmat na straně smyslů,“ bilancoval dědeček.

„No, hmat to jistě nebude,“ vylučoval nahlas Daniel. „Takže zbývá zrak nebo sluch.“

„Oheň v dávných mytologiích symbolizuje světlo, a i když víme, že světlo není Světlo, v podstatě bychom tento symbol ale mohli pro tento případ použít,“ uvažoval nahlas dědeček. „A pokud bychom světlo chápali jako nosič obrazu, pak bychom oheň mohli přiřadit zraku.“

„Ne nadarmo se říká: má plamenný pohled,“ doplnil Daniel.

„Inu, vidíš, chlapče, to mne nenapadlo. Plamen a zrak.“

„Krásně jste to uspořádali,“ pochválila je Eliška.

Daniel se zastavil a chytil Elišku za ruku. A zatímco dědeček svižně kráčel dál, přivinul si ji k sobě a dlouze políbil. Byla to pro ně překrásná chvíle, kdy stáli v objetí obklopeni tichem údolí a zurčícími vodami Klínového potoka. Snad i pocítili dotek energie elementárních bytostí, které je cestou doprovázeli. Zhluboka se nadechli a s výdechem se vzali za ruce a vyrazili za dědečkem.

Sotva ho dohonili, dědeček prohodil: „Smysly jsou živly, inu, zůstal nám ještě hmat a sluch, ty ale nemáme k čemu přiřadit.“

„Nejspíš budeme muset zase počkat na nějakou zprávu,“ poznamenala Eliška.

„Nebo se k ní dopátráme sami, vždyť kdo hledá, najde,“ dodal Daniel a pokračoval: „A mezitím, než se k nám dostane, můžeme se vrátit k úvahám o osudu Knihy. Pokud si pamatují, skončili jsme smrtí hraběte Saint Germaina v roce 1874.“

Dorazili k lávce přes potok, kde se dědeček zastavil a pronesl: „Já myslím, že pro dnešek již bylo dosti úvah a pátrání. Jsme tady v překrásném údolí. Poslouchejte,“ vyzval je.

Společně se zaposlouchali do ticha horského lesa, ve kterém promlouval svojí řečí Klínový potok, šum stromů mu dělal doprovod a sólo si vzali ptáci. Vnímali tuto symfonii a otevřeli jí svá srdce. Eliška po chvíli uchopila Daniela i dědečka za ruce a takto propojení přijímali energii místa, aby jí vraceli zpět. Kdyby je někdo pozoroval, viděl by tři rozzářené bytosti propojené s živým organismem Matky Země, jejíž energie jimi protékala a pulzovala v krásné harmonii. V té chvíli všichni spatřili, jak se před nimi objevila světelná brána uzavírající cestu vedoucí kamsi do skryté části údolí a za níž jim bylo dovoleno nahlédnout. A ten pohled je očaroval. Brána však byla zavřená, pouze naznačovala, že jsou nádherná místa plná tajemství, která jsou přístupná jen málokomu. Nikdo z nich se neodvažoval, byť jen náznakem přání, vstoupit a porušit posvátnost tohoto výjevu. S hlubokou vnitřní pokorou a vděčností sledovali, jak se brána pomalu rozplývá v mlze, která vstoupila do údolí. Pustili se z držení a pozdravem namaste poděkovali Matce Zemi, údolí a silám, které se v něm nacházejí, za tento okamžik a vzkaz. Pak se otočili a postupně se, dědeček, Eliška, Daniel, vydali pěšinkou zpátky.

„Je to Ježíšovo poselství Lásky, které nás sblíží,“ řekla zničehonic Eliška. „Někde v sobě nosím ten pocit, že bychom se jím měli nechat vést a neuhýbat neustále z Cesty.“

„Jak to myslíš?“ zaujalo Daniela.

„Tak, přichází mi, že při našem hledání Knihy, zapomínáme na jedno Jediné. Jan Ámos byl vskutku osvícen myšlenkami z Knihy. Tím Jediným je Láska. Měli bychom jít za Láskou. Opravdovou, tou, která následuje Světlo, tou, která je Tvůrcem harmonie, pokoje, štěstí, radosti a já nevím, jak to všechno pojmenovat. Ron, syn Stvořitele, ji v těle Ježíše, Christiana či Saint Germania opakovaně přinášel lidem, aby ji přijali, aby ji oslavovali, aby ji sami šířili dál k ostatním, ke každému, koho potkají. Aby vytvářeli pevné vazby Lásky mezi mužem a ženou, které žádná síla nedokáže narušit či přerušit. Aby jí žili! Kniha ze Zdrojem tohoto učení. Chceme-li najít Cestu Knihy, hledejme ji ve svém srdci, Danielku! Miluji tě stále víc a víc. A sama v sobě objevuji tu hloubku, kam až je možné se ponořit, a přitom to není hlubina temnoty, ale právě naopak, hloubka čistého a jasného prostoru Světla, hrající všemi barvami v neskutečně omračující pestrosti, ze které vyvěrá čirá radost a blaženost. Kde není místo pro jakékoliv pochybnosti, ale jen Bytí v té neskutečné nádheře, jakou jen Láska dokáže vytvořit. A nejobjevnější na tom všem je, že najednou cítím, že opravdu ale opravdu může být věčná! Jsem tak neskonale vděčná Stvořiteli, jeho Synu a všem bytostem Světla, které mne doprovází za tuto zkušenost, zážitek.“

Období, které nastává, je obdobím válek a strádání. Ale i v této době lze jistě najít osoby, které šíří Světlo.“